

HARLEQUIN™

Страст™

10
12'92

НЕ В ОСЕМ, СКЪПИ!

Шерил Удс

NEW
НОВО

ШЕРИЛ УДС НЕ В ОСЕМ, СКЪПИ

Превод: Андрей Андреев

chitanka.info

Младата и амбициозна телевизионна продуцентка Бери Макдоналд е изправена пред сериозно изпитание.

На всяка цена трябва да се пребори за новия си сериал с наскоро назначения програмен директор Майкъл Комптън, ползващ се със славата на самоуверен и безкомпромисен шеф.

Същевременно той е красив и чаровен... Така или иначе, от него зависи кариерата ѝ. А дали не и щастието ѝ?

ПЪРВА ГЛАВА

Единственият звук в притихналото телевизионно студио беше бързото почукване на химикалката на Бери Макдоналд в металната повърхност на масата. Едва когато дванайсетината души се обърнаха към нея в мълчаливо очакване, тя пусна съобщението, което току-що беше прочела, надникна над големите си очила и проговори с тих и овладян глас. Глас, нямащ нищо общо с ужасния крясък, с който ѝ се искаше да поразии нещастния и нищо неподозиращ Кевин Портърфилд.

— Драги Кевин, чел ли си това?

— Разбира се, госпожице Макдоналд — нервно преглътна младежът.

— Тогава сигурно разбираш колко е абсурдно — продължи тя меко. Всъщност дори спокойно. Възхитително! — нямам намерение да добавя овчарско куче към героите на „Сбогом, отново“ само защото някакво идиотско демографско проучване показва, че децата обичали кучета!

Няколко от членовете на екипа тихо възкликнаха и повдигнаха вежди в знак на досада. Други направо се изхилиха. Ако текстът пред нея не звучеше толкова сериозно, Бери вероятно също би се засмяла. Вместо това се постара да си придаде израз, целящ да всели ужас и страхопочитание в този... този малък кариерист с жълто около устата, който в момента я гледаше със смесица от разочарование и самодоволство. За част от секундата тя отбеляза, че това е удивителна комбинация и се зачуди как ли е успял да я постигне. Ако беше съзнателно, от него би излязъл добър актьор.

— Но, госпожице Макдоналд... — подзе той отново.

— Това е всичко, Кевин — решително го прекъсна Бери. — Край на обсъждането!

— Но, госпожице Макдоналд, страхувам се, че господин Комптън е категоричен по въпроса. В шоуто трябва да има куче! Проучването показва, че кучетата...

— Зная какво показва скапаното проучване, Кевин! — гласът ѝ започна да излиза от нормалния тон и се извиси към писък, въпреки усилието ѝ да го овладее. Тя пое дълбоко дъх, точно както я бяха учили в антистресовия курс, и добави по-спокойно: — Ако изследването сочеше, че зрителите харесват убийства с брадва, щеше ли да се наложи да показвам по едно такова всяка седмица?

— Разбира се, че не — погледна я възмутено Кевин.

— Тогава не ми говори за никакви проучвания! Чел ли си сценария на това шоу, Кевин? Става дума за комедия на ситуацияите. Става дума за човешки взаимоотношения. Забавни, изтънчени взаимоотношения. А не реклами за кучешка храна!

Нещастният Кевин пребледня, но Бери нямаше намерение да го остави да се измъкне от примката ѝ. Защото тя беше създала „Сбогом, отново“. Нейно беше твърдението за преходната природа на романтиката и ценностите ѝ през осемдесетте. В самостоятелната, независима и еманципирана героиня имаше страшно много от самата нея. Всеки път, когато Карин Девъру проговаряше, на Бери ѝ се струваше, че чува ехото на собствените си мисли. „Сбогом, отново“ беше рожба на нейните убеждения и тя бе прекарала три мъчителни години в напразни опити да я пусне в ефир. И нямаше никакво намерение да позволи на тези безмозъчни и робуващи на статистиката мърморковци да провалят работата ѝ още в първия ден на продукцията. Ако сега се предадеше за кучето, следващата седмица щяха да се опитат да ѝ пробутат и деца, а по-следващата щяха да поискат главната ѝ героиня да се омъжи и да забременее. И щеше да има най-малко един отвратително жизнерадостен епизод, въртящ се около пеленки и бебешка храна. Е, могат да си го вземат това пазарно проучване и да си гледат работата! Бери не каза нищо от това на глас и продължи любезно:

— А сега можеш да изтичаш и да обясниш това на господин Комптън, драги. Сигурна съм, че ще го разбере.

— Ще разбере какво?

Въпросът, зададен с нисък кадифен тон, дойде от дъното на студиото. Беше точно мекият, успокояващ и чувствен глас, който радиостанциите пускат в сутрешните часове, за да поразбъркат въображението на слушателките си. Въпреки инстинктивното усещане, че принадлежи на Майкъл Комптън, сърцето на Бери подскочи от

съблазнителното му звучене. А след това започна да се блъска панически в гърдите ѝ.

Майкъл Комптън, наскоро назначеният програмен директор на компанията, според слуховете беше човек, който разчленява на много малки парченца всеки, който дръзне да се противопостави на заповедите му. Бери трябваше да признае, че беше улучил идеалния момент. Точно когато овладях битката, промърмори си тихо тя, се появи вражият генерал с подкрепления...

Логично беше да се случи нещо такова. Денят ѝ започна зле още със звъна на будилника призори. Всъщност по десетобалната система такъв ден би получил оценка под нулата. Първо изпусна едната си контактна леща в мивката, което я изправи пред избора между късогледото мижене и големите стари розови очила, с които приличаше на кукумявка. След това с искри и пращане спря сешоарът, а пепеляво кафявата ѝ коса изсъхна сама и се превърна в къдрава грива, нямаща нищо общо с вида, който Бери предпочиташе. Насред поройния дъжд сутринта се повредиха чистачките и трябваше буквално да пълзи по улиците, за да стигне в студиото с един час закъснение. И накрая, вече на паркинга, на излизане от колата, закачи новия си чорапогащник. Бримката тръгна от глезена и мигновено стигна до бедрото ѝ.

— Явно сега аз съм наред — каза си тя сухо. Мъжът, за който бе предположила, че е Майкъл Комптън, пристъпи извън сянката и със сигурна крачка се приближи до временния офис на „Сбогом, отново“, където се бяха събрали Бери и участниците в продукцията. Те вече репетираха първия епизод, когато влезе Кевин с последните указания на компанията.

— Е, госпожице Макдоналд — подзе мъжът с насмешка в погледа и се облегна на ръба на масата съвсем близо до Бери. Едно много здраво, много изкусително бедро се оказа само на няколко сантиметра от пръстите ѝ. — Какво точно е това, което сте толкова сигурна, че ще разбера?

Тя неохотно вдигна очи и срещна омайващия му синьо-зелен поглед. Огледа квадратната челюст и категорично стиснатите му устни? Може би едно куче нямаше да е чак толкова голяма беда... Би могло да си седи в спалнята и да лае от време на време. И всички щяха

да бъдат доволни. Какви са тези мисли, за Бога, сепна се Бери. Няма да разреши куче в това шоу!

— Тъкмо обсъждахме предложението ви, господин Комптън — каза хладнокръвно, гледайки го право в очите.

— За овчарското куче ли?

— Да. Не съм сигурна, че сте го обмислили както трябва — продължи тя внимателно и трепна, когато погледът му стана по-твърд и се впи в нея. Кайма... Това определено беше човек, който прави противниците си на кайма. Но щом ще е професионално самоубийство, нека поне намери смъртта си в битка! — Та нали героите ни живеят в тридесет и пет етажна сграда в Манхатън. Какво ще правят там с овчарско куче?

— Това е още един въпрос, който трябва да обсъдим — каза той. Въпреки че говореше спокойно, не можеше да се сбърка категоричността в гласа му. Предупредителен сигнал просветна в главата на Бери и тя се приготви да посрещне следващата атака на неговия абсурден, зле скроен план за проваляне на шоуто, й. — Мисля, че една такава сграда не е най-подходящата обстановка.

— Да? И какво предлагате? Обвита с лозници къщурка с бяла оградка?

— Това е може би малко крайно — усмихна се мъжът. — Имах предвид по-скоро градска къща.

Бери сериозно се замисли върху идеята му. Би могла да направи някой малък компромис.

— Възможно е — каза тя бавно. — Някоя от онези чудесни тухлени постройките в Ийст Сайд, може би.

— М-м-м... — поклати глава той. — Не точно...

— Какво тогава?

— Мислех си за някоя от онези градски къщи с плувни басейни, тенис кортове, яхти и всичко останало.

Очите на Бери се разшириха невярващо. Този човек явно се беше издигнал благодарение на парите си. Творческото му въображение беше колкото на счетоводител.

— В Манхатън?! — отчаяният писък пак се промъкна в гласа й, въпреки че бе значително отслабен от пълното й поражение.

— Е, сигурно ще трябва да променим местоположението на шоуто. Може би Марина дел Рей или Санта Моника.

Челюстта ѝ увисна и очилата ѝ се плъзнаха към върха на вирнатото ѝ носле.

— Сигурно се шегувате!

— Какво не ви харесва в мястото? Та нали беше достатъчно подходящо за „Тройна компания“?

За нейно пълно удивление мъжът изглеждаше искрено объркан. И дори не на шега засегнат от неодобрението ѝ.

— Ето какво не ми харесва — обясни тя с цялото спокойствие, на което беше способна, потискайки желанието си да нададе първичен вик, който да разтърси студиото. — Това вече е било правено. Не искам да копирам другите сериали. „Сбогом, отново“ ще бъде свежо, различно, съвременно. И ще накара зрителите да се позамислят върху някои неща — погледна го дръзко. — И няма да бъде един безкраен парад на облечени в бански костюми тела, които се поклащат към басейна.

— Може би смятате, че е твърде секси? — запита мъжът високо с непресторена невинност. И докато Бери чакаше със затаен дъх, той изглежда внимателно прецени възраженията ѝ. — Сигурно сте права. Разбира се, ако вмъкнем и няколко момчета...

— Забравете това! — изкрещя тя и удари с юмрук. За нейно пълно огорчение обаче юмрукът ѝ улучи не масата, а бедрото на опонента ѝ. Под пръстите си усети твърдите му като гранит мускули. И трябваше да признае, че усещането беше чудесно. „Както и да е, не е сега моментът да се поддавам на впечатленията си от нечия физика“ — каза си Бери сухо. Тъкмо искаше да направи много важна забележка. И всъщност не само една. — Никакви бикини! Никакви басейни! И никакви проклети овчарски кучета!!!

Съвсем неочаквано се разнесе гърдният, боботещ смях на Майкъл Комптън. Ръката ѝ трепна, сви се и светкавично се дръпна от бедрото му, където бе стояла досега, а самата Бери го погледна така, сякаш внезапно бе полудял.

— Вие сте чудесна, госпожице Макдоналд! Абсолютно безценна! — каза мъжът, когато спря да се смее. — Обичам продуценти с истински кураж. Искам хората ми да отстояват мненията си.

Неговите хора? Кураж? Възмутеният ѝ вик се сниши до тихо ръмжене, а пълното объркване в погледа ѝ бавно премина в разбиране.

— Значи само ме дразнехте, така ли? — нападна го тя.

— Кой, аз ли? — учуди се невинно той.

— Да, вие.

— Да. Страхувам се, че да. Не можах да устоя — той поклати глава в знак на разкаяние, въпреки че по устните му все още трепкаше усмивка.

— И не искате да местя шоуто в Лос Анджелис?

Той кимна.

— И не искате във всеки епизод да има по пет минути, прекарани в басейна или ваната?

— Не.

— И дори не искате овчарско куче?

— Е, всъщност...

— Господин Комптън! — прогърмя Бери.

Той ѝ се усмихна. Бавно. Победоносно. Усмивка, чието място бе на обложката на плоча с романтични балади.

— Добре, печелите. Никакви кучета... ако се съгласите да вечеряте с мен.

Въпреки тръпката, която сви стомаха ѝ, тя не позволи да бъде спечелена така лесно.

— Деловите срещи обикновено стават по обяд.

— Обедите ми са заети до края на следващия месец.

— Мога да почакам.

— Но аз не. Ако това шоу излиза в ефир през септември, което означава след три седмици, то ние ще трябва да го обсъдим преди това.

Бери го погледна в упор и едната ѝ вежда лукаво се повдигна.

— Господин Комптън — започна сладко тя, — да не би да се опитвате да ме изнудвате да вечерям с вас?

— Госпожице Макдоналд, изглеждам ли като човек, който трябва да прибягва към изнудване, за да излезе с някоя жена? — попита той съвсем развеселен.

Бери критично го огледа от глава до пети и неохотно си призна, че иронията му наистина бе основателна. Мъжът беше най-малкото красив. Погледът ѝ бавно се плъзна по изискано подстриганата му гъста кафява коса и искрящите синьо-зелени очи, мина през широките рамене и тесните бедра, които дори ужасният тъмносин официален костюм не можеше да скрие. Освен всичко това той очевидно имаше и чар, и сила — две определено възбуждащи качества.

Не, реши тя със спотаена въздишка, този мъж няма нужда да прибъгва до изнудване. По-скоро жените се редят на опашка с надеждата да се доберат до компанията му. Погледът ѝ се плъзна по лицата на хората от екипа. На пръв поглед всички нервно очакваха решението ѝ, но някои от жените бяха странно развълнувани. Отвратително... Сигурно всяка от тях би убила, само за да е на нейно място.

— Е — подигравателно я подкани той, — ще ми дадете ли възможността да обсъдя заедно с вас бъдещето ви в компанията?

— Не ми давайте зор. Мисля — отговори Бери, умишлено пренебрегвайки зловецата нотка в гласа му.

— Ако ви трябва толкова дълго време за едно решение, госпожице Макдоналд, тогава сигурно сте си сбъркали професията. Продуцентите трябва да мислят светкавично.

— Тогава може би трябва да стана програмен директор — отбеляза тя мрачно. — Защото те изглежда никога не мислят.

За нейна огромна радост и вероятно избавление той отново се разсмя. Очите му проблеснаха, докато сърдечният му смях ехтеше между, стените на студиото.

— Внимавайте, госпожице Макдоналд! — намигна ѝ той, вече на път към вратата. Кевин го следваше по петите като послушно кутре. — Тук имаме едно огромно овчарско куче, което ще бъде идеално за шоуто ви.

— Вземете ме оттук в седем! — извика Бери след него.

Тъй като очилата ѝ се намираха в здраво стиснатата ѝ ръка, тя не можеше да вижда ясно до другия край на студиото, но ѝ се стори, че Майкъл кимва в потвърждение.

— Шест и половина. В кабинета ми! — извика ѝ той и вратата се затръшна зад него.

— Умник — промърмори си Бери.

Мразеше мъже, които държат да имат последната дума. А още повече мразеше мъже с такива изкусителни бедра...

ВТОРА ГЛАВА

Тишината в студиото се запази точно тридесет секунди след излизането на Майкъл Комптън. На тридесет и първата сякаш се разтвориха дверите на ада. Актрисите веднага се събраха и сред хор от тежки въздишки започнаха пророчески да обсъждат заетостта и качествата на Майкъл Комптън. Мъжете също се събраха и недоволните им забележки относно вмешателството на разни надуте мижитурки в творческия процес издаваха повече от намек за ревност. Сценаристът на уводната сцена мърмореше под носа си нещо за някакви кретени и едновременно с това мачкаше една след друга празни пластмасови чашки за кафе. А Дениъл Лорънс, най-добрата приятелка на Бери, избрана от нея за режисьор на сериала, се хилеше насреща ѝ, без ни най-малко да се впечатлява от обстановката.

— Какъв ти е проблемът? — подхвърли Бери.

— Добре изглежда, нали?

— Кой? — Сега беше моментът да се прави на глупачка.

— Как кой! Ами Атила — програмният директор, разбира се.

— Не съм забелязала.

— Жената, която е дала обет да не се жени, преди да намери съвършените мъжки бедра, да не е забелязала мъж, чиито форми биха могли да са дело на Микеланджело? Трудно ми е да повярвам това! — погледна я недоверчиво Дениъл.

— Внимавай! Има и други режисьори в Холивуд! — проблеснаха застрашително очите на Бери.

— Но аз съм много добра — отвърна весело Дениъл. — И на разположение. Разумно, скъпа! Познавам капризите на характера ти и освен това си те обичам. Не можеш да намериш по-подходяща от мен.

— Сигурно си права, но имаш ли нещо против засега да оставим темата за Майкъл Комптън? Трябва отново да прегледаме уводната сцена. Темпото ѝ е отвратително.

В този момент малка звукова експлозия гръмна точно зад рамото на Бери.

— Какво искате да кажете с: „Темпото е отвратително“?! — просъска Хийт Доналдсън. — Та аз пиша комедии отпреди да сте се родили! Ако бяхте наели актьори, които да могат да кажат поне една реплика както трябва, темпото щеше да е чудесно.

Бери погледна Дениъл и бавно се обърна към него. Прегърна през рамо niskия човечец, който ядосано пухтеше в ухото ѝ.

— Миличък — започна сладко тя, — сценарият ти е чудесен! Всички знаем, че си сред най-добрите в бранша.

Пое си дъх и продължи почти шепнешком:

— И си напълно прав, че някои от актьорите са неопитни. Но, драги, ти сам знаеш, че са идеалните за тези роли. Сигурна съм, че ако поработиш с тях и направиш само няколко съвсем малки промени, уводната сцена ще стане чудесна.

Хийт премигна срещу нея и червенината, обхванала лицето и шията му, започна бавно да се отдръпва. Вече не изглеждаше в прединфарктно състояние и заговори с малко по-спокоен глас:

— Е, бих могъл да постегна малко текста...

— Това е! — с пресилен ентузиазъм извика Бери.

— Знаех си, че ще се справиш. Защо не прегледате първите страници на сценария заедно с Дениъл? Сигурна съм, че ще ви хрумне нещо.

През следващите няколко часа Бери се чувстваше като пожарникар, който трябва да гаси няколко горски пожара едновременно, а разполага само с кофа вода. Проблемите следваха един след друг и въпреки че никой от тях не беше твърде сериозен, всички изискваха дипломатичност, търпение и спокойствие, които тя все по-трудно намираще в себе си. Като разтриваше пулсиращите си слепоочия, Бери си каза, че лудницата около нея има и едно предимство. Не ѝ позволяваше нито за секунда да се замисли за предстоящата вечеря с Майкъл Комптън.

В шест и петнадесет тя освободи актьорите и снимачния екип, пооправи грима си, пушна още една безполезна антистресова въздишка и се запъти към административното крило. Точно в шест и половина се представи на секретарката на Майкъл Комптън — жизнерадостна жена с прошарена коса, розови страни и искрящи сини очи.

Госпожа Ема Лу Хейстингс приличаше на матрона, от която спокойно можеш да поискаш майчински съвет. Бери внезапно усети

странното желание да ѝ разкаже, че се чувства ужасно, защото ѝ предстои вечеря с мъжа, в чийто ръце се намира бъдещето ѝ. При това мъж с невероятни бедра! Зачуди се какво ли би могла да каже госпожа Хейстингс за последното.

— Можете да влезете веднага, госпожице Макдоналд. Господин Комптън ви очаква — прекъсна мислите ѝ секретарката. И когато Бери мълчаливо пристъпи към вратата, добави: — Не се тревожете, драга. Той е чудесен човек!

Чудесен човек, наистина! Явно госпожа Хейстингс и не подозираше, че нейният чудесен човек почти беше заплашил Бери с провал на сериала ѝ, ако му откаже тази вечеря. Как ли би го нарекла, ако узнаеше това? Бери не можеше да ѝ го каже. В края на краищата, защити се тя, нима можеш да кажеш на една майка, че синът ѝ е негодник до мозъка на костите си? Разбира се, че не. Ето защо не можеше да открие на госпожа Хейстингс, че явно обожаваният от нея шеф е едно „противно нищожество“, което се занимава с емоционално изнудване. Вместо това предпочете да ѝ се усмихне и пристъпи в кабинета на Майкъл Комптън. Благодарна за всяко отлагане, Бери с радост забеляза, че той говори по телефона. Вдигна очи към нея и на лицето му се появи дяволита усмивка. Кимна ѝ да седне. Тя си избра най-отдалеченото от бюрото му кресло и потъна в него. Опита да се разположи така, че да прикрие бримката, която откриваше ивица бяла кожа от глезена чак до подгъва на бежовата ѝ ленена пола. Как не се беше сетила за проклетата бримка по-рано?! Сега вече нямаше възможност да се измъкне и да купи нови чорапи. Проклетият Майкъл Комптън, възкликна наум Бери. Някак си всичко беше по негова вина.

Огледа се наоколо и откри, че обектът на нейното раздражение не ѝ обръща никакво внимание. Главата му беше наведена към едното рамо, за да придържа телефонната слушалка. *Ако се застои в тази поза достатъчно дълго, вратът ужасно ще го заболи*, помисли си тя. Вътрешно се разкъсваше между почти перверзната наслада от тази перспектива и още по-странното желание да размачка схванатите му мускули. Премигна и погледна встрани, но очите ѝ непрестанно се връщаха на същото място, сякаш беше хипнотизирана.

Майкъл слушаше немлъкващия и явно разгневен събеседник от другата страна на линията и лениво почукваше с един молив по огромното си бюро от палисандрово дърво. С другата ръка взимаше

документи от един голям куп пред себе си и ги подреждаше в две натрапчиво спретнати купчинки. От време на време натискаше някой от другите светещи бутони на телефонния апарат, промърморваше указания в слушалката, а после и в интеркома на бюрото си. Двама асистенти непрекъснато влизаха и излизаха, подаваха му документи за подпис, изчакваха го да напише забележките си върху им, а после отново хукваха нанякъде. Госпожа Хейстингс влезе забързано с камара папки в ръце. Остави я на бюрото в кутия с надпис „Вход“ и взе документите от току-що приготвените стройни купчинки. Насочвайки се към вратата, тя се усмихна окуражително на Бери, която имаше усещането, че е пропаднала в заешката дупка от „Алиса в страната на чудесата“ и сега вече се намира някъде към средата на книгата. Никога през живота си не бе виждала така съвършено дирижиран хаос. И никога не се беше чувствала толкова грубо пренебрегвана.

— Няма да продължи дълго — обеща госпожа Хейстингс. — Винаги е така в края на деня.

Бери погледна изящния си златен часовник. Седем и петнадесет. Беше предложила на Майкъл да се срещнат в студиото в седем, а той бе настоял да се видят тук в шест и половина. Закъсняваше вече с четиридесет и пет минути и противно на твърденията на госпожа Хейстингс, не даваше никакви признаци за скорошно привършване.

Бери чакаше и все повече се ядосваше. Доволна, че е намерила извинение за бягството си, тя се приготви, въпреки влудяващата бримка, да се надигне по най-царствения възможен начин и достолепно да излезе в знак на протест срещу грубата му началническа наглост. И точно когато започна да се изправя, телефонната слушалка изщрака на мястото си.

Майкъл Комптън пусна молива, спря да рови из документите и се облегна назад в креслото си.

Светлосинята, ушита по поръчка риза с инициалите му, избродирани на маншетите, подчертаваше широките гърди и тънката талия. Вратовръзката му беше разхлабена, а разкопчаната яка разкриваше кожа с приятен кафяв тен и няколко предизвикателни къдрави косъмчета. Очите му, които сега изглеждаха повече сини, отколкото зелени, я гледаха разбиращо. Бери преглътна и започна да изучава картините по стените. Всичките бяха модерни платна, покрити с безформени петна в ярки цветове. И всичките бяха ужасни.

— Е, госпожице Макдоналд — подзе той тихо и изкусително, — какво мислите за моя... — последва многозначително колебание, което я накара да се изчерви — ... кабинет?

— Мисля, че компанията е надценила декоратора — хапливо отвърна тя.

— А не мислите ли, че твърдението ви е малко опасно? Откъде знаете, че не съм ги избирал аз? — усмихна ѝ се той.

— И друг път съм била в този кабинет. Картините бяха тук и преди вас.

— Колко сте наблюдателна — отбеляза той одобрително и добави с уморена въздишка: — Как бих искал повечето от хората в тази компания да развият способността си за наблюдение. Това би повдигнало качеството на продукцията, която ми носят.

Бери усети идеалната възможност, която ѝ се предоставяше, и кафявите ѝ очи възбудено просветнаха. Дори Хийт Доналдсън не би могъл да напише по-добра уводна реплика за момента.

— Точно това искам да направя със „Сбогом, отново“ — започна тя ентузиазирано. — Искам да създам характери и ситуации, в които хората да разпознават себе си. Взаимоотношенията вече не са такива, каквито бяха, когато „Аз обичам Люси“ излезе в ефир. Сега хората са по-свободни, по-общителни. Жените са по-малко зависими от мъжете, без значение дали са омъжени или не. И продължават брака си не по принуда, а защото такъв е изборът им. Колко семейства днес приличат на Андерсънови от „Татко знае най-добре“? Може да ни се иска да са такива, но, както се казва, само желанието не е достатъчно.

— Значи искате насила да прокарате действителността, въпреки че зрителите харесват измислици? — предизвика я той.

— Нищо подобно! — разгорещено възрази Бери. Беше толкова увлечена в обясненията си, че отново пропусна игривата искрица в погледа му. — Вие изопачавате думите ми. Правите „действителност“ да звучи като мръсна дума.

Майкъл стана и бавно се запъти към нея. Дъхът ѝ секна заедно с доводите ѝ. Внезапно я обхвана странно изострено усещане — нещо като очакването във влакче от лунапарк. Точно когато достигне върха на серпантината, преди да полети надолу от другата страна, човек знае, че ще се случи нещо непредотвратимо, но няма представа как да се подготви за него. Внушителната фигура на Майкъл се надвеси над нея

и сякаш започна да излъчва леки електрически импулси, които се насочваха към диафрагмата ѝ. Там тя усети приятна топлина, примесена с мъчителна болка. Погледът ѝ бе привлечен и задържан от огнената увереност в неговия.

— Всъщност аз харесвам действителността, госпожице Макдоналд — каза меко мъжът, а кадифеният му глас ѝ се отрази като топло бренди. Успокоително и опияняващо. — И я харесвам още повече в момента.

Дяволитата му усмивка накара устните на Бери отново да ѝ изневерят. Този човек можеше да омае и Свети Петър на портите на Рая. Уж бе дошла тук да се бори за независимостта на „Сбогом, отново“, а ето че се разтапяше като парче масло, оставено на слънце. Безгръбначно! Тя беше просто едно безгръбначно!

— Господин Комптън, мислех, че искате да вечеряме и да поговорим за „Сбогом, отново“.

— И все още искам.

— Тогава?

— Можем да започваме.

— Тук? — преглътна Бери.

— А защо не? По-уютно е от всеки ресторант и въпреки картините по стената, атмосферата не е никак лоша.

А също и твърде интимна, искаше ѝ се да изкрещи. Но какво от това, дойде на себе си тя. Интимността е мъчителна само когато ѝ позволиш да бъде такава. В края на краищата, човекът не е направил нищо, с което да покаже, че иска да те прелъсти. Това си е лично твоя мисъл, пръкнала се в главата ти само заради втренчения му поглед и чувствената усмивка, от която сърцето ти подскача.

Добре. Просто ще изхвърля от ума си тази мисъл. Готово! Най-страшното, което би могло да ти се случи, е той да си поиска нещо, но тогава ще си сложиш измъчената физиономия на сексуална жертва и всичко ще бъде наред. Всъщност не това е най-страшното. Най-страшното ще бъде, когато той си поиска нещото и ти му отвърнеш със същото. Бери се вкамени при мисълта за тази ужасяващо реална опасност.

— Тук? Чудесно! — каза безгрижно тя и свали очилата си. Може би ако не виждаше мъжа толкова ясно, силата на излъчването му щеше да намалее.

Но можеше и да пропусне първите признаци на планираното прелъстяване. Бързо си ги сложи обратно — точно навреме, за да види келнера, който влезе, бутайки количка, отрупана с похлупени сребърни съдове. За време по-кратко, отколкото ѝ трябваше, за да огледа съдържанието на полупразния си хладилник, той подреди малка маса. Върху безупречно чиста бледорозова покривка постави аранжирани в източен стил орхидеи, запали няколко дълги свещи и сложи прибори за двама. Тежкото сребро прекрасно се съчетаваше с английския костен порцелан, който, забеляза Бери, беше от най-скъпите.

— Надявам се, не сте поръчали храната от денонощния магазин?
— отбеляза заядливо тя.

— Изчакайте с предположенията си, докато не я видите — усмихнато я предупреди Майкъл. — Нима Холивуд не е известен с изкуството да създава атмосфера, без да се грижи за съдържанието? Може да ви предложи сандвичи с шунка.

— Не ми изглеждате от шунковия тип. По-скоро наденички.

— По-внимателно! Този остър език може да ви вкара в беля.

— А също и да ме изкара от нея.

— Може би е успявал... досега — подсмихна се той. — Но това е защото не сте се изправяли срещу мъж като мен, госпожице Макдоналд.

— Защо сте толкова сигурен?

— Защото съм единствен по рода си — намигна ѝ Майкъл, докато наливаше виното. После кимна на келнера: — Благодаря ти, Хенри.

Келнерът се поклонил грациозно и ги остави сами.

— Е, госпожице Макдоналд — каза тихо Майкъл, докато ѝ предлагаше единия стол, — вечерята ви очаква.

Бери седна пред ястия, които бяха умело подбрани, съвършено приготвени и очевидно нямаха нищо общо с денонощния магазин. Започнаха с чудесен месен пай, а десертът се състоеше от пресни ягоди и сладък сметанов крем. Всяко блюдо беше малък празник за сетивата.

Разговорът им по време на вечерята беше изненадващо приятен. На моменти Бери дори имаше чувството, че играе по динамичен и добре написан сценарий на Ноуъл Хауърд, например. Никога не беше срещала мъж, който така леко да разменя реплики с нея. Мъж, който да

я кара да се чувства толкова женствена и едновременно с това да я третира като равна. Това беше точно типът взаимоотношения, които се надяваше да създаде в „Сбогом, отново“ — прями, интелигентни, жизнени и предизвикателни. Ах, да, помисли си тя с неволна въздишка, най-вече предизвикателни.

Когато се нахраниха, Бери с наслада взе една от яркочервените ягоди и бавно започна да облизва сладкия крем от върха ѝ, преди да я постави в устата си. Изведнъж забеляза, че Майкъл изглежда пленен от движенията на устните ѝ и той също облиза устни, несъзнателно повтаряйки движенията ѝ. Слисана от неприкритото желание в очите му, зашеметена от хубавото вино и мисълта, че ще може и тя да го помъчи, Бери почти против волята си удължи този момент. После бавно и с наслада впи зъби в сочния плод. Дрезгав стон излезе от гърлото на Майкъл, който извърна поглед.

Какво правя, за Бога?! Мисълта я стресна и тя глътна ягодата, както си беше цяла. Току-що бе използвала женствеността си, за да подразни и дори предизвика Майкъл Комптън. Той не ѝ бе отвърнал и това я бе подтикнало да му отпрати още едно, по-голямо предизвикателство. „Сигурно съм полудяла“, каза си Бери.

— Да се върнем към „Сбогом, отново“ — предложи с разтреперан глас тя. По дяволите! След всички курсове по актьорско майсторство да не може да скрие нервността си!

— Нека седнем тук и да го обсъдим спокойно — любезно предложи той, отведе я до дивана и се настани твърде близо до нея.

Бери го огледа внимателно и изстреля скритите си помисли в лицето му.

— Това ли е моментът, в който ще ми кажете, че ще ми съдействате, ако и аз ви „съдействам“? — попита тя, успяла да придаде на гласа си леко подигравателен тон, въпреки че кръвта бучеше в ушите ѝ като изригващ вулкан. От ярост? Или от нахлулите предчувствия? Никак не беше сигурна, а на всичкото отгоре той изглеждаше очарован от объркването ѝ.

— Не. Това е моментът, в който ще ви кажа какво предстои да се случи със сериала.

— И?

— И вие ще ми отговорите, че сте професионалистка и можете да се справите с промените, които изисквам.

Промени? Изисквания? Бери беше сигурна, че е подбрал думите си специално, за да я нервира.

— И какво имате предвид? — попита тихо тя, като се опита да изглежда спокойна и заинтересована.

— Прегледах програмата ни за есента и прецених, че не е достатъчно конкурентоспособна. За да я направя по-ефективна, смятам да преместя вашето шоу.

— Да? — погледна го предпазливо Бери.

— Мисля, че е идеално за осем вечерта в събота.

Всички опити за преднамерено спокойствие излетяха през прозореца. Протестът ѝ започна отначало като слаб ропот, но бързо прерасна във вик, изпълнен с недоверие и безсилие.

— Майкъл... искам да кажа, господин Комптън, не можете да направите това!

— Разбира се, че мога — спокойно отвърна той.

Разбира се, че можеше. Тя си пое дълбоко дъх и реши да призове здравия му разум.

— Мисля, че не знаете какъв огромен риск поемате. Това би могло да провали шоуто. Нашият сериал е предназначен за възрастни. А те не гледат телевизия в осем, в събота вечер. Това е време за децата.

— Точно така. Но съм сигурен, че едно добро шоу може да задържи и възрастните у дома. Ако е достатъчно добро — добави той бавно, очевидно хвърляйки ѝ ръкавица. — Ще го гледат, докато се приготвят за излизане — направи пауза, за да проникнат думите му в съзнанието ѝ и продължи многозначително: — Както гледаха Мери Тайлър Мур в събота вечер.

Е, да, Мери Тайлър Мур! Но дори и тя не остана в това време! Очите на Бери засвяткаха и обикновено мекият им кафяв цвят сега искреше като разгарящо се дърво.

— Предизвиквате ли ме?

— Можете да се обзаложите, че да. Ще приемете ли? — подсмихна се той, а очите му срещнаха нейните. В погледа му тя видя въпрос, нямащ нищо общо с обикновеното предизвикателство, а бе свързан с непреодолимото привличане, което си играеше с тях двамата от самото начало.

Майкъл протегна ръка и бавно прокара пръста си по бримката в чорапа ѝ — от глезена до коляното. Бери тихо ахна.

— И сега идва моментът, в който искате сътрудничеството ми — промърмори неуверено тя, борейки се с топлата вълна, заляла я при докосването му.

— Не всичко в този бизнес опира до секса — поклати глава той.

— Защо ли тогава ми се струва, че опира? — Бери погледна ръката му, която предизвикателно лежеше на бедрото ѝ.

Майкъл се засмя и я дръпна.

— Да, желая ви, Бери Макдоналд! Не мога да го отрека. Пожелах ви още когато ви видях за първи път в студиото тази сутрин. С вас сме единствени по рода си и мисля, че ще бъдем много добри заедно — млъкна, за да ѝ даде възможност да осъзнае думите му. Бери преглътна и застина в очакване. В този миг не би могла да каже и две смислени думи, дори животът ѝ да зависеше от това. — Но никога няма да поискам от вас нещо, което не сте готова да предложите — обеща ѝ той с глас, чиято дрезгавина я накара да настръхне. — И това никога няма да има нищо общо със „Сбогом, отново“ — той отново млъкна, а синьо-зелените му очи срещнаха нейните. После, след няколко дълги и тихи секунди, в които тя чуваше ударите на сърцето си, кротко я попита: — Вярвате ли ми?

Странно, но въпреки оглушителните удари на сърцето си и топлината, от която кръвта ѝ кипеше, Бери му вярваше. Вярваше, че може да му има доверие. Вярваше и дори беше сигурна, че я желае. И беше още по-сигурна, че трябва светкавично да се махне оттук — преди да му е предложила онова, което току-що се беше заклел да дочака.

— Мисля, че трябва да си тръгвам — заяви твърдо тя.

— Останете.

— Не мога — поклати глава Бери.

— „Не мога“ или „няма“?

— Има ли значение? Тръгвам си.

— Добре, госпожице продуцент — каза Майкъл тихо, като я изненада с пълната липса на гняв. И с пълната си капитулация. — Щом като е така... Но аз ще поддържам връзка.

— Не се и съмнявам — отбеляза сухо тя. — И може би ще решите, че в края на краищата овчарското куче е жизнено необходимо за шоуто.

— Сега, като го споменахте, и...

— Забравете за това, нахалнико! — бързо го прекъсна Бери, неспособна да скрие усмивката си. — Хийт Доналдсън ще колабира като разбере за промяната във времето. А ако поискам от него и да вмъкне куче, ще припадне още преди да съм успяла да кажа „демография“.

— В такъв случай, ще си задържа кучето... за няколко дни — каза той, а очите му придобиха онзи опияняващ мъжествен блясък, който обикновено предхожда целувката.

— Лека нощ, господин Комптън — отвърна тя и решително заобиколи приближаващите му устни.

— Лека нощ, Бери Макдоналд... — думите бяха изречени тихо и търпеливо.

На път към асансьора Бери небрежно се запита как ли би се чувствала, ако можеше всяка вечер, заспивайки, да чува тези абсолютно невинни и обикновени думи, прошепнати нежно в ухото ѝ. Сигурно чудесно. Натисна копчето за надолу и се облегна премаляла на стената.

„Макдоналд, ти си луда. За жълт картон! Ще затънеш до ушите в тази история!“ Тя поклати глава. „Ще?! О, млада госпожичке, та водата ти е вече до миглите!“

ТРЕТА ГЛАВА

Точно в осем часа на другата сутрин Дениъл с гръм и трясък нахълта в малкия офис на Бери. В едната си ръка държеше сценария, а с другата внимателно крепеше голяма хартиена торба. Хвърли сценария на едно от креслата, а от торбата извади две чаши кафе и ги постави внимателно на бюрото. После седна на дивана, подви под себе си обутите си в джинси крака и очакващо погледна Бери.

— Е?

— Ти никога ли не чукаш, преди да влезеш?

— Рядко — отговори бодро Дениъл, без ни най-малко да се засегне от хапливостта на Бери. — Защо си в такова настроение? Не мина ли добре вечерята ти със страхотния Майкъл Комптън?

— Вечерята мина отлично — призна си честно Бери. — Проблемите се появиха след нея.

Сивите очи на Дениъл мигновено се присвиха.

— Аха-а-а — започна тя тихо, а след това гневно извиси глас. — Значи е проявил абсолютното си безочие! И какво, нападна ли те? Оплакване! Това е, което трябва да направиш! Да подадеш оплакване! Не му позволявай да се отърве безнаказано.

— Уха! Говориш като застрахователен агент след злополука. Не познаваш ли някой прокурор, който си търси случай? — Бери се засмя на внезапния ѝ порив на солидарност. Опита се да я успокои. — Не, нищо подобно не се случи.

— Значи не се е опитал да те нападне? — тонът на приятелката ѝ се колебаеше между разочарование и недоверие.

Изражението на Бери омекна, когато си припомни до най-малките и вълнуващи подробности привидно случайните намеци и съблазнителните обещания на Майкъл.

— Не бих казала, че е точно така — призна тя. — Но не беше и това, което си мислиш.

— Искаш да кажеш, че ти хареса?

— Не, не ми хареса — опита се да се защити Бери. — Искам да кажа, че всичко си беше наред. Ох, вече не зная какво искам да кажа.

— Прельсти те, нали? — каза Дениъл тържествуващо. — Знаех си. Знаех си, че няма да устоиш на тези бедра!

— По дяволите. Дени! Не е това, което си мислиш! — протестът ѝ прозвуча почти жаловито. Майкъл Комптън беше програмен директор на компанията и неин шеф, това беше всичко. Или поне трябваше да е така. Нямахте да позволи на Дениъл или на биещото си до пръсване сърце да я убедят в обратното.

— Тогава какъв беше проблемът?

— Решил е да премести шоуто в осем часа в събота — изстреля тя доволна, че може да смени темата с друга, за която беше сигурна, че ще отвлече Дениъл от проучването на интимните подробности около вечерята с Майкъл. Думите ѝ постигнаха желан ефект. Дениъл беше искрено потресена.

— Ти се шегуваш!

— Никак даже. Той смята, че едно наистина интересно шоу би привлякло младата публика. Всъщност косвено ме предизвика да докажа, че „Сбогом, отново“ е достатъчно добро, за да привлече зрителския интерес.

— И ти, естествено, падна в капана му?

— Капан? Искаш да кажеш, че се съгласих да приема предизвикателството, за да излезе сериалът в ефир? Да, права си! Точно това направих! — разгорещи се Бери. — Твърде дълго се борих за този шанс. И не можех да си позволя да го пропусна само защото компанията ми играе глупави номера. Можем да направим шоуто добро и за осем часа.

— Как? — въпросът на Дениъл прозвуча отвратително песимистично.

— Като просто направим един добър сериал. Щом е интересен в девет и половина, ще бъде интересен и в осем.

— Може би в сряда, скъпа. Но не и в събота. За събота ще трябва да е истеричен.

— Тогава доведи тук Хийт и започвайте да го правите истеричен — въздъхна Бери.

— Това обаче е твоя работа. Аз съм само режисьор.

Бери я погледна, но преди да успее да каже нещо, телефонът иззвъня. Когато вдигна слушалката, чу в ухото си ниския тих глас на Майкъл.

— Добро утро, Бери Макдоналд... — Звучеше точно толкова съблазнително, колкото и снощи на раздяла. Бери чу ударите на сърцето си и изведнъж осъзна колко лесно би могла да се пристрасти към такъв начин за завършване и започване на дните си.

— Добро утро — отговори тя със спокоен глас, без да съзнава, че кокалчетата на ръката ѝ са побелели от стискането на слушалката.

— Майкъл ли е? — попита шепнешком Дениъл. Бери ѝ кимна, а тя се подсмихна и отиде на пръсти до вратата. — Ще ви оставя насаме — прошепна важно и весело ѝ махна. На Бери ѝ се прииска да я удуши.

— Бери, чуваш ли ме?

— Какво? — стресна се тя. После добави по-спокойно: — Да, чувам ви.

— Всичко наред ли е? — гласът му беше истински загрижен и леко озадачен.

— Разбира се, господин Комптън. Защо да не е?

— Гласът ти беше странен. И още ме наричаш „господин Комптън“. Обидена ли си за нещо?

— Не съм обидена... — тук Бери си пое дълбоко дъх: — Майкъл, какво искаш?

— Искам да те видя.

— И защо? — внимателно попита тя.

— Знаех си! — тихо се засмя той. После насмешливо я попита: — Винаги ли подлагаш на кръстосан разпит мъжете, които те канят на среща?

— Не знаех, че това имаш предвид — заоправдава се Бери. — Имаме и професионални взаимоотношения, както знаеш.

— Да, зная го. И те като че ли се опитват да засенчат другите. Ще ти бъде ли по-приятно, ако огранича професионалните си обаждания в рамките на работния ден, а личните — извън него?

Бери се почувства глупаво и смекчи тона си.

— Това предполага, че имаме нормален работен ден с фиксирани начало и край. Кога за последен път дойде на работа в девет и си тръгна в пет?

Майкъл се замисли за няколко секунди.

— Когато се разболях от грип, през седемдесет и седма. Разбирам забележката ти. Ти какво предлагаш?

— Би могъл по-ясно да разграничиш деловите срещи от тези за удоволствие. Например, някоя вечер би могъл да ми предложиш да излезем на ресторант и да потанцуваме. Това определено е среща — обясни му тя.

— А ако ти предложи да отидем на предварителна прожекция? Това работа ли е или удоволствие?

— Ако се държиш както трябва, би могло да е и двете — когато чу многозначителната си забележка, Бери потрепери. Търсеше си белята. Направо си я просеше...

— Наистина ли? — гласът му стана тих и дрезгав. — Звучи обещаващо.

— А имаш ли скоро някакви прожекции?

— Никакви. За седмици напред.

— Колко жалко!

— А какво ще кажеш за една вечеря? Дори аз ще я сготвя.

— Ти ще я сготвиш? — подхвърли тя скептично. — Това да не е модерния еквивалент на едновременната покана за показване на офорти?

— Не и в моя случай — възрази той. — Уменията ми на готвач са наистина сериозни. Имам дори микровълнова печка. Е, какво ще кажеш?

— Кога?

— Тази вечер.

Бери нервно преглътна. Това беше точно съвременният тип бързо и прямо ухажване, в което винаги бе вярвала и което искаше да прокара в сериала. Без игри, без обещания, без ангажименти. Просто предложение за вечеря с подразбиране, че сексът влиза в менюто. Защо тогава ѝ се искаше да изкрещи, че тази вечер е твърде скоро? Защо не я оставяше на мира страхът, че мъже като този, които те помитат със силата на вниманието си, съвсем скоро те оставят да лежиш в прахта? За нея нямаше да има ни най-малко значение, ако Майкъл Комптън влезеше в живота ѝ довечера, а утре излезеше. В днешния свят човек трябва просто да вдигне рамене, да благодари за спомените и да отmine.

Бери потръпна. Тя беше наистина много добра в сбогуванията. Баща ѝ излиташе от семейното гнездо по-често, отколкото самолетите от международното летище на Лос Анджелис. И всеки път Бери виждаше как съпротивителните сили на майка ѝ все повече рухват. Беше се заклела никога да не попада в нейното положение и че никой мъж няма да има такова значение за нея. Беше си изградила защита, с каквато обединените сили на армията, флота и авиацията биха могли да се гордеят.

С такава практика в самозащитата спокойно би могла да си позволи една вечеря с Майкъл Комптън, размисли тя. Днес или след седмица — нямаше значение. Имаше пълна власт над емоциите си.

— Тази вечер? Чудесно! — каза твърдо в слушалката Бери и се учуди от тръпката на нетърпение, преминала по гръбнака ѝ. Това не беше реакцията на безразлична жена. Това беше ясен като камбанка предупредителен сигнал, но тя не му обърна абсолютно никакво внимание. Сигурно наистина бе полудяла.

Изведнъж тонът на Майкъл стана забързан и делови, сякаш някой бе влязъл в кабинета му. Той ѝ даде телефона и адреса си в Бевърли Хилс и добави:

— В такъв случай ще те чакам в девет. Ако се изгубиш, звъни ми.

Едва затвори телефона, Бери чу почукване на вратата.

— Да?

В кабинета ѝ влезе куриер.

— Госпожица Макдоналд? Имам пратка за вас.

След като мъжът остави красиво опакованата кутия на бюрото и излезе, Бери извади малката картичка от плика ѝ.

„Наслаждавай им се и мисли за мен, както аз си спомням вечерята ни.

Майкъл“

В кутията намери около килограм големи, свежи ягоди, потопени в течен шоколад. Устата ѝ се напълни със слюнка. Взе си една и бавно я захапа, вкусвайки сладостта на плода и горчивината на шоколада. Притвори очи. Беше наистина божествено! Но беше също

предизвикателен намек за това, че Майкъл бе заинтересован не само от качествата ѝ на продуцент и не се бе отказал от коварните си намерения. Да, той беше един твърдоглав програмен директор, но дълбоко в себе си криеше чаровната и подкупваща душа на романтик.

Преди да успее да се замисли за опасностите на едно такова съчетание, Дениъл и Хийт нахълтаха в кабинета ѝ, потънали в разгорещен спор. След тях влезе Мелинда Ашкрофт, актрисата, избрана за главната роля в сериала. Ръцете ѝ бяха на кръста, а устните ѝ — нацупени с типичната за нея женственост.

— Бери, не мога да искам от Мелинда да изиграе тази сцена по начина, по който е написана! — тросна се Дениъл и хвърли отворения сценарий върху бюрото ѝ.

— Просто не ми пасва — съгласи се Мелинда с тихия си дрезгав глас, който сигурно караше мъжете да се хвърлят в бездънни пропасти. — Карин не би направила такова нещо.

— Какво знаеш пък ти за Карин?! — изръмжа Хийт. — Аз съм написал тази роля и твърдя, че ще направи точно това — ще се втурне в кабинета на Мейсън и ще му каже всичко в лицето.

— По средата на съвещанието? — попита Дениъл скептично. — Хайде, Хийт! Карин е разумна жена. Няма да изложи на опасност голямата сделка, като се разкреши на Мейсън пред толкова много непознати.

Бери внимателно слушаше наново разгарящия се спор, поглеждаше в сценария и накрая реши, че трябва бързо да се намеси, ако не иска кръвното на Хийт отново да се вдигне до тавана. Цветът на врата му отдавна беше червен и вече преминаваше към лилаво.

— Тишина! — викът ѝ се извиси над гълчавата.

Дениъл, Хийт и Мелинда млъкнаха и я погледнаха, явно слисани от избухването ѝ.

— Така е по-добре. Може ли сега всички да седнете и да обсъдим въпроса като цивилизовани хора?

Обсъждането им отне по-голямата част от сутринта и едва ли би могло да се нарече цивилизовано. Въпреки неистовите усилия на Бери да проявява дипломатичност, изглеждаше, че режисьорът, сценаристът и главната героиня бяха твърде разгневени един на друг, за да правят компромиси. Накрая, след като бе отнесла по-голямата част от гнева им, тя решително отсече:

— Добре, това е. Сцената остава. Карин не може да се дръпне и тихичко да страда — Хийт се ухили победоносно. — И все пак, Хийт — продължи Бери, наблюдавайки как усмивката му се стопява, — искам да посмекчиш нещата. Мелинда и Дени са прави. Тя може и да нахълта в кабинета му, но в никакъв случай не би избухнала така щом види, че прекъсва важна среща. Може би ще се престори, че е дошла за друго или просто ще промърмори нещо и ще излезе. Не зная. Ти си сценаристът. Поработи върху това. Искам да видя новия диалог веднага след обяд.

Репетицията бе подновена чак в късния следобед и Бери твърдо реши да не разпуска екипа и актьорите, докато не види поне един сносен вариант на сцената.

— Мила, мисля, че си губим времето — приближи се до нея Дениъл. — Всички са скапани. Защо не кажем край за днес и не го отложим за утре сутринта?

— Колко е часът? — попита Бери уморено.

— Девет и петнадесет.

— Какво?! Не може да бъде! — тя зарови лице в шепите си. — Как можах!

— Как можа какво? Какво има?

— Вечерята ми с Майкъл трябваше да започне преди петнадесет минути!

— И си забравила? — гласът на Дениъл беше повече от песимистичен. — Имала си среща с шефа, а си седяла тук и си се тревожила за глупости?

— Не съм се тревожила за глупости. Опитвах се да предпазя теб, Хийт и Мелинда от взаимно изстребление.

— Но миличка, не знаеш ли, че това е просто полезно неразбирателство между трима здравомислещи зрели хора!

— Здравомислещи?! Зрели?! Сигурно се шегуваш. Та вие се държахте като трима разбеснели се малолетни престъпници.

— О, това беше просто освобождаване на творческа енергия.

— Защо не използваш сега малко от тази творческа енергия, за да ми съчиниш едно извинение за пред Майкъл?

— А защо не му кажеш истината?

— Искаш да кажа на вицепрезидента на компанията, на човека, който ни плаща заплатите и решава дали ще се задържим в ефир

повече от шест седмици, та ти искаш му кажа, че съм забравила за срещата си с него? Да не си полудяла?

— Не съм аз тази, която е забравила за срещата си с един от най-търсените неженени мъже в цял Лос Анджелис — напомни й самодоволно Дениъл. — Ти го направи. Кажй сега коя от двете ни е луда...

— Няма смисъл да седя тук и да се препирам с теб. По-добре да се опитам да стигна, преди да е изгорил това, което готви. Имам чувството, че провалът на вечерята ще бъде грях, по-голям и от забравянето й.

— Значи отиваш у тях? Уха! — дяволитата усмивка се върна на лицето й.

— Не го казвай, Дени, или ще му обясня, че съм закъсняла заради теб. Как мислиш, че ще реагира Майкъл на това?

— Добре, добре. Изчезвай оттук! — отвърна Дениъл през смях.

Бери грабна чантата си и се насочи към вратата.

— Ще се видим утре сутринта — извика приятелката й след нея. И след това дяволито добави: — Горя от нетърпение да разбере дали бедрата му са наистина толкова прекрасни...

— Нямам никакво намерение да му проверявам краката! — възмути се Бери.

— Ясно. Значи отиваш там, за да опиташ любимите му специалитети.

— Точно така.

— Да, скъпа, вечерята може да започне с „Бьоф Строганоф“ и аспержи, но мога да се обзаложа, че за десерт ще бъдеш ти самата! — намигна й Дениъл.

— Никога! — извика Бери на излизане, но дълбоко в себе си никак не беше сигурна дали ще има силата да устои, ако Майкъл наистина е решил да я има тази вечер...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Трудният и в най-добри условия път от студиото до Бевърли Хилс никога не ѝ се беше струвал толкова дълъг, нито пък движението някога ѝ бе изглеждало така натоварено. Когато най-после Бери закриволичи между добре оформените тревни площи и привидно скромните къщи на шикозния квартал, вече минаваше девет. Беше тъмно като в рог и абсолютно невъзможно да види ясно табелките на улиците.

Мразеше да закъснява почти толкова, колкото се ужасяваше от усещането, че се е изгубила. Първото я караше да се чувства виновна, а второто я правеше уязвима и дори я довеждаше до паника. А съчетанието на двете беше напълно достатъчно, за да я върне разплакана у дома под завивките.

На всичкото отгоре знаеше, че предстоящата вечеря щеше да бъде изпълнена с клопки и опасности. „Чудя се дали ще ми повярва, ако му кажа, че пристъп на непоносима мигрена ми е причинил временна амнезия и съм забравила за срещата ни“, запита се тя на глас. Никога не би ти повярвал, обади се логиката ѝ. Ще се досети, че си се уплашила.

И може би за щастие, точно преди да каже на логиката си да върви по дяволите и да се отправи към уюта на леглото си, Бери намери улицата. Сега вече беше съвсем лесно да открие адреса. Когато позвъни на вратата на Майкъл, вече минаваше девет и половина. Вратата отвори самият той. На лицето му бе изписана тревога, която бързо се смени със студена, недружелюбна усмивка. Бери потрепери. В погледа му съзря познатата ѝ вече безпощадност.

— Чувал съм, че е модерно да се закъснява, но не мислиш ли, че малко си се поувлякла? — попита я Майкъл.

Въпросът му не беше груб, но в гласа му тя долови метални нотки, които ѝ подсказаха, че наистина е ядосан. Внимателно сложи ръката си върху неговата.

— Сигурно много ми се сърдиш, нали? — подзе разкаяно и забързано продължи: — Прав си. Ужасно закъснях, но се забавих в студиото. Движението беше невъзможно. Знаеш какво е по това време. И освен това се изгубих — Бери спря, за да си поеме дъх и го погледна с надежда. Нищо! Нито дори мигване на синьо-зелените очи. Опита отново: — Както и да е. Извинявай... Провалих ли вечерта?

За момент той остана неподвижно вгледан в нея, а после поклати глава и се усмихна. Поне не изглеждаше така, сякаш имаше намерение да я изрита обратно на улицата.

— Разбира се, че не. Просто бях решил, че си променила решението си и няма да дойдеш.

Едната вежда на Бери недоверчиво се повдигна. Това съвсем не звучеше като самоуверения Майкъл Комптън, когото бе познавала досега. Всъщност в забележката му прозираше неприкрита уязвимост, която силно я заинтригува.

— Ти сериозно ли говориш? — попита тя, все още не напълно убедена, че бе усетила нотка на несигурност в гласа му.

— Ами закъсня близо час! — усмихна ѝ се той вече с добре познатата ѝ самоувереност. — Можеш ли изобщо да си представиш как въздейства върху мъжкото самочувствие фактът, че желанието на една привлекателна жена за среща не е толкова голямо, колкото неговото?

— Подозирам, че самочувствието ви е отлично, господин Комптън — отвърна Бери мило. — А аз по пътя се борих с огромни камиони, изгубих се сред улиците на Бевърли Хилс и после едва не умрях от глад в колата си, докато ти тук си похапвал... Какво си похапвал? Салата от моркови?

— Чадърчета от гъби с месо от раци.

Бери въздъхна замечтано, а устата ѝ се напълни със слюнка. Наистина беше страшно изгладняла. Погледни го право в очите:

— Предполагам, че дори и най-искрените извинения за непроситомо ми закъснение не биха могли да те убедят да споделиш една-две от тях с мен.

— Интересно предположение. Би могла да опиташ — Майкъл най-после се дръпна от вратата и я покани вътре. — Винаги съм готов да чуя молба от искрено разкаян човек.

— Не си играйте с огъня, господин Комптън! Не знаете ли колко е опасно да разигравате умираща от глад жена?! Обещахте ми вечеря, а

досега само ме зареждате с остроумия и статично електричество!

Синьо-зелените му очи се плъзнаха по нея.

— Забелязала ли си как се наелектризира въздухът, когато сме заедно? — попита тихо той, а Бери се изчерви под погледа му.

— Нямах предвид това — опита се да възрази тя, но гласът ѝ никак не звучеше убедително.

— Сигурно... — погледна я колебливо Майкъл, а в очите му заигра пламъче. — Но е вярно. Може би трябва да изследваме това явление след вечеря.

Бери отвърна на погледа му, ала след малко отмести очи. Десерт, помисли си тя и усети особена тръпка да преминава по гръбнака ѝ. Всичко се нареждаше според очакванията на Дени. Явно си мислеше, че ще я има за десерт. Преглътна и пак го погледна. Може би ако насочи мисълта си към вкусотиите, нямаше да изпитва такъв страх от приближаването на десерта.

— Какво ли става с онези чадърчета от гъби?

— Ей сега ще ги видиш! — засмя се той. — Защо не минеш в дневната? Аз ще дойда след малко. Какво искаш за пиене?

— Чаша вино.

— Червено или бяло?

— Бяло. Сигурен ли си, че нямаш нужда от помощ?

— Абсолютно! Всичко ми е под ръка.

Бих се обзаложила, че е така, помисли си Бери. Докато чакаше, огледа стаята — удобен диван и кресла, разположени пред запалената камина. Обстановката беше семпла и луксозна и Бери трябваше да си признае, че бе впечатлена от добрия вкус на Майкъл. Цялата подредба издаваше специфичен стил, който тя подозираше, че бе лично негов. Съмняваше се, че декоратор изобщо бе припарвал до къщата.

— Харесва ли ти изгледа? — прозвуча над рамото ѝ нежният му шепот.

— Чудесен е!

— Влюбих се в това жилище веднага щом го зърнах. Предишният му притежател беше покрил прекрасния дъсчен под с отворителен бледоморав мокет. Интериорът беше издържан в ужасяващи съчетания на розово и черно. Трябваше да си държа очите затворени, за да не ми прилошее, докато свалях тапетите.

— Как успя да свършиш всичко сам при твоята заетост?

— Работех късно вечер и в почивните дни. Отне ми доста време наистина, но си струваше. А и не можеш да си представиш колко е разтоварващо да разлепваш мокет и да късаш тапети, след като цял ден едва си се сдържал да не разкъсаш на парчета кретените, които минават през кабинета ти.

— Ако наистина са толкова лоши, чудя се защо си правиш труда да се владееш? — сухо отбеляза Бери.

— Понякога и аз се чудя — призна си Майкъл. — Но със сигурност зная едно нещо за този бизнес. Човекът, който се опитва да ти продаде някаква абсолютно неприемлива идея днес, утре може да създаде нещо уникално и безценно. И ако си бил груб с него, той ще го предложи на друга компания. Не мога да си позволя да пропусна такъв шанс.

— Значи просто мълчиш и си страдаш?

— Предпочитам да мисля, че съм дипломатичен. Иска ми се да вярвам също, че успявам да създам обкръжение, което провокира творческото начало у подчинените ми. Ако някъде има и искрица талант, аз се стремя да я запазя и развия.

Докато говореше, той разсеяно започна да си играе с косата ѝ. Бери усети как нежните му пръсти докосват лицето ѝ. Тялото ѝ потрепери при допира и тя разбра, че ако не се дръпне веднага, след малко дори няма да ѝ хрумне да му откаже, каквото и да поиска от нея. Въздъхна, но не се отмести. Не можеше.

В „Сбогом, отново“ в отношенията между героите се натрупваше потенциална страст и когато напрежението стигнеше до крайната си точка, нещата просто се случваха. Без колебания днес и без съжаления утре. Но това не беше сценарий и Бери внезапно осъзна, че Майкъл Комптън преодолява всичките ѝ добре организирани защити почти без усилие. Мисълта, че той изведнъж ще придобие огромно значение за нея, я ужаси.

— Ей! — каза Майкъл тихо. — Какво има?

Бери премигна и го погледна в очите. Дали беше прочел мислите ѝ?

— Нищо — излъга тя. — Защо?

— Изглеждаше странно отнесена, а после сякаш се натъжи. Или не. Изглеждаше по-скоро уплашена. Уязвима.

Изненадана от неговата чувствителност, Бери се усмихна насила и заядливо каза:

— Нещо си въобразяваш. Да не би да си чел някой мелодраматичен сценарий, преди да дойда?

Той се вгледа в нея, сякаш се колебаеше дали да ѝ повярва или не. За нейно облекчение, реши да изостави тази тема.

— Нищо не съм чел. Робувах над печката в кухнята. Ти готова ли си за вечеря?

— Съвсем. Никога не съм познавала мъж, чиито кулинарни умения да надхвърлят приготвянето на пържоли на скара.

Майкъл я погледна възмутено.

— Мила моя, трябва да те уведомя, че френският готвач е всъщност любимият ми телевизионен герой. Какви рецепти само! Фантастични са! — той докосна с пръсти устните си и пусна малка въздушна целувка. Бери се засмя.

— Щом влиянието му върху теб е толкова силно, чудя се как още не си го пуснал в най-гледаното време!

— Повярвай ми, мислил съм сериозно за това. Не можеш ли да си представиш цяла комедия на ситуациите, изградена около патица с портокали и аспержи?

— Не. Страхувам се, че не мога.

— Лошо, госпожице Макдоналд. Трябва да поработим върху въображението ви.

Само ако знаеше, помисли си тя. Още от момента на първата им среща въображението ѝ сякаш беше пощуряло, макар че мислите ѝ наистина имаха много малко общо с храната или телевизията. По време на репетицията едва успяваше да се съсредоточи върху работата. Образът на Майкъл непрекъснато се връщаше в съзнанието ѝ. Спомняше си блясъка в очите му, когато бе погледнал към нея. Спомняше си и стройното му атлетично тяло, твърдите като камък мускули на бедрата. Във въображението си го бе освободила от добре ушитото сако, копринената вратовръзка, меката риза и накрая, от панталоните, които обгръщаха здравите му бедра. Очите ѝ се наслаждаваха на мъжествеността и силата му. Дори в един момент бе потръпнала, защото ѝ се стори, че видението е реално.

А тази нощ то наистина бе такова. Или поне би могло да стане, ако просто поискаше. Той седеше срещу нея на масата и пламъчетата

на свещите бледнееха пред огъня на желанието, който гореше в очите му. Дори докато ядяха вкусната съомга, в погледа му Бери видя, че мислите му са на някакво друго, тайно и интимно място, където те двамата са се слели в едно.

Тя мислено го последва и изживя тръпката на въображаемото докосване. Предизвикателно отпи дълга глътка от чашата с бяло вино и прокара език по пресъхналите си устни. Майкъл изстена и погледна настрани, разваляйки магията.

— Помисляли ли сте си изобщо какво ми причинявате, госпожице Макдоналд? — попита той дрезгаво. Ако беше нещо подобно на това, което той ѝ причиняваше — да, знаеше. Но и знаеше, че не трябва да го признава. Защото истината би отвела отношенията им до точка, от която не би имало връщане назад. А това би им донесло само болка и разочарования. — Бери, казвал съм ти и преди, че искам да сме заедно — каза Майкъл направо. — Ти си прекрасна жена. Интелигентна, забавна, независима. Жената, която цял живот съм търсил, но намирам едва сега. И двамата сме зрели хора. Разбирам предпазливостта ти, но мисля, че не е необходима. Можем да разделим личните от професионалните си взаимоотношения.

Думите му биха могли да са написани от Хийт Доналдсън, а зад убедителността, с която бяха изречени, се криеше настойчивост. Ако ги беше прочела в сценарий или видяла по телевизията, Бери би им повярвала. И би решила, че желанието и уважението в тях са напълно достатъчни, за да убедят, която и да е жена. От друга страна, свободната и еманципирана Карин Девъру от „Сбогом, отново“ беше създадена по нейно подобие. Защо тогава не ѝ беше по вкуса бързата и неангажираща близост, която Майкъл ѝ бе предложил? Каква бе причината за пустотата, която чувстваше в гърдите си?

Отговорът беше прост и обезпокоителен. Двамата с Майкъл биха се чувствали добре заедно. Дори твърде добре. Топлата, вибрираща болка, която усещаше в себе си, ѝ го подсказваше. Но за първи път в живота си Бери имаше чувството, че това няма да ѝ бъде достатъчно и че от Майкъл щеше да иска много повече. Повече, отколкото би могла да получи.

Не забравяй за обещанието си, напомни си остро. Беше се заклела никога да не става уязвима като майка си. Нямахте да позволи мъчителни раздели. Само бързи сбогувания. И за да успее да удържи

на думата си, бе решила да не допуска никого твърде близо до себе си. Особено мъже като Майкъл, близостта, с когото почти неминуемо би довела до неудържимо увлечение.

Освен това той имаше твърде голяма власт над нея. Можеше не само да разбие сърцето ѝ, но и да контролира, дори да провали кариерата ѝ. Рисковете бяха наистина огромни.

— Мисля, че идеята ти не ми харесва — сама се учуди на твърдостта в гласа си, проявена в такъв момент на колебание и нерешителност. — И мисля, че е най-добре да си тръгвам.

— Бягство?

— Естествено, че не — и наистина, тя само се оттегляше, за да възстанови отбранителните си сили. Имаше разлика, но се съмняваше, че Майкъл би могъл да я осъзнае. А и не беше сигурна, че би могла да му я обясни.

— Може би имаш някаква работа?

— Не.

— Тогава остани още малко — в очите му се четеше молба. Говореше тихо и убедително. — Хайде да се поразходим.

Бери усети жеста му и го оцени. Той приемаше оттеглянето ѝ. Въпреки това беше настроена скептично.

— Разходка ли?

— Да, разходка! — засмя се Майкъл. — Сецаш ли се? Да походим. Това е един от онези странни навици, които хората са имали, преди да се появи автомобилът. Начин за придвижване от едно място до друго.

— Звучи интересно. И имаш ли някакво определено място предвид?

— Не. И точно в това е чарът на разходката. Просто тръгваш и оставяш вътрешните ти импулси да те водят.

Бери го погледна изпитателно. Предложението му изглеждаше безобидно и тя вярваше, че импулсите му няма да я насочат към някой любовен капан наскоро сред Бевърли Хилс. Освен това нощта беше прекрасна. Чистото среднощно небе беше като посипано със звезден прах, а пълната луна висеше ниско над планините.

— Добре. Да се поразходим.

— Имаш ли връхна дреха?

— Не.

— Тогава ще ти дам нещо мое — той извади от гардероба светлосиньо яке и я наметна.

Бери вдъхна опияняващия аромат на одеколона, задържал се в плата. В тази дреха се чувстваше почти като в прегръдките му, уютно и сигурно. Усещането беше опасно приятно. Лесно би могла да се пристрасти към него.

Свикнала да ходи винаги бързо, тя се изненада от спокойната походка на Майкъл. Докато минаваха покрай къщите, той разказваше кратки и остроумни анекдоти за всеки от съседите си. Само след няколко минути Бери ясно си представяше застаряващата кинозвезда, която никога не излиза да си вземе сутрешните вестници, без да се е гримирала и облякла в подходящ тоалет. Магнатът на недвижими имоти, чиито легендарни сделки редовно запълваха първите страници на печата. Представи си и богатата съпругеска двойка, често огласяща улиците с колоритни кавги и помирения.

— А какво разказват те за теб? — подразни го тя. — Представям си ги: „О, Майкъл Комптън е нещо съвсем различно. Луди купони всяка седмица! Рояци от звезди минават през вратата му. Чудя се как издържа на такова темпо. Горкият човек! Сигурно гълта витамините с шепа!“

— Мисля, че ще останеш разочарована. Никоя звезда не е прекрачвала прага ми, а тази вечеря е най-голямото ми постижение в областта на купоните.

— Не мога да повярвам! Един от най-влиятелните хора в телевизията се опитва да ми пробута сценарий за изолирано и самотно съществуване!

— Ей, кой ти е споменавал нещо за самота? Аз наистина съм много необщителен. И не са ми нужни други хора, за да се чувствам добре. В този бизнес никак не е трудно да се сдобиеш с тълпи от познати, но аз внимателно подбирам приятелите си. Искам те да са хора, които харесват самия мен, а не длъжността ми.

Каква ирония, помисли си Бери, докато слушаше обяснението му. Страшно много хора биха дали мило и драго, за да влязат в тесния кръг на приятелите му само заради поста, който заемаше в компанията. Други продуценти — мъже и жени, биха й завидели за тази близост, както и за възможностите, които тя предоставяше. И точно заради високата му длъжност Бери срещаше ужасни трудности да го

възприеме дори като приятел, да не говорим за любовник. Изведнъж той задърпа ръката ѝ точно като дете, което тегли майка си към поредното изкушение.

— Виж там! — в очите му блесна весела искрица.

— Къде? Виждам само игрище.

— Точно така. Кога за последен път си се люляла на люлка?

— Страшно отдавна. Може би дори преди да вляза в пубертета — в гласа ѝ нямаше ентузиазъм.

— Значи е дошло времето да опиташ отново. Може би вече си поуморена от живота. Сигурно се забавляваш с влакчета на ужаса и видеоигри. Но повярвай, нищо не може да се сравни с удоволствието да се издигнеш в небето, да се опиташ да докоснеш звездите.

Тя любопитно се вгледа в него. Каква странна смесица от противоречиви наглед черти беше събрана в прекрасното тяло на Майкъл. Детската радост от дребните удоволствия се съчетаваше с физическите желания на зрял мъж. Магнетичната сила на естествен лидер и нежността на любовник. Бързият и понякога циничен ум на закоравял реалист и тихият, затворен характер на романтик.

— Хайде! — подкани я той. — Качвай се! Ще те залюлея. Готова ли си?

Бери кимна и усети здравите му ръце на талията си. Майкъл я придърпа към себе си и точно когато напрежението, причинено от близостта им, вече ѝ се струваше непоносимо, пръстите му се разтвориха и тя полетя напред. Издигането към небето беше прекрасно. А връщането назад, към очакващите я ръце, беше още по-вълнуващо. Всеки път се издигаше по-високо и по-високо, докато накрая не издържа и се разсмя от радост, щастлива от чувството за полет, от вятъра, който гъделичкаше страните и си играеше с косата ѝ.

— Харесва ли ти?

— Прекрасно е! — думите ѝ се изгубиха сред свистенето на въздуха. — Чувствам се свободна като птичка, която се рее високо над земята. Защо не се полюлееш и ти?

— По-приятно ми е да те гледам... — той я заобиколи и застана пред нея, извън обсега на краката ѝ. — Изглеждаш като малко момиченце. Цялата зачервена и сияеща от щастие.

Бери усети странна тъга в гласа му.

— Нещо не е наред ли?

— Не съвсем.

— „Не съвсем“ означава „да“. Просто не искаш да ми кажеш.

— Не искам да развалям хубавия момент.

— Толкова тъжно ли е това, което си мислиш?

— Не точно тъжно. Бих искал да можеш и с мен да си така спокойна и щастлива, както при полета на люлката.

— Но аз съм с теб...

— Не е същото, Бери Макдоналд. И го знаеш. Имам чувството, че се страхуваш от мен или от самата себе си. Страх те е да се отпуснеш, точно както се страхуваше да се качиш на люлката. Но се качи. Пое този риск. Защо не поемеш и риска с мен?

Майкъл пристъпи напред и я хвана в момента, когато люлката идваше към него. Пръстите му срещнаха бедрата ѝ и останаха там — твърде невинно, за да предизвикат протеста ѝ и достатъчно откровено, за да се престори, че не ги забелязва.

— Страхуваш се, че ще изгубиш равновесие? Това ли е? — попита той тихо. — Искам да знаеш, че няма да наруша твоята независимост. Не очаквам да ми се отдадеш само защото съм мъж, а ти — жена. Ние сме равни, Бери. Аз уважавам творческите ти способности, твоята интелигентност и кураж. Защо да те променям? За да те направя по-лоша, отколкото си?

— Може и да не го желаеш, но точно това ще се случи — гласът на Бери бе изпълнен с трупана от години горчивина. Тя въздъхна дълбоко. — И друг път се е случвало. Двама души се събират с най-добри намерения и съвсем скоро става така, че само единият дава от себе си и само единият прави компромиси. Обикновено това е жената, защото мъжете и представа си нямат от отстъпки. Винаги тяхната кариера е по-важна и винаги техните нужди са по-неотложни — погледна го предизвикателно. — Това не е за мен. Твърде много усилия съм положила, за да стигна дотук и на никого няма да позволя да ми отнеме позициите.

Майкъл поклати глава, а в очите му се появи изражение, което Бери не успя да отгатне. Може би разбиране. Или съчувствие?

— Никога не бих го направил — рече простичко той.

— Ти си последният човек, който може да каже това. Защото можеш да изискваш от мен не само като мъж, но и като началник. Нима е чудно, че се страхувам от близостта с теб?

Майкъл въздъхна и тъга изпълни погледа му. Дори не се опита да се престори, че не я разбира.

— Не. Никак не е чудно. Сигурно ще ми отнеме доста време, докато ти докажа, че няма от какво да се страхуваш.

— Изобщо не споменавай за това, Майкъл! Много добре знаеш, че само ако поискаш, можеш да промениш моето шоу. А ако се стигне до това, можеш дори да го провалиш. И не ми казвай, че нямам от какво да се страхувам. За мен няма по-опасен човек от теб на тази земя!

И преди той да успее да продума, Бери скочи на земята и се затича. Тича, докато дробовете ѝ се издуха до пръсване. С бърза крачка измина разстоянието до неговата къща и влезе в колата си. В главата ѝ все още отекваха остри думи, които бе запратила в лицето му. Тяхната пресметливост я ужасяваше. Да, властта на Майкъл Комптън я плашеше. Но още повече я притесняваше чувствителността му и проклетото съчетание от остроумие, привлекателност и интелигентност, които действаха на ума и тялото ѝ по-силно, отколкото би повярвала, че е възможно. Имаше чувството, че в това привличане има повече опасност, отколкото изобщо би могла да си въобрази.

ПЕТА ГЛАВА

Още на следващия ден събитията ѝ представиха неоспоримо доказателство за това, че всеки опит за лични взаимоотношения с Майкъл би бил проява на чисто безразсъдство. Една такава връзка лесно би могла да изложи кариерата ѝ на опасност и да преобърне с главата надолу не само чувствата, но и ценностите ѝ. Ценностите, които служеха за основа на „Сбогом, отново“. Бери седеше зад бюрото си и преглеждаше новия вариант за уводната сцена, когато в стаята се втурна Кевин Портърфилд с надменно изражение на лицето.

— Госпожице Макдоналд, нося ви съобщение от господин Комптън. Много е спешно! — заяви той задъхано. В джинсите, сивата риза и плетения си пуловер изглеждаше точно какъвто си и беше — съвсем пресен абсолвент на университетския филмов факултет на Айви Лийг.

Бери се опита да не показва раздразнението си от прекъсването на работата. Още откак Кевин бе прикрепен към шоуто като връзка с компанията, непрекъснато ѝ се налагаше да си напомня, че някога и тя е била на неговата възраст и може би също толкова ентусиазирана.

— Сигурна съм, че е така, Кевин. Остави го на бюрото ми. Ще го погледна по-късно.

— Но трябва да го прочетете веднага! Става дума за първия епизод.

Бери го погледна над очилата си.

— Какво за първия епизод? — в гласа ѝ прозвуча опасна нотка.

Кевин избегна погледа ѝ. Очевидно беше усетил едва сдържаната ѝ враждебност и беше разбрал, че всякакво по-нататъшно свързване на това съобщение с него самия няма да му е от полза.

— Не зная — измънка той неуверено.

— Разбира се, че знаеш. Сигурна съм, че си го прочел по пътя. Както и да е. Подай го насам.

Очите ѝ се плъзнаха по сбитата безлична забележка, надраскана върху стандартния формуляр: „Третата сцена от втора част е твърде

неприлична за шоу в осем часа. Да се преработи или махне.“

Когато свърши с четенето, Бери спокойно накъса листа на малки парченца и ги пусна на пода.

— Добре, Дениъл, да продължаваме нататък.

Дениъл я погледна внимателно.

— И това ли е всичко? Какво иска той от теб?

— Няма значение. Няма да го направя.

— Но, госпожице Макдоналд... — подзе Кевин отчаяно. Вече виждаше как кариерата му се изпарява заедно с дима от огнения гняв на Майкъл Комптън.

— Кевин, няма да променя и думичка в това шоу. Иди и го кажи на шефа си.

— Но... — заекна Кевин безпомощно.

— Не можеш да караш нещастното момче да ти върши черната работа — защити го Дениъл.

— Защо не? Нали Майкъл го е изпратил тук да върши неговата.

— Аха... Разбирам... Значи такава била работата. Бясна си, защото не е дошъл лично, така ли?

— Бясна съм, защото се опитва да се меси в моя сериал. Изобщо не ме е грижа кой разнася съобщенията!

— Точно така — промълви недоверчиво Дениъл.

— Добре, де... Може би наистина си права — неохотно призна Бери. — Но по-важното е, че нямам никакво намерение да следвам нарежданията му, когато са без смисъл за шоуто. Не е моя вината, че е поставил комедия на ситуацияите за възрастни във време за детски предавания.

— Не мислиш ли, че би могла да му го кажеш лично?

Бери погледна Дениъл така, сякаш ѝ бяха израснали магарешки уши.

— Ти наистина ли смяташ, че трябва да направя компромис?

— Мисля, че трябва поне да изслушаш това, което ще ти каже. Може би човекът си има някакви причини.

Въздишката на Бери се поколеба между отвращение и примирение. Още от времето на следването им, когато дележа една стая, Дениъл винаги успяваше да призове по-рационалната ѝ половинка. Понякога мразеше приятелката си за това.

— Добре! Ще отида при него — изръмжа тя и погледна Дени предизвикателно. — Но няма да правя никакви отстъпки. Той сложи шоуто в осем часа. Следователно ще се съобразява с последствията.

— Не той, миличка. Ние!

Бери разпери ръце и изхвърча от студиото. Сърдитото ѝ мърморене не спря по целия път до административното крило. Когато стигна до кабинета на Майкъл, беше вече кипнала и си представяше как твърде чувствителните му уши ще пламнат под нейните гневни слова. Неприлична сцена, дрън-дрън! Тя профуча покрай слисаната госпожа Хейстингс и нахълта в кабинета, въпреки отчаяните ѝ усилия да я спре.

— Виж какво, Майкъл! — започна гневно. — Какво означава това... — избухването ѝ секна, когато осъзна, че вижда няколко учудени и напълно непознати лица насреща си. — О, Боже... — прошепна Бери.

— Съжалявам, господин Комптън — бързо се заизвинява госпожа Хейстингс зад нея. — Опитах се да я спра...

— Вярно е. Наистина се опита. Но аз не я послушах — каза Бери измъчено. Чудеше се как, по дяволите, бе успял Хийт да измъкне Карин от същата ситуация в сценария. Ако не беше ненавременното съобщение на Майкъл, може би щеше да успее да прочете страниците с новия диалог и да узнае думите, с които да излезе от стаята с достойнство. Не, остави достойнството. Беше твърде късно за такава възможност. Сега искаше само да се измъкне оттук и да се скрие в някоя дълбока, тъмна дупка.

Но тъй като думите — както нейните, така и онези на Хийт, не ѝ идваха, тя просто се отправи към вратата, забелязвайки, че този тип, Майкъл, намираще ситуацията невероятно забавна. Дори се усмихваше. Ала Бери усети, че зад студената му усмивка не се криеше хумор.

— Почакайте, госпожице Макдоналд — гласът му беше тих, но категоричен. — Искате ли нещо? — Все още разкъсвана между гнева и смущението си, тя безмълвно поклати глава. — Положително имате да кажете нещо, госпожице Макдоналд — търпеливо я подкани той. — Сигурен съм, че всички тук искат да ви изслушат.

По лицата се изписа очакване. Трябваше да си признае, че Майкъл бе господар на положението. Беше попаднал в отвратителна

ситуация, но веднага я бе обърнал в своя полза.

— По-късно — процеди през зъби Бери. — Ще поговорим по-късно.

— Защо тогава не изчакате отвън? Ние ще свършим след няколко минути — тя усети металните нотки в любезния му глас. Това без съмнение беше заповед.

Въпреки че неприятният инцидент беше поохладил яростта ѝ, Бери се опита да си я възвърне, докато чакаше отвън. Нямахме никакво намерение да влезе при Майкъл като разплакано дете, само защото е изглеждала така глупаво преди малко.

— Искате ли малко кафе? — попита любезно госпожа Хейстингс.

— Не, благодаря — забеляза симпатията, изписана на лицето на секретарката, и я попита: — Колко ли е ядосан всъщност?

— Ами в момента има важна среща с няколко рекламни агенти от водещи фирми — започна тя, а Бери изстена и покри лицето си с ръце. — Но на ваше място не бих се притеснявала.

— Как така не бихте се притеснявали. Нали казахте, че е важно!

— Да, обаче не ме оставихте да довърша. Господин Комптън ужасно мрази срещи с рекламни агенти. Сигурна съм, че му предоставихте чудесен повод да се отърве от тях.

— Наистина чудесен — промърмори Бери недоверчиво. — Една от продуцентките му се втурва в кабинета като обладана от зъл дух и това го побърква от радост. Надали има по-добър начин да се увеличат заявките на рекламните агенти.

— Погледнете другояче на нещата, драга. Случилото се ще ускори края на срещата — заяви секретарката, а после сниши глас и продължи със заговорническа усмивка: — Има повече от половин час до момента, в който трябваше да го извикам „по спешност“.

Бери невярващо вдигна вежди. Желанието ѝ да увенчае госпожа Хейстингс с ореола на светица мигновено се изпари. Явно беше, че тя бе преди всичко една лоялна секретарка.

— И наистина ли щяхте да го направите? — присви устни Бери.

Госпожа Хейстингс повдигна безразлично рамене, но сините ѝ очи проблеснаха весело.

— Казах ви, че мрази срещите с рекламни агенти.

Точно тогава вратата се отвори и тримата мъже с еднакви сиви костюми бяха изпроводени от сияещия Майкъл. Дори и без разясненията на госпожа Хейстингс Бери би усетила, че сърдечността му бе престорена. Веднага след като излязоха, той се обърна към нея и усмивката изчезна от лицето му. Стори й се, че вижда как устните му помръдват, но това сигурно беше самозалъгване. Гласът му беше достатъчно рязък.

— А сега, госпожице Макдоналд, ще опитате ли отново сцената с нахлуването? Но този път без преиграване.

Вече вътре в стаята, той затвори плътно вратата зад себе си. Бери имаше странното желание да го помоли да я остави отворена, за да може госпожа Хейстингс да види как Майкъл ще й извие врата. Той седна на ръба на бюрото си и й предложи едно от креслата.

— Предпочитам да стоя — каза тя неуверено.

— Както искате. Какъв е проблемът?

— Сигурна съм, че много добре знаеш. Получих съобщението, което нямаше благоприличието поне да ми предадеш лично.

Студени и твърди като стъкло синьо-зелени очи се втренчиха в нея. Бери трепна. В тези очи нямаше дори намек за пламенния поглед, от чиято топлина беше избягала снощи. Сякаш говореше с абсолютно непознат човек.

Или с началник, напомни си строго тя. Кога ли ще се научи да бъде по-дипломатична? Сигурно никога, помисли си и въздъхна. Щеше да продължи да се бори за убежденията си, без да се интересува от последиците. А последиците в този случай че предвещаваха нищо добро за бъдещите й отношения с Майкъл Комптън — било то служебни или не.

— Аз не разнасям съобщения — поясни той многозначително. — Аз само ги пиша.

Бери вътрешно потрепери. Разбира се, че е така. Биха могли да имат лични взаимоотношения, но това в никакъв случай не означаваше, че тя е привилегирована. Определено не желаше подобно нещо. Сигурно му изглеждаше като капризно дете.

— Добре, да забравим за това. Няма значение кой разнася съобщенията — каза тя неохотно. — Проблемът е в друго — не мога да правя комедия на ситуациите при положение, че ти лишаваш шоуто от същината му.

В следващите пет минути Бери не спря да кръстосва кабинета, следвана от спокойния му поглед, и разпалено защитаваше епизода, който той бе обявил за неприемлив. Когато най-сетне приключи, Майкъл спокойно каза:

— Сцената пада.

Слисана от неговата категоричност, тя се закова на място и го погледна изумено.

— Не чу ли какво ти говорих досега?

— Всяка дума.

— И все още смяташ да направиш това?!

— Да.

— В такъв случай не разбирам какво искаш — промълви Бери след кратка пауза. — Не зная как очакваш от мен да направя това шоу!

— С вкус, госпожице Макдоналд. Очаквам от вас да го правите с вкус. Има твърде много празни приказки и цинично поведение. Зрителите никога не биха платили за такова нещо. Няма да се отъждествят с вашите герои. Реалните хора с нормална ценностна система не се държат по такъв начин. И вие би трябвало да го разбирате по-добре от всеки.

— Какво искаш да кажеш? — стрелна го с огнен поглед Бери.

— Тръгна си от мен снощи, въпреки че искаше да останеш, нали? — погледът му прикова нейния в страстен двубой.

— Кой казва, че съм искала да остана? — сръза го тя, веднага забравила за шоуто.

— Аз го казвам! — той направи няколко крачки, които ги деляха. Погали я по бузата и леко повдигна брадичката ѝ, а устните му се устремиха към нейните. Бери се опита да се пребори с чувствата си, които само доказваха правотата му. Когато устните му докоснаха нейните, ласката ѝ подежда както топлината на искрящ огън би въздействала на премръзнал в нощта човек. Тя се наклони към него, безвъзвратно привлечена от уютната му прегръдка. Ръцете ѝ бяха отпуснати до тялото, а пръстите — все още свити в сърдити юмруци. Представи си как се отдръпва и му удря плесница, как му крещи, че не е прав. Но дълбоко в себе си, където нежната целувка бе разпалила буен пламък, усещаше, че това бе лъжа. Знаеше, че го желае, че снощи искаше да остане и си беше тръгнала само за да предпази... да предпази какво? Своята мечта за свободен и безгрижен живот? Най-

накрая се насили да послуша здравия си разум и се отдръпна. Забеляза в очите му весели пламъчета и дразнещо задоволство. — Не съм променил решението си — каза Майкъл тихо.

— О, върви по дяволите! Какво си мислиш, че доказваш с това? Че те харесвам? Голяма работа! И какво общо има то със сцената от шоуто? Аз и ти не сме Мейсън и Карин...

— Бих казал, че приликата е най-малкото очевидна — предизвикателно се усмихна той.

— Виж, Майкъл, това шоу не е за мен и теб. То е измислица. И аз съм сигурна, че тази сцена е нужна, за да се развият събитията по-нататък.

— Аз пък мисля, че нашата история също се нуждае от такава сцена, за да продължи. Но ти не ми обръщаш никакво внимание. Защо Мейсън да има по-добър късмет от мен?

Бери го погледна недоверчиво.

— Това е най-странният аргумент в полза на цензурата, който някога съм чувала!

— Ами ако ти кажа, че аз съм шефът и съм решил сцената да отпадне?

— И моето мнение няма значение?

Усмивката му се стопи.

— Не и в този случай. Не. Извинявай.

— Разбирам...

Без да каже нищо повече, тя се обърна и излезе преди Майкъл да е видял сълзите ѝ. Чувстваше се така, сякаш той бе танцувал степ върху душата ѝ. И преди беше имала подобни спорове, повечето от които също изгубени. Би трябвало да е свикнала. Защо тогава я болеше толкова много?

Защото беше твърде лично. Майкъл бе свързал сцената с техните житейски взаимоотношения. Той бе разпознал Бери зад личността на Карин. И това правеше критиката му още по-болезнена. Като казваше, че моралът на героинята ѝ не е достоверен, все едно, че осъждаше самата нея. Но нали точно така действат повечето от еманципираните жени днес? По целия път до студиото този въпрос не ѝ даваше мира.

Кратката разходка никога не ѝ бе изглеждала толкова продължителна. Нито толкова самотна.

ШЕСТА ГЛАВА

Бери бавно отвори масивните врати на студиото и влезе вътре. Никога в живота си не се беше чувствала толкова категорично сразена. Дениъл, Хийт и Кевин, насядали в тесен кръг, любопитно я наблюдаваха и очевидно чакаха да чуят резултата от срещата. Знаеше, че поне Дениъл и Хийт очакваха победа.

— Е? — обади се Дениъл.

— Сцената пада — отвърна кратко Бери и се отправи към кабинета си. Дениъл веднага я последва.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита тя и затвори вратата зад себе си.

— За какво да говорим? Изгубихме. Край на рапорта.

— Не за това. Искам да ми кажеш защо изглеждаш така, сякаш си изгубила най-добрия си приятел.

— Наистина ли изглеждам така? — погледна я учудено Бери.

— Точно.

— Колко забавно! — гласът ѝ бе изпълнен с тъга. — И се чувствам по същия начин.

Дениъл я изгледа продължително и добави:

— Значи си обидена не само защото Майкъл е настоявал за промяната. Права ли съм?

— Защо мислиш така?

— Защото те познавам. Ти си голям инат и винаги се бориш за своето, но когато отстъпваш, обикновено го правиш по-елегантно.

— Добре де! Права си — призна неохотно Бери. — Наистина има още нещо. За Бога, Дени, работила съм за достатъчно сериали и зная, че не може да няма промени. Въпросът е в начина, по който се налагат.

— Но това не е бил твоят сериал — напомни и Дениъл. — Може би в случая е наранена гордостта ти.

— Права си. И дори това не е всичко. Обичам „Сбогом, отново“ с цялото си сърце. Вярвам в него. Обаче има и още нещо.

— Какво още би могло да има? — Дениъл беше наистина учудена.

Бери уморено се отпусна в креслото зад бюрото си. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ бе изпълнен с болка и безнадеждност.

— Дени, та той дори не ме изслуша! Влязох, за да се опитам разумно да му обясня...

— Разумно? — прекъсна я Дениъл недоверчиво.

— Добре, де — усмихна се Бери. — Нахълтах при него като ядосана зарзаватчийка. Но много добре знаех какво говоря. Аргументите ми бяха съвършено правилни, а той не им обърна никакво внимание. Вече беше взел решение и толкова!

— Програмните директори не се славят с широки възгледи. Това изобщо не би трябвало да те изненадва. Поне си се опитала да направиш нещо.

— Но това е Майкъл... — каза Бери тъжно.

Русите вежди на Дениъл се повдигнаха насмешливо, а сивите ѝ очи внезапно се изпълниха с разбиране.

— А ти си на път да се влюбиш в него...

— Не! Никога! — изпика Бери възмутено. Не бъди глупава! Та аз едва го познавам.

— Но знаеш, че е силен, интелигентен, забавен и има страхотии крака. Ако питаш мен, това е човека, когото си търсила цял живот. И може би е единственият мъж на света, който не ти е позволил да излееш яда си върху него. Не мислиш ли, че това е истинският проблем? Последен порив на самодоказване, преди да паднеш в прегръдките му?

— Дениъл, имаш странни разбирания за взаимопомощ при положение, че претендираш да си ми приятелка.

— Само се опитвам да ти помогна да видиш очевидното.

— Че съм си паднала по Майкъл Комптън?

— Ъхъ — каза Дениъл глуповато. — Като пословичния тон тухли.

— Ти си се побъркала!

— Ако не е така, защо тогава едно малко разногласие за шоуто има толкова голямо значение? — попита тя самодоволено.

— Защото по този начин той отхвърля мен, моите принципи и ценности. И на теб щеше да ти е неприятно, ако някой се опиташе да

направи на нищо всичките ти убеждения.

— Разбира се, че ще ми е неприятно — с готовност се съгласи Дениъл и се засмя. — Особено ако бях влюбена в него и желях одобрението му повече от всичко на света!

— Повтарям! — заяви Бери решително. — Не съм влюбена в Майкъл Комптън!

— Вярно! А аз съм световната шампионка по скокове във вода... — Дениъл намигна и започна съвсем навременно отстъпление към вратата. Режисьорският ѝ усет за мярка никога не я лъжеше. — Ще се видим по-късно — каза тя и внимателно затвори вратата.

Бери започна да подрежда документите, разхвърляни по бюрото, като се чудеше защо ли се чувства толкова нещастна. Не можеше да допусне, че наистина е влюбена в Майкъл Комптън. Беше твърде абсурдно... Обаче всичко, което Дениъл каза за него, беше вярно. И дори повече. Беше мил и чувствителен, но умееше да я предизвиква по-успешно от всеки друг мъж. Беше ѝ казал, че иска от нея да постигне най-доброто, на което е способна. Не че му вярваше. Това беше реплика, която много мъже използваша. И то точно преди да поискат някаква важна отстъпка. Боже Господи! Та виж какво поиска той днес!

И, което беше по-лошото, отхвърлянето на всичките ѝ аргументи, отказът му дори да ги обмисли, изглеждаха направо тиранични. Болеше я още повече от това, че отказът идваше от човек, който разрешаваше показването на всевъзможни насилия и осакатявания, да не говорим за разюзданите сексуални сцени, пускани в ефир след девет часа. А на нея не ѝ се позволяваше и най-малката недискретност, само защото ще се появи в осем и двадесет. Къде беше логиката?

Не че спорът би променил нещо. Майкъл беше непреклонен, а през изминалите два дни тя го беше опознала достатъчно добре, за да знае, че усилията ѝ бяха напразни. Явно трябваше да измислят как да въведат промяната в епизода, без да развалят общия му вид. Хийт би могъл да го направи, ако се наложеше. Но преди да се сети за някакъв съвет, с който да му помогне, някой почука.

— Да?

Вратата се откряна и Майкъл надникна вътре така, сякаш очакваше да бъде посрещнат от ято бойни ракети.

— Още ли си ядосана?

Бери го погледна намръщено, въпреки че сърцето ѝ предателски подскочи от радост.

— Не ядосана. Бясна съм! А ти какво правиш тук?

— Чудех се дали не би искала да излезем тази вечер и да забравиш всичко това.

Тя изумено поклати глава.

— Ти наистина си голяма работа! Как успяваш така добре да разграничаваш личните от професионалните си взаимоотношения?

— С практика — отвърна той самодоволно. — Ела с мен довечера и ще ти дам няколко съвета.

— Откажи се! Имам твърде много работа по сценария. Или си забравил?

— Ни най-малко. Но знам също, че имаш отличен сценарист, който да я свърши вместо теб.

— Тук при нас всички сме като един отбор.

— И не може ли някой от членовете му да отсъства за една вечер? — Майкъл извади от джоба си два билета и ги размаха пред очите ѝ. — За мача на „Доджърс“ и „Редс“ тази вечер. Отсега усещам кой ще остане за доиграването...

— Бейзболен мач?! — попита Бери невярващо. Този човек сигурно беше медиум! Как иначе щеше да знае, че това бе единственото, с което можеше да я съблазни? Би отказала концерт, театър и дори романтична нощна разходка с лодка, но не можеше да устои на бейзбола. — Откъде си разбрал?! — изгледа го войнствено тя.

— Че обичаш бейзбол ли? — усмихна се той. — Ами стремя се да зная всичко за подчинените си...

— Дениъл с нейната голяма уста! — промърмори си Бери. После каза високо: — Добре, Комптън, в колко часа?

— Ще те взема в шест. Ще вечеряме на стадиона.

— Човекът, който си угажда с гастрономически чудеса, ще падне дотам, че да яде хотдог?

Очите му радостно проблеснаха.

— А също пуканки и фъстъци!

— Какво?! Няма да има захаросани лешници?

— Ако си послушна, може и да ти взема малко — подразни я Майкъл.

— Никога не съм достатъчно послушна — не закъсня отговорът.

— Забелязал съм го вече. Ще се видим в шест.

— Не ти ли е нужен адресът ми?

— Имам го. Не разбираш ли? Зная почти всичко за теб. Например, за онова сладко рождено петно...

Бери зяпна.

— Защо не...

Гръдният му смях прогърмя в кабинета.

— По-внимателно, госпожице Макдоналд!

Тя грабна една от папките си и се приготви да я хвърли по него, но после реши, че няма настроение да събира листата, които щяха да се разпилеят по пода. Освен това още тази вечер щеше да има възможността да се реваншира. Той знаеше за страстта ѝ към бейзбола, но едва ли бе научил за симпатиите ѝ към гостуващия от родното ѝ място отбор „Синсинати Редс“.

Бери се усмихна палаво. Очакваше я много интересна вечер. Каквото и да се случеше, щеше да му даде добър урок. А колкото до онова сладко рождено петно, помисли си тя, по-скоро адът би замръзнал, отколкото той да го види!

Майкъл дойде да я вземе точно в шест и като че ли не обърна особено внимание на облеклото ѝ — фланелка на червени и бели райета и чифт яркочервени шорти. Изглеждаше много по-впечатлен от стройните ѝ крака.

Стигнаха до стадиона за рекордно време и бързо заеха местата си. Още докато сядаха, Бери извади от чантата си огромна значка, която уверяваше, че е член на „Роуз Гардън“ и спокойно я забодя на яката си. Майкъл погледна значката, после безизразното ѝ лице, а после пак значката.

— Пийт Роуз? — попита той неуверено.

— Разбира се! — тя отново бръкна в чантата си, за да извади този път червено-бялото знаме на „Синсинати“.

Майкъл пребледня под съвършения си калифорнийски загар.

— Но защо не ми каза? — попита я той със сподавен глас.

— Мислех, че знаеш всичко за мен! — грейна насреща му Бери.

— Мислиш се за голяма хитруша, нали? Знаела си, че и представа си нямам от кой отбор си!

— Има ли значение? — попита тя невинно. — Нямам нищо против да викаш за „Доджърс“. Те и без това ще паднат.

— Ще паднат друг път! — изръмжа Майкъл и стана. — Ей сега ще се върна.

— Ще ми вземеш един хотдог, нали?

Той кимна и се запромъква между седалките. Бери се изхили след него. Стана чудесно, дори по-добре, отколкото очакваше. Майкъл наистина гледаше сериозно на бейзбола. Както и тя самата.

Докато го чакаше, прочете програмата и видя как играчите загряват на тревата. Отново да види „Редс“ на терена! Това беше като връщане в годините на детството, когато баща ѝ я водеше да гледа мачове по време на редките си завръщания у дома. Тези мачове бяха единствените моменти, които ги свързваха. Единствените случаи, в които той наистина ѝ обръщаше внимание. И откак се засели в Лос Анджелис, Бери посещаваше поне една от срещите на „Редс“ при всяко от гостуванията им. Така се връщаше към един от малкото хубави спомени за баща си, макар че дори и те криеха известна горчивина.

— Ето ти хотдога! — прекъсна размислите ѝ киселият глас на Майкъл. Тя вдигна поглед и едва не избухна в смях. Беше нахлупил на главата си синя шапка с емблемата на „Доджърс“, а флагчето на същия отбор беше втъкнал под колана си.

— Виждам, че навлизаш в духа на играта — подразни го Бери.

— И още как! Какво ще кажеш да направим малък облог за изхода на мача? Така ще ни бъде по-интересно — предложи той с лукаво пламъче в очите.

Тя облиза нервно устни.

— Хм-м-м, мисля, че и без това ще е достатъчно интересно...

— Страхливка! — в тихо казаната дума имаше явно предизвикателство, което Бери не можеше да не приеме.

— Добре, Комптън. Какъв е залогът?

— Ако победят „Синсинати“, ще те заведе на празненството в Дороти Чандлър Павилиън следващата седмица — погледна я продължително. — А ако победят „Доджърс“, ще дойдеш при мен тази вечер.

— Добро предложение, но не става за облог. Защото и в двата случая печелиш ти — поклати непреклонно глава тя.

Майкъл докосна с пръст устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Ти също — каза той тихо.

Бери усети лека тръпка в стомаха. Отвори уста, но не можа да каже нищо. Въздъхна и пак опита:

— А какво ще кажеш да ме оставиш да си направя шоуто както аз искам, ако победи „Синсинати“? Това вече е истински облог.

— Извинявай, но не става. Не мога да играя с професионалните си решения.

— Е, поне се опитам — въздъхна тя.

— А моите условия? Ще ги приемеш ли?

Бери погледна към терена, сякаш за да потърси потвърждение от „Редс“, че няма да я подведат и принудят да задълбочи връзката си с Майкъл още тази вечер. Ще посмее ли да приеме облог, който би я отвел в леглото му? Изведнъж се усмихна. В облога не се споменаваха нищо за преспиване! Евентуалната загуба на „Синсинати“ определяше само къде ще отидат след мача. И въпреки че Майкъл сигурно имаше ясни планове за това, какво ще правят там, тя можеше във всеки момент да каже „не“. Или „да“...

— Приемам — съгласи се Бери с ослепителна усмивка.

През следващите три часа между тях се разрази истинска битка. Винаги, когато Майкъл викаше за „Доджърс“, тя го гледеше свирепо. А когато Бери крещеше за „Редс“, той се намръщваше. При едно особено близко подаване почти се сбиха.

— Пропусна на цял километър! — извика тържествуващо Майкъл.

— Ти майтапиш ли се?! — изръмжа тя. — Сляп си почти колкото съдията! Моят човек вече си почиваше на базата, докато твоят се търкаляше в прахта, за да хване топката.

— Съдията си е наред. Каза му, че е аут.

— Има нужда от очила.

— Просто мразиш да губиш.

— Още не съм изгубила, Комптън. Резултатът е равен!

— Обаче „Доджърс“ са наред да нападат.

— Голяма работа! Това им е последната топка.

— Ще изпратят заместник на питчъра.

— И какво? — изръмжа Бери срещу победоносното му изражение.

— Нищо не съм казал...

Вторият батър изпълни силен удар към дясната линия на полето. Майкъл скочи на крака и закрепя с всичка сила. Тя си загриза ноктите.

— Няма да се отчайвам! — пошепна си Бери. — Играта още не е свършила. — Хайде! Давай! — закрепя с грейнало лице. — Хайде! Само още две! Ще успеете! — Не обръщаше никакво внимание на огненото неодобрение в очите на Майкъл. Нито пък на разгневените погледи на запаянковците наоколо. — Хайде, драги! Ще успееш! — повтаряше тя до безкрай. Следващият играч направи успешен удар. — Чудесно! Най-трудното мина. Само още един. Хайде! Изкарай го! — сега Майкъл седеше на мястото си, а Бери подскачаше и викаше. При съприкосновението на топката с бухалката на батъра се чу остър трясък, от който я полазиха тръпки. Видя как топката излита високо над централното поле. — Лесна топка е — промърмори си тя. — Хвани я! — топката изплющя в ръкавицата на централния нападател. Бери победоносно размаха флагчето си. Когато погледна Майкъл, се изненада от радостното изражение на лицето му. — Какво ти е толкова смешно? — попита го любопитно тя.

— Ти... Никога не съм виждал някой, който да претендира за такава изтънченост, и да вилнее така на бейзболен мач.

— Ти също доста покреця — засмя се Бери насреща му.

— Вярно е. Мисля, че събуди в мен състезателен дух.

— Или е това, или просто искаше да спечелиш облога.

— Да, така е. Можеш вече да се смяташ за победителка — предложи той щедро.

— В никакъв случай! Чувствам, че истинската ми победа приближава.

До края на мача „Синсинати“ удвоиха преднината си за огромна радост на Бери и пълно поражение на Майкъл.

— Е — подзе тя, като все още размахваше флагчето, — кога каза, че е онова тържество?

— Ще поговорим за това по-късно — промърмори й той, докато си проправяха път към колата.

— Ти май също не умееш да губиш — подразни го Бери. — Не се ядосвай. Дори да бях дошла с теб, нямаше да те пусна и до първа

база.

— Никакъв шанс ли нямах?

— Съжалявам. Никакъв.

— Сигурна ли си? — погледна я изпитателно Майкъл и се облегна на колата.

— Сигурна съм.

— Кога най-после ще признаеш, че ме искаш толкова, колкото и аз — теб?

Замаяна от победата и разгорещена от остроумията, които цяла вечер си бяха разменяли, Бери го погледна предизвикателно.

— О, но аз искам да си го призная — каза тя весело.

— Наистина ли? — дъхът на Майкъл секна.

— Ами да! — засмя се Бери. — Само че нямам никакво намерение да го правя...

СЕДМА ГЛАВА

Колкото повече приближаваше началото на телевизионния сезон, толкова по-трескава ставаше работата на Бери и Майкъл. И двамата бяха ужасно заети. Личните им контакти бяха ограничени до кратки телефонни разговори късно вечер или рано сутрин.

Дните идваха и си отиваха, без да донесат на Бери нещо друго, освен работа. Тя с изненада установи, че понякога иска да се види с Майкъл, за да обсъдят по-подробно събитията на деня или дори само за да усети присъствието му; осъзна, че ѝ липсват хапливите му, но точни съвети. И за голямо свое съжаление усети колко голяма нужда имаше от одобрението му. Дениъл наистина беше права...

Това, от което определено нямаше нужда, бяха диктаторските му съобщения и за нейно огромно облекчение такива не се появиха. Завършеният сценарий за първия епизод беше одобрен без дори намек на несъгласие. Снимките бяха насрочени за следващата вечер, а излъчването — за следващата седмица. Огненото ѝ негодувание срещу намесата на Майкъл бе стихнало поради липсата на други опити за вмешателство.

Междувременно денят на галавечерята, на която ѝ бе обещал да я заведе като награда за спечеления облог, приближаваше. Това събитие заблестя с особена сила в сивотата на ежедневието ѝ. За първи път щяха да ги видят заедно на такова голямо тържество в Холивуд. Знаеше, че веднага щяха да се превърнат в предмет на клюки и се постара да обърне особено внимание на всяка част от облеклото си — роклята, обувките, грима и дори бельото.

— Ставаш смешна — промърмори си тя, като се опитваше да избере измежду два чифта бикини, едните — светлобежови и състоящи се главно от дантела, а другите — копринени с цвят на шампанско. — Фотографите няма да снимат бельото ти!

Погледна неодобрително бакъреночервената си, плътно прилепнала рокля. Деколтетото беше дискретно, но за сметка на това гърбът беше изрязан до талията. А имаше и една предизвикателна

цепка, която стигаше до над коляното. Това не беше дреха, която можеше да носи в присъствието на Майкъл. Неговият апетит беше легендарен, а и вече беше съвсем явно, че иска тя да бъде следващото блюдо. Защо, по дяволите, го предизвикваше да направи първата си хапка?!

Сигурно защото някаква много лекомислена част от нея явно го желаше. Дори сега, докато си слагаше роклята, здравият разум ѝ подсказваше, че е по-добре да облече някой семпъл черен тоалет. Бери погледна в огледалото и устните ѝ се разтегнаха в приятна усмивка. Тази вечер определено имаше намерение да се потопи в ласкавия му поглед и да се наслади на топлината на докосванията му... Когато отвори вратата пред Майкъл и видя одобрението в очите му, тя изпита особено усещане. Знаеше, че много жени в Холивуд са по-красиви от нея, но се съмняваше, че някоя от тях се е чувствала по-привлекателна.

— Ти си... великолепна! — каза той тихо. Бери се завъртя и Майкъл подсвири. — Струва ми се, че не искам да те делия с останалите. Бих искал да те запазя само за себе си...

Смехът ѝ бе звънък и чист като отблясъците на диамантените ѝ обици.

— Няма да стане, господин Комптън. Аз спечелих съвсем честно облога и сега отиваме право на тържеството. Никога досега не съм присъствала на подобно нещо.

— Отегчително е.

— Как може програма, в която участват най-добрите актьори, музиканти, танцьори и комедианти на града, да бъде отегчителна?

Той сви вежди и с престорено възмутен глас обясни:

— Но мила моя! Никой не ходи на галавечеря заради програмата!

— Така ли?

— Разбира се! Хората отиват там, за да бъдат видени. За да се издигнат в обществото. Всички сме много благородни, но искаме да сме сигурни, че целият свят ще го разбере.

— И ти мислиш, че моето шоу е много цинично! — възмутено поклати глава Бери.

Майкъл ѝ отвърна с една от романтичните усмивки, които караха сърцето ѝ да подскача.

— Само се огледай, когато стигнем. Надпреварата, която ще видиш, е по-яръстна от тази на конни състезания.

— Ти, разбира се, си само заинтригуван наблюдател — подразни го тя. — Нещо като самозван обществен коментатор?

— Абсолютно точно.

— А защо тогава си наел лимузина? — усмихна се Бери и посочи към алеята.

— Не съм я наемал. На компанията е. Но я използвам много рядко.

— Разбирам. Само за специални случаи.

— Точно така.

— Когато искаш да бъдеш видян ли? — усмихна му се ослепително тя.

— Не, палавнице. Когато искам ръцете ми да са свободни за хубавата жена до мен.

— Ох... — топла тръпка премина през гърдите ѝ и усмивката ѝ се стопи.

— Това ли е всичко? Само едно „ох“? — изимитира я той.

— Мисля, че е достатъчно. Особено след като съм си глътнала езика.

— Искаш да кажеш, че си онемяла? Хайде! Трябва да побързаме, за да се възползвам от това огромно предимство!

Когато приближиха колата, шофьорът излезе и отвори вратата пред тях. Бери потъна в луксозната седалка и се огледа.

— Мисля, че бих могла да свикна и с това. Щом не я ползваш, сигурно няма да имаш нищо против някой да ме взима за работа с нея сутрин. Какво ще кажеш?

— Може. Но ако те взима от моята къща.

— Ох, остави тогава...

— Знаех си, че това ще кажеш — престори се на разочарован Майкъл. — Много лошо. Искаш ли нещо за пиене? — наля две чаши шампанско. — За нас — каза тихо и чукна кристалната си чаша в нейната. Погледите им се срещнаха. Сякаш очакваше да повтори тоста му, нещо като обещание, че имат бъдеще.

— За нас — прошепна тя, неспособна да устои на втрещения му поглед и на магическото въздействие, скрито в тези думи.

Когато изпиха пенливото шампанско, той взе чашата ѝ.

— А сега — една целувка за затвърждаване.

— Затвърждаване на какво?

— На нашето споразумение.

— Това сега споразумение ли беше?

— Много добре знаеш, че е така — Майкъл беше близо, толкова близо, че Бери чувстваше дъха му върху бузата си, усещаше топлината на тялото му, скрито под смокинга, който го караше да изглежда още по-предизвикателно и възбуждащо. Погледът му прикова нейния, а ръката му се протегна към гърдите ѝ. Зърната ѝ набъбнаха под тънката материя на роклята. — Знаеш ли колко съм чакал този момент, Бери Макдоналд? — прошепна той дрезгаво. Пръстите му я галеха нежно и възбуждащо. Тих стон излезе от устата ѝ. — Харесва ти, нали? — продължи Майкъл. — Виждам го в очите ти.

Бери искаше да премигне и да отмести поглед, да скрие очите си и чувствата, които те издаваха, но не можеше. Сякаш тихите думи и властният му поглед я бяха хипнотизирали. В този момент би направила всичко, което той пожелаеше. А Майкъл я беше помолил само за една целувка...

Тя се наклони към него и нежно докосна устните му, като се молеше за внезапно отрезвяване. Но това, което се случи, напомняше повече доближаване на запалена клечка до сухо дърво. Усещането ѝ бе огнено, опияняващо, пленително. Усети как потъва в прегръдката му. Пръстите му се плъзнаха по голия ѝ гръб — ту нежни и възбуждащи, ту силни и обсебващи. Невинната целувка, която бе искал от нея, бе изгубила своята невинност, ако изобщо я беше имала. И двамата много добре знаеха, че щом веднъж паднеха в прегръдките си, дълго потисканата страст щеше да избухне в неугасими пламъци.

Бери почувства как тежестта на тялото му я притиска към меката седалка. Странно, но това ѝ харесваше... Ръцете ѝ потърсиха гола плът под жилетката, която той носеше под смокинга, но трябваше да се задоволят с фината материя на ризата му.

— Знаех, че ще бъдеш такава — прошепна той пред устните ѝ. — Усещах, че под леда се крие огън, Бери...

Езикът му докосна устните ѝ, които тя с готовност му предложи. Ръката му погали бедрото ѝ и бавно се плъзна нагоре. Бери се напрегна, изпълнена от лек страх. Колко ли още можеше да позволи на Майкъл, преди окончателно да се предаде на магията на тези невероятни усещания? Рязка кашлица я спаси от евентуалния отговор на този въпрос.

— Пристигнахме, господине! — стресна ги гласът на шофьора.

Майкъл неохотно се отдръпна от нея. Дишаше тежко, а на лицето му бе изписано неудовлетворено желание. Ръката му остана да лежи на бедрото ѝ. Видя смутения ѝ поглед, но не я махна.

— Сигурно изглеждам ужасно — промърмори тя и отмести очи.

— Изглеждаш като жена, която е получила една хубава целувка. Фотографите ще имат щастлив ден.

Той се засмя и понечи да излезе през вратата, която шофьорът току-що беше отворил. Бери го сграбчи за ръката и го дръпна вътре.

— Майкъл! — прошепна тя настойчиво. — Не мога да изляза в този вид...

— Разбира се, че можеш. Изглеждаш прекрасно.

— Не те е грижа какво ще си помислят хората, така ли?

— Ни най-малко. Аз не се срамувам от връзката ни. А ти?

— Не. Разбира се, че не.

— Да тръгваме тогава. Тъкмо ще видиш защо всъщност идват хората тук.

Пред колата ги посрещна тълпа от фотографи, а няколко репортери наобиколиха Майкъл и го затрупаха с въпроси за приближаващото откриване на телевизионния сезон. Той ги посрещна с желязна самоувереност. Дори окото му не мигна, когато един от репортерите го попита с многозначително кимване към Бери дали смята, че на „Сбогом, отново“ ще бъде предоставено повече време за утвърждаване в ефира.

— Очаквам много хубави неща от „Сбогом, отново“ — каза Майкъл спокойно. — Но той ще се състезава наравно с останалите сериали. Ако не се хареса, ще го сваля от ефир.

— А вие какво мислите за това, госпожице Макдоналд?

Въпреки че вътрешно бе потрепнала от краткото изявление на Майкъл, тя не издаде вълнението си.

— Мисля, че господин Комптън е вицепрезидент на компанията. Той си върши работата. Не очаквам нищо повече от него.

— Браво! — прошепна той в ухото ѝ, за да не го чуят репортерите. След като си пробиха път през кордона от журналисти, Майкъл я въведе във фойето на Дороти Чандлър Павилиън, където разноцветната и наситена със звезди тълпа вече пиеше шампанско и похапваше ордьоври.

Намериха си място в един ъгъл и започнаха да наблюдават гостите. Точно както беше предсказал Майкъл, повечето от тях не само че не избягваха обективите на фотоапаратите, а дори сякаш се състезаваха, за да попаднат пред тях. Всичко, естествено, ставаше много фино, но това не можеше да скрие яростта на надпреварата. Двата залагаха за победител във всяка малка битка и се смееха като деца.

Но приятната им роля на странични наблюдатели не продължи кой знае колко. Веднага щом хората забелязаха Майкъл и двамата бяха въввлечени във вихър от разговори. Въпреки че почти не ставаше дума за работата, Бери успя много добре да усети скритите намерения на събеседниците. Всички те се опитваха да използват кратките си лични контакти, за да затвърдят познанството си с един от най-влиятелните хора в телевизионната индустрия. Чувстваше, че няма право да ги обвинява за това. Работата в този бранш изискваше да умееш да сграбчиш предоставената ти възможност, независимо от времето и мястото. Съдейки по втренчените им погледи, тя прецени, че всички ѝ завиждаха за предполагаемото ѝ влияние върху този човек. Всички бяха сигурни, че просто се възползва от възможността да осигури бъдещето на сериала си.

Всъщност, помисли си Бери с насмешка, едва ли биха повярвали колко малко бе влиянието ѝ върху Майкъл. Ако само можеха да чуят споровете им за „Сбогом, отново“ или да видят промените в сценария! Когато станеше дума за промени в шоуто ѝ, тя се превръщаше в най-големият му враг. Независимо от специалното внимание, което ѝ оказваше...

Останалата част от вечерта премина в калейдоскоп от забавления, остроумни разговори и прикрити доказателства за страстта му. Майкъл не пропускаше възможност да стисне ръката ѝ или да прокара пръсти по извивката на гръбнака ѝ. Дори когато изглеждаше напълно погълнат от разговор с някой от гостите, незабележимото докосване ѝ напомняше, че не бе престанал да мисли за нея. Дори и да искаше. Бери не би могла да игнорира такива крещящи сигнали. Тя знаеше без сянка от съмнение, че Майкъл Комптън я желаше, и то с една самоуверена сигурност, от която дъхът ѝ спираше.

Но дали имаше нужда от нея? Съмняваше се. Съмняваше се, че има нужда, от която и да е жена за постоянен спътник в живота. Със

сигурност беше от мъжете, на които им харесваше тръпката на преследването, а Бери му предлагаше наистина интересно преследване. Но дали, когато магията на гонитбата свършеше, той нямаше да я остави сама с болката ѝ, така, както баща ѝ изоставяше майка ѝ?

Разбира се, че да. Дори сега, докато я въвличаше в разговорите, искаше мнението ѝ и се смееше на шегите ѝ, тя съзнаваше колко лесно би могъл да се обърне срещу нея и да я срази. И двамата бяха твърде умни и твърде решителни и упорити, за да се сработят. Може би ако бяха разделени в професионалната сфера, биха били идеална двойка. Бери въздъхна, когато пръстите му докоснаха чувствителната точка в края на гръбнака ѝ. Разтревоженият ѝ поглед срещна неговия.

— Какво има?

— Нищо.

— Нещо не мога да ти повярвам...

— Глупости! — настоя храбро тя. — Чувствам се прекрасно.

— Но?

Бери се намръщи на проникателността и упорството му.

— Но мисля, че трябва да си тръгвам. Утре ме чака тежък ден.

— Дали не чух и едно „слава Богу“ на края на изречението? — усмихна се той.

— Ами... — засмя се смутено тя.

— Няма значение. Рано или късно ще спреш да бягаш от мен, Бери Макдоналд. И когато го направиш, аз ще бъда съвсем наблизо.

— Това заплаха ли е?

— Не — каза тихо Майкъл. — Обещание...

ОСМА ГЛАВА

Веднага щом бе заснет последният кадър на „Сбогом, отново“, още преди да стихнат възторжените ръкопляскания на публиката, Бери излезе от телевизионната кабина с въздишка на облекчение. Снимките бяха минали значително по-добре от генералната репетиция вчера. Публиката беше отзивчива и се бе смяла точно там, където трябваше, а Мелинда беше великолепна в ролята на Карин Девъру. Дори ако шоуто се провалеше, тя щеше да се сдобие с репутация на талантива комедийна актриса. Бери беше сигурна в това.

— Всички бяхте страхотни! — каза тя, когато уморените актьори се изсипаха в претъпканото студио. — Мисля, че трябва да го отпразнуваме. Искам следващата седмица, когато шоуто излезе в ефир, всички да дойдете у нас. Заслужавате го. Смятам, че ще бъде истински хит!

— Мислиш ли, че ще се справим, независимо от времето, в което ще се излъчва? — попита Дениъл невинно.

Бери ужасено повдигна вежди. Не беше шокирана от въпроса, а от факта, че ѝ бе зададен толкова нетактично в присъствието на всички участници в шоуто. И то в момент, в който би трябвало да празнуват. И сега, вместо радост, на лицата на всички внезапно се изписа неувереност. Бери се опита бързо да поправи неволната нетактичност на Дениъл.

— Смятам, че шоуто е интелигентно, остроумно и уникално — каза тя убедително и погледна втренчено Дениъл, сякаш за да предизвика несъгласието ѝ. — И съм убедена, че критиката и зрителите ще го оценят.

Коментарът ѝ подейства на Дениъл, но не и на Хийт.

— Ако не са на кино по това време — промърмори той кисело, влошавайки и без това потискащата атмосфера.

— Недей да мислиш така — смърри го Бери. — Ако ние самите не вярваме в себе си, как тогава ще убедим някой друг? Спомнете си, че „Всички в семейството“ и „Блус на Хил Стрийт“ също не бяха

хитове, когато излязоха в ефир. Нужно беше време, за да си създадат публика, и те наистина успяха, благодарение на добрите диалози и критичната насоченост. Ние можем да направим същото.

— Сигурно. Но първо трябва да ни открият, както самата ти каза — отвърна ѝ той, без да забелязва все по-ужасените погледи на изтощените актьори. Едва когато Бери се вторачи в него, Хийт осъзна ефекта на думите си. Особено потресени бяха по-младите членове на екипа, които още не бяха свикнали с непостоянния характер на работата в телевизията.

— Ох, добре. Млъквам — изръмжа той.

— Благодаря ти — каза Бери с пресилена любезност. — А сега сложете край на тревогите и изчезвайте отгук. Защото в понеделник ни чака следващият епизод.

Смутена от пълния провал на опита си да въодушеви хората, Бери бавно се отправя към кабинета си.

— Мразиш ме, нали? — Дениъл тръгна редом с нея.

— Не — отвърна Бери уморено. — Няма за какво. Наистина бях изненадана, но съм сигурна, че всеки от тях си задаваше същия въпрос. Добре стана, че ти го зададе на глас.

— Точно така мислех и аз. Имаха нужда да чуят, че вярваш в тях и в това, което правим.

— Значи ме попита нарочно, така ли? — изненада се Бери.

— Нещо такова — усмихна се Дениъл. — Просто исках да разберат, че независимо от това, какво ще се случи с оценките, те са направили всичко възможно и че шоуто е наистина чудесно. Знаех, че само на теб биха повярвали.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря.

— Би било чудесно, но смятам да ти правя компания на вечеря.

— Не днес, Дени. Искам да прегледам още веднъж сценария за следващата седмица — каза Бери неуверено. Беше доста плоско извинение, но като че ли удовлетвори Дениъл, която на тръгване я сръга в ребрата и подхвърли някакъв мъдър съвет за по-добро прекарване на вечерта. Както обикновено, намекваше за Майкъл и евентуалното задълбочаване на отношенията им.

Когато остана сама, Бери се опита да се съсредоточи върху мисълта, че първият епизод от телевизионния ѝ сериал съвсем скоро ще излезе в ефир. Но усилието ѝ се провали напълно. Мислите ѝ за

премиерата дотолкова се преплитаха с образа на Майкъл, че вместо радост, предизвикваха смущение. Цяла седмица стоварваше вината за огромното напрежение около завършването на шоуто върху старото си чувство за дезориентация. Но сега знаеше, че не е била права. Благодарение на Майкъл чувствата и емоциите ѝ препускаха като полудели и тя не знаеше как да ги спре. Реши да помисли за това, но още докато седеше в креслото зад бюрото си, телефонът иззвъня. Предусещаше, че е Майкъл.

— Как мина? — направо попита той.

— Искаш личното ми мнение или анализ, който да успокои разтревожения програмен директор?

— И двете.

— На публиката изглежда ѝ хареса. Ритъмът беше чудесен. Дениъл е свършила чудесна работа. Актьорите бяха страхотни!

— А ти? Ти какво мислиш?

— Ужасно съм разтревожена — искрено си призна тя.

— Защо?

— Знаеш защо. Сложил си го в невъзможно време.

— Ако шоуто е толкова добро, колкото казваш, оценките също няма да са лоши.

— Ти си знаеш най-добре.

— Бери, ако нямах вяра в това шоу, никога не бих го пушал в това време.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Нима се съмняваш?

— Мислех, че просто си решил да го пожертваш, защото и без това за нищо не става.

— Ей, какво ти е? — тихият му глас подейства като балсам на умората и нервността ѝ. — Какво става с нахаканата самоуверена продуцентка, която непрекъснато ми повтаря колко е страхотен сериалът ѝ?

— Разболява се от настинка.

— Искаш ли да се срещнем тази вечер и да те стопля? — предложи Майкъл дрезгаво.

В поканата му Бери усети невероятно примамливо предложение, на което не можеше да устои. Просто имаше нужда от някого тази вечер. Някой, който да разсее тревогите ѝ, който да ѝ даде топлина и

сигурност. Отказваше да си признае, че в действителност имаше нужда от Майкъл, защото само той можеше да ѝ даде всичко това. Все още отчаяно вярваше, че би могъл да е и някой друг.

— Защо не? — отвърна спокойно в слушалката.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Тогава ще се срещнем след един час у вас. Имам някои неща за довършване тук.

— Довиждане — каза тя. По гърба ѝ премина тръпка. Хвърли сценария в чантата и се втурна към колата си. Успя да стигне до Санта Моника за четиридесет и пет минути. Едва смогна да смени хавлиите в банята и да пооправи грима си и Майкъл позвъня нетърпеливо на вратата. Бери пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Здравсти — продума тя, обзета от неочаквана свенливост при вида на съвършено ушития му костюм, бежовата риза и красивата вратовръзка. Отново се възхити на способността му да изглежда като фотомодел, дори след петнайсетчасов работен ден. Само косата му беше разрошена. Изглеждаше сякаш бе карал с отворени прозорци, за да усети прохладата на вечерния вятър. Така изглеждаше по-свеж и привлекателен от всякога. Самата тя се чувстваше изтощена и подозираше, че ѝ личи. Но ако я пожелаеше дори в този вид, имаше чувството, че ще го сграбчи и няма да го пусне за нищо на света.

— Здравей — отвърна Майкъл и забързано я целуна по бузата, преди да пъкне в ръцете ѝ красиво опакован пакет. Почти не я погледна.

— Какво е това?

— Подарък — неясно промърмори той, докато изучаваше стаята така, сякаш бе изпратен на научна експедиция. Прочете заглавията на книгите в библиотеката ѝ, повдигна картините, които бе разхвърляла наоколо, погледна през прозореца. Дори взе в ръце купчината неотворена поща и започна да я преглежда. Направи всичко това, без да проговори или дори да погледне към нея. Бери се колебаеше между очарованието и раздразнението.

— Нещо определено ли търсиш? — попита го тя с пресилена любезност. — Бих могла да ти помогна.

— Какво? — отговори Майкъл разсеяно, заинтригуван от корицата на някакво списание.

— Попитах те дали търсиш нещо.

— Не, нищо определено.

— Може би събираш информация за личния ми живот?

— Нищо такова. Мисля, че знам всичко, което ми е нужно — усмихна се неловко той.

— Майкъл Комптън, вие сте нервен! — каза Бери недоверчиво.

— Аз? Няма такова нещо! — отвърна ѝ възмутено той.

— О, да! Точно така е. Никога не бих го повярвала.

— Отвори си подаръка.

— Не се опитвай да сменяш темата. Защо си се стегнал така?

Майкъл въздъхна и продължи да кръстосва стаята.

— Знаеш, че е заради теб.

— Заради мен?

— Непрекъснато променяш отношението си към мен. Никога не зная със сигурност какво ще направиш след една минута. Тази вечер ми се стори, че те разбрах съвсем ясно по телефона. Но сега, когато съм тук, вече не съм толкова сигурен. Отново изглеждаш далечна и студена.

— Съжалявам... — Бери остави пакета на масата и пристъпи към него. — Ще ти олекне ли, ако ти кажа, че аз също не зная какво ще направя след малко?

— И тази вечер ли?

Тя пое дълбоко дъх и го погледна в очите. Пръстите ѝ нерешително докоснаха устните му и погалиха брадичката му.

— Тази нощ искам да съм с теб — призна си Бери. — Имам нужда от теб. Имам нужда от топлината... и любовта ти.

— Ох, Бери! — той я придърпа в прегръдката си и я задържа там, за да усети силата на желанието му. А когато дрезгаво ѝ прошепна колко много я желае, думите му я накараха да потръпне. Тялото му потрепери и тя за пръв път осъзна колко силно бе въздействието ѝ. И нещо повече — осъзна колко голяма бе нуждата ѝ от него.

Откровеността ѝ и обещанието, че каквото и да се случеше, тази нощ щяха да бъдат заедно, отне малко от напрежението. Нямахше никаква настойчивост, остана само дълбокото чувство за взаимност. Отидоха до дивана, седнаха сгуснени един в друг и заговориха за своя живот и мечти, за надежди и възможности, за минали преживявания и бъдещи планове. Говориха цяла нощ и на разсъмване, когато слънцето

позлати небето със светлината си, се любиха със страст, която премина в нещо прекрасно и нежно, в пълно отдаване.

Това не беше непохватното боричкане, което обикновено се случва при първата среща. Сякаш телата им бяха създадени едно за друго и инстинктивно усещаха как да си доставят удоволствие, къде да се докоснат, какво да си кажат, кога да се отдръпнат. Нейните малки високи гърди идеално изпълниха топлите му длани. Пръстите му сякаш я наелектризираха, когато пробягаха по вътрешната страна на бедрото ѝ, а след това се плъзнаха нагоре, търсейки топлата влага на тялото ѝ. Кожата на Майкъл беше мека и чувствителна, а здравите му бедра — всичко, за което беше мечтала. Устните ѝ изследваха извивките на тялото му, езикът ѝ усети тръпчивия солен вкус на плътта му.

За първи път в живота си Бери откри, че не се страхува да се отдаде напълно и безрезервно. И в това отдаване достигна екстаз, какъвто не бе изпитвала досега. Прошепнатите думи на Майкъл я възбуждаха, докосването му до копринената ѝ кожа я възпламеняваше. Тя му се отдаде с пламенна необузданост, която го предизвика, измъчи и най-накрая удовлетвори над всякакви граници. Нямаше предел за онова, което можеха да изпитат, висините, които можеха да открият.

— Имам само един въпрос, госпожице Макдоналд — дрезгаво прошепна Майкъл. Двамата лежаха прегърнати и слънцето хвърляше златен сноп светлина върху телата им. — Защо ни отне толкова време, за да стигнем дотук?

— Защото си джентълмен — отвърна Бери.

— Моля?!

— Малко други мъже биха имали твоето търпение — открито му каза тя.

Той се повдигна на лакът и я погледна недоверчиво. Едната му ръка лежеше собственически върху извивката на талията ѝ, която бе опознал толкова добре преди малко и сега я докосваше с увереност, достъпна само за любовник.

— Да не искаш да кажеш, че ако още при първата ни среща те бях хвърлил на рамо и завлякъл до леглото, щях да избягна всички студени душеве, които ми предложи?

— Може би — усмихна се Бери, а Майкъл изстена. — Но — добави тя успокоително, — щях да те мразя на сутринта.

— Аха, разбирам. А тази сутрин?

— Тази сутрин чувствам такава благосклонност към теб, че бих могла дори да ти приготвя закуска, преди да си тръгнеш.

— Преди да си тръгна? — повтори той удивено. — Ти да не си садистка? Цяла нощ не съм мигнал. Имам нужда от сън, а не от чаша кафе, препечена филийка и шофиране по магистралата.

— Ще се напиш много по-добре в собственото си легло — потупа го по рамото Бери.

— А ти?

— И аз ще се наспя много по-добре в собственото си легло — заяви тя и твърдо добави: — Сама.

— Защо ли се чувствам обиден тогава?

— Не би трябвало.

— Отново ли ще играем старата игра?

Бери сериозно го погледна с кафявите си очи.

— Никога не съм си играла с теб, Майкъл. Още в началото ти казах, че между нас нищо няма да се получи.

Учудване изпълни погледа му.

— А какво се случи снощи?

— Среща между двама зрели хора, които имат нужда един от друг.

Объркването му премина в болка, а после и в гняв.

— Не ти вярвам! Ти ме желаеше, Бери. Мен, Майкъл. Не просто някакво възбудено мъжко тяло...

Бери се намръщи на обвинителния тон и на скритата молба за потвърждение на любовта ѝ, което тя не беше готова да направи. Изминалата нощ... и тази сутрин бяха чудесни, но не означаваха нищо. Не би го позволила. Щеше да отпрати Майкъл и да придърпа защитния си плащ на мястото му. Беше го махнала за дългата, изпълнена с нежност нощ, но все още не го беше изгубила безвъзвратно.

— Майкъл, моля те — каза Бери тихо. — Не постъпвай така. Аз ценя всичко, което се случи между нас. Просто не искам да преувеличаваме значението му.

Майкъл невярващо си пое дъх. После избухна.

— Това е най-невероятното твърдение, което съм чувал през живота си! Знаеш, че има нещо особено между нас, нещо, което целият свят търси, но твърде рядко намира. Защо не го признаеш?

— Не мога. Не е реално.

Студените ѝ думи като че ли го вбесиха още повече. Той я сграбчи и грубо я притисна към себе си. Устните му бяха горещи и изискващи, ръцете му — сигурни и властни. Бери изпита прилив на топлина, сякаш се бе докоснала до огън. Усети как силната му възбуда притиска бедрото ѝ с пламенна готовност. Тръпка на поражение премина през тялото му и той я пусна, сякаш уплашен от мисълта докъде би могъл да доведе гневът му. Изглеждаше истински разстроен.

— А това беше ли достатъчно истинско? — настоя Майкъл, като скочи от леглото и започна да събира разпилените си дрехи. Вратата на банята се затръшна след него и Бери го чу как пуска душа. Водата биеше със силата на яростна буря. Нямаше да издържи дълго на този звук, представяйки си как напрегнатото му от гнева голо тяло стои под мощната струя.

Облече халата си и отиде в кухнята с все още разтуптяно сърце. Грубостта му не я бе уплашила истински. Инстинктивно бе усетила, че Майкъл никога не би я наранил. Но дълбочината на гнева му я беше потресла. Един изискан мъж би трябвало да е способен просто да я целуне и хладно да се сбогува. Повечето от приятелите ѝ се радваха да разберат, че нощната им партньорка няма никакви претенции към тяхната бъдеща независимост. Защо той бе реагирал толкова различно? Нима беше възможно наистина да е влюбен в нея?

Непохватно се зае да приготви кафе с разтреперани от безсънието пръсти. Разсипа цяла лъжица, преди да успее да напълни кафеарката и да я включи. Когато Майкъл влезе в дневната, Бери вече седеше на дивана и му сипваше чаша много силно кафе. Погледна го уморено.

Той прокара пръсти през влажната си коса. Един кичур падаше на челото и му придаваше момчешки вид. Но нямаше нищо момчешко в пропития му с болка глас.

— Не ме гледай така, моля те — каза Майкъл разкаяно. — Извинявай, бях бесен, но нямах право да си го изкарвам на теб.

Тя го изгледа продължително.

— Може би имаше — призна след кратка пауза. — Тази нощ беше важна за теб, нали?

— Разбира се, че беше. Та аз те обичам... От седмици искам да сме заедно. И снощи се случи точно това, което очаквах.

— Извинявай, ако съм създала впечатлението, че го омаловажавам. Не исках да го правя. За мен също има голямо значение.

— Наистина ли?

— Наистина... — тя замълча, а после добави: — Но сега се нуждая от малко дистанция. Ще се опиташ ли да ме разбереш?

Той въздъхна, ала кимна утвърдително.

— Мога да опитам, обаче не ми даваш много надежди.

— Не мога. Все още не ми се е избистрило в главата.

— Тогава сигурно ще трябва да почакам.

— Ще ти звънна по-късно — предложи Бери. — Ако искаш, разбира се.

— Искам... — Майкъл нежно се вгледа в нея и очите му отново се замъглиха от желание. — Най-добре да тръгвам веднага, защото иначе благородните ми обещания ще станат за подигравка.

Тя се надигна, за да го изпрати до вратата. Той ѝ махна да не става.

— Не мърдай. Искам да те запомня свита в ъгъла на дивана — изглеждаш като сънлива и доволна котка.

— Лека нощ, Майкъл.

— Вече е сутрин, скъпа... — той остана на вратата още няколко минути, просто за да я погледа. — Приятни сънища.

След като Майкъл си тръгна, Бери отвори подаръка, който бе останал забравен на масата. Беше подвързано с кожа копие на сценария за първия епизод на „Сбогом, отново“. Тя го притисна към себе си и опита да задържи сълзите си.

Неговата чувствителност и трогателната му щедрост винаги успяваха да я изненадат. Опитваше се да я разбере с всички сили, но и този път бе прав — тя не му даваше никакви надежди, а той ги заслужаваше. Дори нещо повече. Заслужаваше не само надежди, а ясни и откровени отговори.

Бери се закле да потърси тези отговори в сърцето си.

Защото бяха нужни и на двама им...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво става тук?! — изсъска Хийт, когато входната врата на Бери се отвори, за да пропусне Майкъл. Тържеството по случай премиерата вече беше в разгара си.

— Млъквай! — изръмжа Дениъл. — Бери го е поканила.

— Нещо като да поканиш врага в лагера си...

— Знаеш ли по-добър начин да бъде обезоръжен? — отвърна разумно тя. — Освен това Бери си го е харесала.

— Значи е по-луда, отколкото си мислех — изстреля Хийт. — Тоя човек е... Ох, все едно. Аз отивам на терасата.

— Наистина добра идея.

Бери дочу заядливите забележки, но беше твърде погълната от посрещането на Майкъл, за да се тревожи за реакциите на останалите. Знаеше, че със сигурност някои от тях няма да се зарадват на присъствието му, но това си беше нейно парти и тя желаше да го има до себе си тази вечер.

През изминалата седмица бяха говорили само няколко пъти. Той очевидно бе взел присърце молбата ѝ за усамотяване и се бе постарал напълно да я удовлетвори. Дори повече от нужното. Не ѝ се обади нито веднъж. Вместо това чакаше тя да го направи. Бери никога не се бе чувствала толкова самотна и изоставена. Наложил се да признае пред себе си, че се бе увлякла по него. И може би дори нещо повече. Всъщност нямаше значение какъв етикет ще прикачи към чувствата си. Вече нямаше намерение да го държи на една ръка разстояние. Новото ѝ решение придаде особена топлина на усмивката ѝ.

— Радвам се, че дойде — погледна го тя с искрящия си, невъзпрепятстван от очила поглед. Благодарение на новите си контактни лещи можеше ясно да види колко добре изглеждаше Майкъл в джинсите и падащата по тялото риза. Той огледа неприветливите лица зад гърба ѝ и се усмихна.

— И май си единствената.

— Може, но това си е мое парти. Само моето мнение има значение.

— Всъщност и мен ме интересува само ти.

— Изчакай да ти дам нещо за пиене и ще можете да си побъбрите.

Майкъл се престори на уплашен.

— Да побъбря? С тази тълпа?! Та те ще ме разкъсат на парчета! А си мислех, че се радваш да ме видиш.

— Радвам се. Много — каза Бери тихо и го хвана под ръка. — Но съм също и домакиня. Имам доста работа.

— Каква работа?

— Ох, сам знаеш. Домакинска работа — усмихна се тя.

— Мога да ти помогна.

— По-внимателно, господин Комптън — намеси се Дениъл, като се приближи и прегърна Бери през кръста. — Защото ако не внимавате, тя веднага ще ви надене престилка и ще ви прати в кухнята да кълцате отвратителни, сурови пилешки дробчета.

— Пилешки дробчета ли? — повтори той и скептично погледна Бери. — Мисля, че ще остана тук да поговоря с талантливата ти режисьорка.

— О, не, няма. Вече предложи да помогнеш. Дениъл ме изостави само защото я помолих да приготви няколко ордъовъра.

— Не бих докоснала тази гадост за нищо на света! Уф! — Дениъл потрепери от пресилено отвращение.

— Но я ядеш — напомни й Бери.

— Разбира се! Обаче само след като е била оваляна в яйца и брашно, обвита в бекон и печена до неузнаваемост. Ако знаех как изглежда в сурово състояние, не бих я докоснала!

Бери се засмя.

— Добре, печелите. Забавлявайте се тук, а аз ще свърша цялата кухненска работа сама.

Дениъл и Майкъл си размениха заговорнически поглед.

— Не ти ли прозвуча това като вой на ранен мъченик? — попита той.

— За съжаление, да — съгласи се Дениъл.

Тримата влязоха в кухнята, за да довършат подготовката на ордъоврите и соса, който Бери бе направила предния ден. Всеки път

щом Бери обърнесе гръб, Майкъл му добавяше червен пипер. Когато накрая го забеляза и опита така подправения сос, очите ѝ се насълзиха и бързо си наля чаша ледена вода.

— Какво си направил?! — задави се тя между глътките.

— Трябваше му малко сексапил — поясни той жизнерадостно.
— По-добре ли е сега?

— По-добре? Направо смъртоносен! Ти знаеш ли, че половината от гостите ми вече имат язва? Тази смес ще ги убие!

Дениъл взе една лъжица и опита соса.

— М-м-м — каза тя одобрително. — Бери, какво не ти харесва? Всичко си му е наред.

— Благодаря ти — каза Майкъл с преувеличено облекчение. После се обърна към Бери: — Виждаш ли?

— Добре, умници такива. Но вие ще викате линейките, когато гостите ми се загърчат по пода.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Дениъл на Майкъл. — Винаги е била кулинарен невежа. Веднъж в колежа се оплака на управителя на закувалнята, че сосът бил твърде лют. Представяш ли си? Да нарече онзи ужасен буламач твърде лют!

— Това не е вярно, Дениъл Лорънс!

Гневният протест на Бери ни най-малко не засегна Дениъл. Нейните заядливи и явно преувеличени разкази за приключенията на Бери в колежа ги караха да се превиват от смях. Накрая Хийт и Мелинда надникнаха в кухнята, за да видят какво става. Изглеждаха като деца, които се чувстват изолирани от веселието.

— Ей, приятелчета — подхвърли Мелинда. — Партито е в другата стая. Нямате право да се забавлявате, докато вършите черната работа.

— Работа ли?! — попита Дениъл с престорено учудване. — А пък аз разбрах, че Бери е измислила нова игра.

— В такъв случай, кой печели? — настоя Хийт.

— Мисля, че аз — призна Майкъл. — Седя си тук сам с две красиви жени.

— Може да станат и три — предложи Мелинда свенливо.

— Мисля, че и две са ми достатъчни, но какво пък — отвърна той галантно. — Хайде, влизай!

— Струва ми се, че и четиримата ще трябва да излезете оттам — подхвърли Хийт. — Шоуто започва след няколко минути.

В дневната всички вече се бяха скупчили пред големия телевизор, когато Бери, Майкъл и останалите влязоха. Бери си намери едно място на пода и Майкъл седна зад нея. Тя се облегна на широките му гърди. В продължение на половин час цялата група се кикотеше, гледайки се на екрана. Смееха се на остроумните диалози на Хийт и се усмихваха на уменията на Карин да държи Мейсън на разстояние, като го залъгва с двусмислени обещания. Бери се вслушваше в смеха на Майкъл, свиваше се, когато не го чуеше, и грейваше от щастие, когато зазвучаваше отново. Но колкото и да бе опиянена от гордостта на създател, тя усещаше, че нещо липсва. И не само напрежението на Майкъл ѝ го подсказваше. Чувстваше го инстинктивно. Липсваше нещо много важно, някаква почти неуловима съставка.

Накрая, докато останалите си разменяха поздравления, Бери се вгледа в лицето на Майкъл и усети вътрешната му борба да намери думи, които да не наранят нито нея, нито тях.

— Беше зле, нали? — попита го тя тихо, за да не я чуят.

— Не — поклати глава той. — Не беше лошо. Героите са добре подбрани. Идеите са интересни. Изпълнението беше отлично.

— Но нещо липсва.

— Да.

— Имаш ли представа какво би могло да бъде?

— Не. Не мога да посоча нищо определено.

— Нито пък аз.

— Да не мислим за това сега. — Майкъл бързо я целуна. — Тази вечер ще празнуваме, а следващата седмица ще поработим по-внимателно върху шоуто. Не искам да разваляме партито.

От този момент нататък той се държа така, сякаш „Сбогом, отново“ изобщо не бе показано. Направи всичко възможно гостите да забравят, че бе вицепрезидент на компанията. Пред тях се откриха неговата топлота и хумор и най-вече искреното му влечение към продуцентката, от което бяха направо трогнати. До края на вечерта дори Хийт се беше размекнал.

— Не ме нарече кретен нито веднъж — прошепна Майкъл на Бери, когато останаха насаме в кухнята, за да приготвят кафе.

— Значи ти знаеш, че те нарича така? — удиви се тя.

— Естествено.
— Кевин, предполагам...
— Един началник — никога не издава източниците си.
— Мислех, че ги наричат доносници.
— Нито пък тях. Как мислиш, дали приятелите ти ще се обидят, ако им кажа, че вече е време да си тръгват?
— Може би.
— Защо тогава не им кажеш ти?
— А защо изобщо мислиш, че искам да си тръгват?
— За да можеш да прекараш ръцете си по страхотните ми бедра — промърмори той с дяволито огънче в очите.
— И това ли знаеш? — зяпна Бери.
Майкъл кимна.
— Мисля да свикам спешно съвещание при закрити врати. Още в понеделник сутринта.
— Няма да ти помогне. Моите шпиони са навсякъде.
— Пак тази Дениъл — промърмори тя с отвращение. — Какво ли трябва да направя с нея?
— Да я оцениш. Имаш страхотна приятелка!
— Не съм толкова сигурна.
— Коя е страхотна приятелка? — попита кисело въпросната дама, като надникна през вратата.
— Ти — отвърна той едновременно с Бери, която каза: — Никой.
Дениъл погледна първо единия, а после и другия. Нищо не можеше да убегне от очите ѝ. Бери знаеше, че тя искрено одобрява нарастващата им близост и че иска да я насърчи. Думите на Дениъл го потвърдиха.
— Само исках да ви кажа, че вече изпроводих гостите — заяви тя гордо. — Всички благодариха и ви пожелаха лека нощ.
— Виждаш ли какво имам предвид — прошепна Майкъл на ухото на Бери. — Истинско съкровище!
— Забележи, че още не си е тръгнала обаче — напомни му тя.
— Аз изчезвам. Ще се видим в понеделник — добави Дениъл бодро и намигна на Майкъл. — Пожелавам ви прекрасна нощ.
— Довиждане, Дениъл — отговори твърдо Бери.
— Ами аз? — попита Майкъл, когато останаха сами. — Тръгвам или оставам?

— Кое от двете предпочиташ?

— Знаеш отговора.

— Тогава ще ти кажа да послушаш инстинктите си.

Останалата част от вечерта прекараха в нежна и чувствена омая. Това беше време за нови открития, повече разговори, дълги разходки по плажа и страстна любов. Бери вече не се отдръпваше както преди, а притегляше Майкъл към себе си и се сгушваше в прегръдките му, щастлива от това новооткрито преживяване, което опияняваше сетивата ѝ, от нежността му и от разговорите, които все повече ги сближаваха.

Във вторник обаче споменът за прекрасните моменти на близост беше изместен от тревогите около „Сбогом, отново“. Пристигнаха оценките за премиерата, получени през седмицата. Бери бе потресена. Беше очаквала проблеми заради времето на излъчването, но това беше твърде много. Реши, че ще е най-добре да се изправи лице в лице с проблема и да се обади на Майкъл. Тъкмо протегна ръка към телефона и той иззвъня.

— Здравейте, драга. Обажда се госпожа Хейстингс. Господин Комптън би искал да ви види в кабинета си заедно с господин Хийт и госпожица Лорънс.

— Кога? — попита Бери с неприятно предчувствие. Искаше ѝ се тя самата да бе инициатор на срещата.

— Колкото е възможно по-бързо.

— В момента репетираме.

— Зная, драга, но мисля, че въпреки това той иска да ви види веднага — секретарката замлъкна и на Бери ѝ се стори, че дочува гласа на Майкъл в далечината. Госпожа Хейстингс се върна на телефона и потвърди предположението ѝ. — Каза веднага, госпожице Макдоналд.

— Добре. След малко сме там — въздъхна Бери.

Срещата не се очертаваше от най-приятните. Сигурно Майкъл бе наистина ядосан щом дори не ѝ се обади лично. Каквито и да са били съмненията му в събота вечер, ниските оценки положително ги бяха затвърдили. Тя бързо мина покрай Дениъл и Хийт. Тримата заедно поеха към административната сграда. Бери доби ясна представа как са се чувствали хората на път към гилотината.

— Нали не мислите, че ще ни свали само след една седмица в ефир? — Дениъл очакваше най-лошото.

— Естествено, че няма — отвърна Бери с повече увереност, отколкото имаше в себе си. — Сигурна съм, че иска само да измислим някакъв план. Може би дори ще разбере колко сме прави за времето и ще премести шоуто.

Веднага щом влязоха в кабинета Бери разбра, че оптимизмът ѝ е бил напълно необоснован. Изражението на Майкъл се колебаеше между сериозно и заплашително. На всичкото отгоре не погледна нито веднъж към нея.

— Имаме проблем — започна той без предисловие.

Бери пое дълбоко дъх и не му даде възможност да продължи.

— Майкъл, сигурна съм, че е достатъчен съвсем малък тласък и шоуто ще стане — подзе тя нахакано. — Вече говорих с журналисти, които искат интервюта с Мелинда. Обещаха ми да ги излъчат по време на футболните мачове. Това е много добра реклама за нов сериал.

— Чудесно, само че не е изход от проблема.

— Тогава предполагам, че ти имаш по-добър — войнствено промърмори Хийт. — Сигурно пак ще ни пробуташ онова проклето куче.

— Не, не е кучето — засмя се Майкъл. — Мисля, че трябва да внесем някои промени, да доизчистим характерите на героите.

В следващите минути той им изложи своите предложения и поиска мнението им. За по-голямата част от тях Бери нямаше възражения. Забележките му бяха смислени и показваха, че не само бе разбрал какво се опитваха да направят, но и познанията му върху зрителската аудитория. Хийт и Дениъл изглеждаха успокоени от тона на разговора. Но Бери не беше толкова сигурна. Имаше чувството, че най-лошото все още предстои.

— А сега да поговорим за Карин — каза Майкъл накрая.

— Карин ли?! — Гласът на Бери се надигна, сякаш падащото острие на гилотината току-що бе докоснало врата ѝ. — Карин си е много добре!

— Не, не е — отсече той твърдо. — Трябва да бъде по-нежна, по-уязвима.

— Няма да стане — отвърна тя също толкова твърдо — Няма ли променяме Карин.

— Искаш ли шоуто да остане в ефир? — попита Майкъл направо.

Бери премигна и го погледна удивено.

— Ти ще унищожиш шоуто ми, ако не те оставя да промениш характера на Карин?

— Карин е основната фигура в „Сбогом, отново“. Съгласна ли си с това?

— Разбира се.

— Тогава, за да оправим шоуто, трябва да променим и самата нея. Без промените, които предлагам, няма да се получи нищо.

Тя се облегна в креслото си за кратко отстъпление.

— И какво предлагаш ти?

— Казах го вече. Направете я уязвима. Искам зрителите да са загрижени за нея. Такава, каквата е сега, тя е твърде духовита, студена и самоуверена. Трябва да отслабите тези черти, ако искате да стане по-привлекателна.

Изведнъж Бери скочи на крака с пламтящи от гняв очи. Не можеше да понесе и дума повече срещу жената, която олицетворяваше самата нея.

— Искаш да кажеш, че съм твърде костелива? Твърде независима? — извика тя.

Дениъл измърмори някакво извинение и буквално извлече Хийт от стаята. Бери не знаеше дали да я благославя или прокллина за това, че я изоставяше сама да се оправя с Майкъл.

— Изобщо не мисля, че си костелива — каза той искрено озадачен. — Какво общо има това с теб?

— Любвеобилна ли съм?

— Не бъди глупава. Знаеш какви са чувствата ми към теб. Знаеш, че силата и куражът ти са много привлекателни за мен. Но защо прехвърлихме разговора от Карин върху теб.

— Аз съм Карин! В това шоу се разказва за мен. Знаеш го. Дори си го казвал.

— Бери!

— Не, чакай! Всеки път, когато решиш да махнеш нещо от нея, всеки път, когато искаш да я промениш, все едно, че режеш части от мен!

— Затова ли била тази яростна защита? Мислиш, че съм критикувал теб, така ли?

— А няма не е така? Нали ти отрязва онази сцена в първия епизод? И то само защото не съвпаднаше с това, което се случва между нас! Тогава съвсем явно ме сравни с Карин.

— Сравних ситуацията и, да, признавам, че открих някои прилики между теб и Карин. Но не можех и да предположа, че се отъждествяваш така пълно с нея. Дори не съм помислял, че можеш да бъдеш толкова субективно настроена към героинята си, за да си мислиш, че критикувам теб.

— А ако знаеше? Щеше ли да има някакво значение?

— За решенията ми ли? Не. Но бих подходил по друг начин. Бих се опитал да ти покажа, че в забележките ми няма нищо лично и само се опитвам да направя шоуто по-ефектно — Майкъл въздъхна дълбоко. — Миличка, не може винаги да сме единомдушни по въпроса какво е най-добро за „Сбогом, отново“ или какво ще харесат зрителите в осем часа. Но това е само разминаване на мнения. Няма нищо общо с чувствата, които изпитвам към теб. Не повече, отколкото ако аз предпочета червено вино, а ти — бяло.

— И наистина избирам бялото!

На устните му се появи усмивка.

— Мога да го преживея — подхвърли той безгрижно. Гласът му стана нисък и дрезгав. — Всъщност, бих искал да живея с теб.

— Сигурно се шегуваш! — зяпна Бери.

— Напълно сериозен съм.

— Избрал си доста странен момент за такова предложение.

— Обмислям го от седмици. От момента, в който те видях.

— Наистина ли мислиш, че мога да живея с теб? Въпреки че виждам колко усърдно разбиваш бъдещето ми?

— Но Бери! Как не разбираш! Това е работа и в нея няма нищо лично.

— Тогава сигурно не съм достатъчно еманципирана. Не мога да разбера как успяваш да ги отделиш.

За нейно удивление, в синьо-зелените му очи горяха весели пламъчета.

— А Карин би разбрала — вметна Майкъл.

— Да, обаче аз не съм Карин! — засече го тя.

— Преди минута твърдеше точно обратното. На Бери ѝ се стори, че светът бясно се върти.

— Ти, ти... Ох, защо просто не се разкараш от тук?!

— Това е моят кабинет — забеляза той. Студената логика и смехът му я вбесиха още повече.

— Тогава аз ще се махна!

— Както желаш — вдигна рамене Майкъл. — Но помисли все пак за предложението ми.

— Няма да живея с теб. И няма да променя Карин — отрязва тя твърдо. — Дори и след милион години!

И докато излизаше от кабинета му, го чу тихо да казва:

— Ще видим...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бери никога не беше изпитвала сложните чувства на една задълбочена връзка. И естествено дори не бе допускала възможността един по-продължителен контакт с мъж, надарен със силата и чувствителността на Майкъл Комптън, да събуди вродената ѝ уязвимост.

Опирайки се на собствения си опит, тя беше убедена, че съвременната жена би могла да остане незасегната и от най-интимните взаимоотношения. Едва сега осъзнаваше каква късогледа глупачка е била! Предишните мъже в живота ѝ не бяха имали нищо против нейната независимост и пресметливост. Нещо повече — дори ги окуражаваха. Но те изобщо не приличаха на Майкъл. Липсваше им дълбочината на чувствата му и още повече — желанието му за наистина сериозна връзка.

И сега какво, питаше се много пъти Бери. Не можеше да отрече, че бе дълбоко привързана към Майкъл, много повече, отколкото към когото и да било от предишните си приятели. Но какви бяха неговите чувства? Никога не ѝ беше признавал, че я обича. Спомена само, че иска да живее с нея. Беше ли това достатъчно? Според стандарта, който бе установила за Карин, да. Но можеше ли да се каже същото и за нея? Особено сега, когато знаеше, че наистина бе влюбена?

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че единственият начин да си отговори на тези въпроси, бе да приеме предложението му, да заживее с него и да види какво ще се получи. Нали и без това бе решила да се отдаде на връзката им, независимо до какво би ги довело това. Беше ли готова толкова бързо да забрави решението си?

В края на краищата, въпреки съмненията ѝ, можеше и да се получи нещо. Може би дори щяха да открият истинските си чувства. Както Дениъл често казваше, Майкъл притежаваше всичко, което някога бе заявявала, че може да се иска от един мъж. Бери не си бе позволявала твърде често да мечтае за идеалния съпруг поради

убеждението си, че такива мисли са безполезни. Но по време на сънливите нощни разговори в колежа Дениъл бе успявала да я подтикне да опише мъжа на мечтите си, който, доколкото си спомняше, много приличаше на Майкъл. Силен, даващ усещане за сигурност, самоуверен, отзивчив, чувствителен и забавен. И сега, когато го бе намерила, щеше ли да си позволи да го изгуби заради собствената си нерешителност?

Отговорът определено беше „НЕ“!

Тя храбро вдигна слушалката и набра телефонния му номер.

— Добре, майсторе! — побърза да каже Бери, преди самоувереността ѝ да се бе изпарила. — Нека да опитаме.

— Да опитаме какво? Промените ли?

— Не. Да живеем заедно.

От другата страна Майкъл се задави. Това не беше радостната реакция, която се бе надявала да увеличи увереността в правилното ѝ решение. Тя си бе представяла как очите му потъмняват от страст, докато ѝ казва: „О, скъпа, никога няма да съжаляваш! Ще бъдем щастливи заедно. Обещавам ти!“ Вместо това чу развеселения му глас:

— Извинете, сигурни ли сте, че не сте набрали погрешен номер? Това е кабинетът на Майкъл Комптън, програмен директор на компанията.

— Не ми го натяквай — намръщи се Бери.

Но той продължи да я дразни:

— Кой е на телефона? — попита пресилено озадачен. — Гласът ми се струва познат, но забележките са странно нетипични.

— Умник!

— Да не би да разговарям с дамата, която само преди няколко дни ме посъветва да скоча от някоя скала, след като ѝ предложих същото нещо?

— Никога не съм го казвала — защити се тя и се ядоса на студенината му. Майкъл просто се забавляваше с предложението ѝ. Взимаше на шега най-важното решение в живота ѝ...

— Може би не си казала точно това, но така прозвуча.

— Значи сигурно съм си променила решението! — Бери се почуди защо ли изобщо се опитва да го убеди в искреността си. Гордостта ѝ подсказваше, че ако наистина не бе заинтересован, най-

добре бе тя също да забрави за случилото се. Но не можеше да го направи без борба.

— Значи мислиш, че бихме могли да живеем заедно? — попита той бавно и предпазливо.

Бери се вслуша за миг в учестените удари на сърцето си и твърдо каза:

— Да.

Думата сякаш увисна в тишината между тях.

— Съжалявам, ангелче — изрече накрая Майкъл. — Аз не се шегувам с тези неща.

Тя изведнъж усети, че губи почва под краката си. Решението ѝ рухваше. Тази студена незаинтересованост беше последното, което бе очаквала. Само преди няколко дни същият човек я бе молил за попълно отдаване. А сега, когато бе преглътнала гордостта си и му бе съобщила, че е съгласна с него, той се държеше така, сякаш трябваше да бъде убеждаван.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?! — избухна Бери в справедлив според нея гняв. — Кой си играе сега? Та идеята беше твоя!

— Вярно — призна си Майкъл. Но и аз като теб размислих.

— Защо?

— Нека предположим, че твоето решение ми изглежда малко внезапно. Не съм убеден, че наистина го искаш. Имам чувството, че го правиш само, за да докажеш нещо.

— И какво е това нещо според теб?

— Че си толкова освободена, колкото и Карин.

— Нямам желание да ти доказвам каквото и да било!

— Нямах предвид това. Може би се опитваш да го докажеш на самата себе си. Искаш ли да се срещнем довечера и да поговорим за това?

— Много добре знаеш, че довечера имам снимки!

— Все ще си намеря един билет — предположи той.

Тя си представи игривото огънче в тъмните му очи. Усети слабост в коленете при тази мисъл. Щом само една представа ѝ поддейства така, присъствието му сигурно щеше напълно да я лиши от здрав разум. Боже Господи! Нима наистина бе решила да заживее в дома на този човек?! Явно умът ѝ е бил замъглен от напрежението

около шоуто. По-скоро би се хвърлила на кушетката на някой психиатър, отколкото в прегръдките на този напълно егоистичен програмен директор. Би трябвало да му е благодарна, че я остави така лесно да се изплъзне.

Бери въздъхна. Защо тогава не можеше да усети благодарност? И защо се чувстваше предадена и самотна? Все пак успя да събере сили и да каже небрежно:

— Може да се пробваш, Комптън, но чувам, че всичко е продадено.

— Няма значение. Ще стоя зад кулисите.

— Само да си се опитал! Ще навия около врата ти кабел с високо напрежение!

— Защо? — попита Майкъл невинно. — Нима присъствието ми те изнервя?

— Естествено, че не — безочливо излъга тя. Той бе последният човек, когото искаше да види тази вечер, ала по-скоро би се проклела, отколкото да му го каже. — Но съществува едно правило за външните хора зад кулисите, което нямам намерение да нарушавам заради теб.

— Да, обаче аз не съм външен човек — напомни ѝ Майкъл язвително. — Ще се видим довечера.

Както и очакваше, съдейки по начина, по който бе започнал денят, вечерта се превърна в истинско бедствие. Майкъл пристигна точно в момента, когато се разбра, че са разпродадени твърде много билети. Пред студиото бушуваше разгневена тълпа туристи. Бери се страхуваше, че може да атакуват вратите и да нахлуят по средата на шоуто.

На всичкото отгоре актьорите играеха така, сякаш не са имали и минута репетиция. Темпото на Мелинда беше ужасно. Някои от изпълнителите забравяха репликите си и караха останалите да се оглеждат безпомощно. В резултат на всичко това публиката не се смееше, когато трябва, което на свой ред окончателно вбеси Хийт. Той крачеше побеснял зад кулисите и сипеше ужасни закани към всеки от членовете на екипа.

Когато се повреди звукозаписната техника и шоуто бе отложено за един час, на Бери ѝ се прииска да изостави всичко и да се скрие в кабинета си. Но вместо това, разкъсвана между позора Майкъл да присъства на целия този хаос и огромната си нужда от одобрението му,

тя се опита да запази спокойствие и да се захване с отстраняването на проблемите.

Обаче, преди да успее да вземе нещата в свои ръце установи, че навсякъде Майкъл бе с една крачка пред нея. Той обеща на туристите билети за друго шоу, поговори с актьорите, успокои побеснелия Хийт. Дори нави ръкави и започна да помага на техниците. Бери започна да се чувства безпомощна и излишна. И колкото по-излишна се чувстваше, толкова повече се ядосваше.

— По дяволите, Комптън, махай се от моето студио — изръмжа му тя накрая, едва сдържайки яростта си. Очите му се разшириха от учудване, когато я погледна от мястото си сред преплетените на пода кабели. Зад кулисите настъпи тишина.

— Какво има?

— Отново правиш същото нещо!

— Отново правя какво?

— Налагаш се!

— Само се опитвам да помогна...

— Не ми трябва помощта ти! Поне не такава помощ. Имам нужда да си добър и отзивчив към мен. Не можеш ли дори за миг да си представиш, че нищо не разбираш от телевизия?! Просто ме потупай по рамото и кажи, че всичко ще бъде наред и че мога да се справя, вместо да се отнасяш към мен като към некадърна глупачка, която не е способна да излезе на глава със собственото си шоу!

— Това ли правех според теб?

— Разбира се, че това! Още в момента, в който нещата започнаха да се провалят, ти дори не изчака да видиш дали мога да се справя. Веднага стана и започна да даваш нареждания.

Майкъл си пое дълбоко дъх. Изглеждаше засрамен.

— Мислех си, че ти се притичвам на помощ, но сега разбирам, че на теб ти е изглеждало другояче — промълви извинително. — Съжалявам, ако си мислила, че ти се налагам.

Бери прокара пръсти през косата си.

— Не — въздъхна накрая. — Аз би трябвало да ти се извиня. Зная, че се опитваш да помогнеш. Просто съм твърде чувствителна. Не исках да виждаш нещата, докато не станат свършени. А тази вечер те никак не са такива.

— Никое шоу не минава толкова добре, колкото би желал продуцентът му — утеши я той.

— Сигурно — каза тя отпаднало. — Но мисля, че това е доста под допустимото.

— Щеше да се справиш, ако не се бях намесил.

— Зная — усмихна се Бери.

— Отсега нататък, ако предпочиташ, ще стоя настрана от снимките.

— Обещавах ли?

Майкъл ѝ отвърна с най-милата си усмивка, от която сърцето ѝ прескочи!

— Е, бих могъл да надниквам от време на време...

— Майкъл!

— Няма, няма. Обещавам! Можеш да решавах всеки от проблемите си без никаква намеса от моя страна. Напиши го на този лист и аз ще се подпиша с кръв.

Изведнъж напрежението изчезна и тя се засмя на тържествената му клетва.

— Не е нужно да стигаме чак дотам. Вярвам ти.

— Радвам се! — той я прегърна и прошепна в ухото ѝ: — Та какво беше казала относно рамото, на което ще се облегнеш?

— Не тук! — Бери потръпна, когато ръцете му започнаха да я галят по гърба.

— Защо не?

— Трябва да довършим снимките — напомни му тя. — Това забавяне ще вдигне цената на продукцията. — Ръцете му веднага се отдръпнаха и Бери се засмя. — Знаех си, че само това ще има ефект!

— А по-късно? — предложи Майкъл.

— По-късно — да...

Изминаха цели три часа до края на снимките, през които Бери се изтощи напълно. Майкъл удържа на думата си и не мръдна от мястото си до края. Имаше моменти, в които на Бери ѝ се искаше той да забрави обещанието си и да се намеси. В десет часа вече ѝ беше писнало да бъде компетентна и независима.

— Готова ли си? — попита я той, когато я намери седнала на зрителските пейки в празното студио.

— Почти.

— Какво има?

— Нещо не беше наред тази вечер. Мелинда непрекъснато се блъскаше в мебелите. Не мога да разбера защо — струва ми се, че нещата са подредени точно както миналата седмица.

— Не, не са.

— Не са ли? — погледна го изненадана тя.

— Не. Отместили сте дивана от центъра. Наистина изглежда по-добре, но трябва да се заобикаля. Пътеката става твърде тясна и бюрото стои точно на пътя. — Майкъл слезе на сцената и премести дивана половин метър надясно. — Ето така беше миналия път.

— Страхотен си!

— Такъв съм си — грейна той.

— Напомняй ми никога да не се опитвам да задигна нещо от кабинета ти. Сигурно знаеш мястото на всяка хартийка до части от сантиметъра.

— Запомням разположението, но невинаги и съдържанието.

— Звучи обнадеждаващо. Просто ще сменя онова, което взимам, с някакъв друг документ.

— Говориш така, сякаш планираш обир в най-близко бъдеще. Няма ли да е по-лесно да си поискаш това, което ти трябва?

— Не и в случая.

— Защо?

— Нужни са ми бележките, които си направил за Карин — каза Бери след кратко колебание.

— Сега разбирам защо не искаш да ме помолиш. Готова ли си да направиш промените?

— Нека просто приемем, че съм започнала да свиквам с възможността за корекции. Мисля, че двамата с Хийт бихме могли да променим гледната си точка.

Майкъл седна на пейката до нея и постави ръка на бузата ѝ.

— Благодаря ти — рече той тихо. — Зная колко ти струваше да го признаеш.

— Не съм ти обещала никакви промени — бързо отвърна тя. — Искам само да разбера какво си намислил.

— Добро начало! — Майкъл се наведе към нея и я целуна. Беше жадна, настойчива целувка, която я накара да иска още.

— Това също беше добро начало — въздъхна Бери и се усмихна:
— Започваш да ме дразниш, Майкъл Комптън.

— Аз? Да те дразня?! — извика той възмутено.

— Да, ти. Първо ми отказваш да живеем заедно. После два пъти в една и съща вечер започваш нещо, без намерение да го довършиш.

— Кой е казал, че нямам намерение?

— А къде тогава?

— Искаш да кажеш сега? Тук? — Майкъл критично огледа твърдата пейка.

— Предполагам, че не е невъзможно.

— Ох, мисля, че имам по-добра идея. Ела с мен.

— Но колата ми е тук. Ще карам след теб.

— Няма да стане. Колата ти ще си е тук и утре сутринта. Никой няма да я открадне.

— Добре — съгласи се той накрая, убеден, че лукавите пламъчета в очите ѝ в края на краищата ще заиграят в негова полза. — Водете, госпожице Макдоналд. Аз съм изцяло ваш.

— Бих искала да е така — промърмори си тя, докато влизаха в колата.

— И къде отиваме?

— Ще видиш.

Бери винаги бе обичала да шофира, стига да не ѝ се налагаше да се състезава калник до калник с разни нахакани манияци. За щастие, по това време шосето беше почти празно. Докато се носеха на запад, по посока на океана, двамата с Майкъл си говореха за всичко друго, освен за телевизия. Въпреки небрежния разговор, тя не му позволи дори за минута да забрави, че мислите ѝ бяха съвсем другаде. Всеки път, когато сменяше скоростите, погалваше вътрешната част на бедрото му или просто оставяше ръката си върху него. След една от тези не съвсем случайни атаки той тихо изстена. Бери го погледна и видя, че бе облегал назад глава и бе притворил очи. Дръпна ръката си.

— М-м-м — протестира Майкъл и я върна на мястото ѝ, този път малко по-високо, за да може да усети силата на възбудата му. Пулсът ѝ се ускори.

Ако не внимаваше, щеше да свърши с любов на паркинга на някоя бензиностанция, съпроводена с мушкане в ребрата от лоста на скоростите. А в това определено липсваше романтичност.

Този път тя се отдръпна по-решително и той я пусна. По усмивката му разбра, че бе усетил нейното желание. Когато спря колата и изгаси мотора, Майкъл отвори очи и надникна през прозореца.

— Къде сме?

— Не си твърде наблюдателен за човек, който преди малко е открил почти незабележимото отместване на един диван. Да не си изгубил способностите си? Пред нас е Атлантическият океан.

— Това успях да забележа.

— Тогава какво?

— Мисля, че по-подходящ въпрос би бил: „Какво правим тук?“

Бери се наведе към него и го целуна съблазнително. Пръстите ѝ се наместиха в топлата извивка между бедрото и хълбока му.

— Тук? — очите му се разшириха.

— По-меко е от пейките.

— Но е пълно с пясък!

— Имам одеяло в багажника...

— Подготвяла ли си се или редовно идваш тук?

— Идвам доста честичко.

— Така значи! — изръмжа той.

— Сама, Комптън, сама — успокой го тя. — Мястото е чудесно, за да остане човек сам с мислите си.

— Аха...

Постлаха одеялото в една усамотена падина. Майкъл се излегна по гръб, а Бери застана пред него, окъпана в лунна светлина, и започна бавно да сваля дрехите си. Когато падна и последната от тях — дантелените ѝ бикини, той се протегна, за да я придърпа към себе си.

— Който влезе последен, ще направи закуската! — извика тя и се втурна към водата.

— Ах, ти... — ядосано мърмореше Майкъл, докато се опитваше да се съблече, тичайки след нея. Панталоните му се заплетоха в краката и той падна на пясъка. В това време Бери вече беше влязла и се смееше от сърце на гневното му изражение.

Но когато Майкъл съблече дрехите си и стана, смехът замръзна на устните ѝ. С посребрена от лунните лъчи кожа той изглеждаше като внушителен дърен бог, застанал на брега на океана. Атлетичното му тяло беше стройно, силно и много, много мъжествено.

— Ако дойда при теб, ще си имаш големи неприятности — предупреди я Майкъл с нисък, предизвикателен глас, който я накара да потрепери.

— Не ме е страх от теб! — отвърна храбро, въпреки че ударите на сърцето ѝ се учестяваха с всяка негова крачка към водата. Когато се гмурна под сребърните вълни и изчезна от погледа ѝ, тя се опита да прецени къде ще изплува, за да го избегне. Но това беше невъзможно и Бери го знаеше. Дъхът ѝ спря, когато ръцете му се плъзнаха по краката ѝ, обвиха талията и се спряха на вече бодящите я и хлъзгави от солената вода гърди.

Горещите му устни докоснаха нейните, а после се спуснаха по шията и рамото ѝ към овалната извивка на гърдите ѝ. Той страстно целуна всяко от набъбналите ѝ зърна, а тя отметна назад глава.

— Бери Макдоналд, искам те! — дрезгавият му шепот я подлудяваше. — Искам да те любя, да чувствам как оживяваш под ръцете ми...

С нежна настойчивост Майкъл я вдигна със силните си ръце и я понесе. Постава я внимателно върху одеялото и коленичи над нея. Бери усети нарастващо напрежение в себе си. Тялото ѝ беше готово за неговото. Желаше го и протегна ръце.

— Вземи ме! — настоя тя. — Сега!

— Не още — поклати глава той. — Имаме цяла нощ.

Докосванията му започнаха от лицето ѝ. Нежните му устни бяха последвани от галещи пръсти, които я възбуждаха и предизвикваха, докато кожата ѝ пламна. Нямахше част от нея, която да не бе получила нежното му внимание, нито един квадратен сантиметър от кожата ѝ, който да не бе усетил топлата влажност на езика и ласките на ръцете му.

— Моля те! — промърмори тя, а тялото ѝ се изви, търсещо удовлетворението, което Майкъл задържаше.

— Не още — прошепна той, а пръстите му продължиха да я гаят и наелектризират, докато тя извика от удоволствие. Напрежението понамаля, но после отново започна да се покачва към много по-висока степен, засилвано от умелите му докосвания. Кожата ѝ се покри с капчици пот, които блестяха на лунната светлина. Майкъл я гледаше и очите му се замъглиха от страст, която я караше да се

чувства по-красива, по-желана и по-обичана, отколкото бе вярвала, че е възможно.

Пламъците на желанието отново я погълнаха. Бери изстена и привлече тялото му към себе си. Този път той се поддаде и проникна в нея, изпълвайки я страстно. Тя изстена от удоволствие. Ритмичните им движения увеличаваха възбудата им, която растеше и растеше, докато Бери почувства как викът се изтръгва неволно от недрата ѝ, а напрежението избухна в хиляди блестящи светлинки. Тялото ѝ се заизвива под Майкъл, който остана неподвижен в нея и увеличаваше по този начин удоволствието ѝ. А после, щом тя свърши, той продължи и силното му тяло потрепери, когато наслаждението достигна връхната си точка.

Невероятното блаженство ги остави без дъх и неспособни да говорят. Дълго лежаха прегърнати, преди Бери тъжно да попита:

— Какво искаш от мен, Майкъл? Какво искаш, наистина?

Той въздъхна и я притисна към себе си.

— Не мога да ти отговоря, мила. И аз не зная отговора. Или поне не конкретния отговор, който търсиш. Зная, че ми е добре, когато сме заедно. Ти внесе в живота ми нещо, което дори не подозирах, че ми е липсвало. И сега, когато съм го намерил, вече не мога без него. Ти си много интелигентна, чувствителна и весела. И заедно с това си лесно уязвима, което ме кара да те защитавам. Искам да си близо до мен, за да мога да те пазя. Имам нужда от теб...

Искам... Нуждая се... Тя слушаше думите му и се опитваше да разбере онова, което премълчаваше заедно с всичко, което изричаше. Колкото и да ѝ се искаше да го чуе, Майкъл не казваше, че е влюбен в нея. Само преди два месеца това не би имало значение. Моментите, прекарани заедно, като този например, щяха да ѝ бъдат напълно достатъчни.

Но с всеки изминал ден Бери все по-дълбоко и по-безнадеждно се бе влюбвала в него. И когато му го призна, изпита огромно облекчение. Никак не ѝ беше лесно да превъзмогне дългогодишния си страх от сърдечни разочарования. Всъщност тя се съмняваше, че някой друг, освен Майкъл би могъл да я изкара от емоционалното ѝ скривалище и му беше благодарна за това.

Но сега отчаяно се нуждаеше от неговата любов. Бери въздъхна, сгуши се и се заслуша в успокоителните удари на сърцето му. То със

сигурност криеше любов, която да отвърне на нейната. Той просто трябваше да я намери.

Сега беше неин ред да чака търпеливо. И да се надява...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмица по-късно Бери и Майкъл седяха един срещу друг на бюрото в нейния кабинет и ядяха обяда, който той беше купил от китайския ресторант отсреща. Телефонът иззвъня.

— Стига вече! — изстена тя. — Ще изядеш всичкия ориз, преди да съм хапнала и едно зрънце, ако този скапан телефон не престане да звъни!

— Би могла да не го вдигаш... — Майкъл взе с клечките си малка купчинка ориз и я лапна с преувеличено удоволствие. — Поне със сигурност знаеш, че не е нито шефът, нито любовникът ти.

— Не бъди толкова сигурен — подразни го Бери, вдигна слушалката и с най-съблазнителния си глас каза: — Бери Макдоналд на телефона.

— Здравсти, сладурче, къде се губиш?

Веднага позна гласа на Джеф Тейлър — симпатичен и интелигентен адвокат, с когото бе прекарала няколко приятни, но не особено вълнуващи вечери. Тя се усмихна на себе си. Идеално! Щеше да даде добър урок на Майкъл Комптън и неговата прекалена самонадеяност!

— Джеф, миличък, как си? — подзе Бери въодушевено и забеляза как веждите на Майкъл учудено се вдигат. Интересът му към разговора съвсем явно нарасна при споменаването на непознатото мъжко име. Пръчиците с поредната порция ориз със скариди спряха на средата на пътя към устата му и се върнаха в чинията.

— Много добре. Наложил ми се да замина по работа и миналия месец не бях тук.

— На някое интересно място ли?

— Хаваите. Един от клиентите ми имаше проблеми с имотите си там.

— Наистина добра работа, ако можеш да се докопаш до нея. И аз не бих имала нищо против да ме командирова на Хаваите — тя погледна многозначително към Майкъл.

— И сега като съм тук, си помислих, че бихме могли да се видим. Имам билети за театър за утре вечер. Свободна ли си?

Бери бе очаквала подобна покана от момента, в който разпозна гласа му. Естествено, че не ѝ се обаждаше, за да си бърбят за времето на Хавайските острови. И въпреки това не беше подготвена с отговора. Със сигурност знаеше, че е свободна. Майкъл не ѝ беше предложил нищо за утре или останалите почивни дни. Той рядко планираше вечерите им предварително — изглежда приемаше за даденост факта, че тя е свободна. Защо тогава се колебаеше? Само защото Майкъл седеше срещу нея ли?

Разумът ѝ напомняше, че няма никакви причини да се лишава от среща с друг привлекателен мъж. Смелостта ѝ подсказваше, че ще прекара чудесно цялата вечер, сравнявайки Джеф с Майкъл. В полза на Майкъл, естествено. А от начина, по който реагира на това най-обикновено обаждане ѝ хрумна идеята да му докаже, че той не е единственият мъж в живота ѝ, който иска да излиза с нея. Но интуитивно разбра, че това би било само игра и че би било детинско да я започва.

— Бери? Чуваш ли ме?

— Извинявай, Джеф. Проверях календара си... — Бери обърна страницата и погледна листата за събота и неделя.

Майкъл вече дори не се преструваше, че яде и я гледаше с навъсено изражение, което би разделило — дори Ромео и Жулиета. Тя не му обърна внимание и се замисли върху отговора си.

— Ей? — прекъсна я Джеф. — Не казвай „не“, Бери! Ти наистина ми липсваше — откровеността в гласа му я сепна.

— Много бих искала да дойда, Джеф, но съм заета — каза накрая. За нейна радост, любезният ѝ отказ предизвика у Майкъл нещо като въздишка на облекчение.

— Тогава сигурно някой друг път.

— Разбира се. Някой друг път — знаеше, че този „друг път“ никога нямаше да дойде. — Всичко хубаво, Джеф. Радвам се, че ми се обади.

— Кой беше това? — изръмжа Майкъл, още преди да бе поставила слушалката на мястото ѝ.

— Приятел.

— Близки ли бяхте?

— Защо го казваш в минало време?

— Защото приемам, че вече не сте толкова близки.

— Не приемайте нищо, господин Комптън — подразни го Бери.

— Така човек може да стане прекалено сигурен в себе си.

— Много хитро! — той погледна часовника си и скочи. — Закъснявам!

Толкова по въпроса за съперничеството. Сякаш се бе стопило във възврънатата му самоувереност. Тя го погледна и ѝ се прииска да го беше помъчила още малко. Въздъхна. Твърде късно... Майкъл вече беше предположил, че безликият Джеф няма важно място в живота ѝ.

— Ще се видим по-късно — заяви небрежно той.

— Така ли? — попита Бери невинно с надеждата да породви нови съмнения. Този човек беше наистина твърде уверен в себе си! Тя демонстративно погледна празната страница в календара си. — Имахме ли някакви планове?

— Вече имаме! — Майкъл горещо я целуна, преди да се втурне към вратата. По пътя се сблъска с Хийт и Дениъл, които бяха толкова увлечени в поредния си спор за сценария на „Сбогом, отново“, че едва го разпознаха.

— Какво има пак? — примирено ги попита Бери, докато обираше от чинията неопустошения от Майкъл ориз.

— Аз казвам, че Карин ще излезе с друг мъж, въпреки че е ангажирана с Мейсън — обясни Хийт.

Бери рязко вдигна глава, поразена от странното усещане за нещо вече преживяно. Шоуто отново отразяваше живота ѝ!

— Защо не? — продължи Хийт. — Нали няма никакво обвързване? Не е давала обещания, а и другият я преследва навсякъде.

— А тя харесва ли го? — полюбопитства Бери, чудейки се до каква ли степен липсата на интерес към Джеф Тейлър бе повлияла на отказа ѝ.

— Разбира се, че го харесва. Нали точно в това е цялата работа!

— Но дали само заради едното харесване ще рискува да нарани Мейсън? — намеси се скептично Дениъл. — Не мисля. Това ще я накара да изглежда повърхностна и безсърдечна.

— Нищо подобно. Само ще покаже, че добре осъзнава сексуалните си нужди. Би предположила, че Мейсън поне ще се опита да го понесе. Точно както жените години наред са приемали за

естествено приятелите им да кръшкат от време на време. Ако не са женени за тях, разбира се.

— Ти какво мислиш? — обърна се Дениъл към Бери.

— Не зная — призна си тя. — Преди месец бих се съгласила с Хийт. Мейсън може сам да отстоява позициите си. Но сега ми изглежда неправилно... — От очите ѝ внезапно рухнаха сълзи и тя умолително се обърна към Дениъл: — Какво ми става?

Лицето на Дениъл излъчваше загриженост.

— Но скъпа, та това е само шоу! Защо си толкова разстроена?

Преди да успее да ѝ обясни, Бери забеляза, че той я гледа така, сякаш го е предала.

— Мислех, че си освободена жена. Точно като Карин...

— Чувството ти за такт е отвратително, Доналдсън! — изръмжа Дениъл. — Не го ли усещаш? Изчезвай оттук!

— Но още не сме решили нищо...

— Ще решаваме по-късно!

Когато той излезе, Бери призна на Дениъл, че собствените ѝ душевни вълнения я карат да преоцени образа, който бе създала. Карин, такава, каквато я бе замислила, не би се поколебала да си уговори срещи с цяла върволица мъже, дори сред тях да имаше някой, с когото взаимно се харесваха. В тази тълпа тя би намерила емоционална сигурност, надеждна защита от обвързване, което би довело до болезнени последствия.

— Но вече не мога да играя по този начин — призна си Бери. — Защото съм влюбена в Майкъл...

Дениъл вдигна ръце тържествуващо.

— Най-после! Ще се ожениш ли за него?

— Кой говори за брак? Той не желае дори да живее с мен и със сигурност не ме обича.

— Дрън-дрън! Кой твърди подобно нещо?

— Аз. Попитах го съвсем категорично и Майкъл избегна тези думи така, сякаш липсват в речника му. Каза всичко друго, но не и това. Загрижен е. Желаете ме. Нуждае се от мен. Но любов? Зарежи тая работа!

— Но, скъпа, аз съм виждала погледа му! Той няма да те остави да му се изплъзнеш и мисля, че няма да се задоволи с нещо по-малко от брак. Независимо от това, какво е казал и какво — не. Просто му

дай малко време — тя се усмихна. — Тези бедра наистина си заслужават чакането...

— Повече ме интересува онова, което е в главата му.

— Да, бе, така е — съгласи се Дениъл.

— Едни мъжки крака не са кой знае каква причина за женитба.

— Може би. Тогава помисли другояче. Никога няма да ти се наложи да му обясняваш какво е демография или как се определя зрителския интерес. И освен това, той има страхотни бедра. Къде ще намериш друг мъж с подобни качества?

— Не ми споменавай за оценки. Само като погледна нашите и ми прилошава...

— Ще се вдигнат.

— А ако не се вдигнат?

— Ако не се вдигнат, можеш просто да си напомняш, че „Сбогом, отново“ те е събрало с Майкъл.

— Но може точно то и да ни раздели — мрачно забеляза Бери.

— Обичам оптимизма ти.

— Просто се опитвам да бъда реалистка.

— Действителността показва, че Майкъл Комптън е луд по теб. Отказвам да слушам повече глупавите ти съмнения.

— Мислех, че за това ти плащам.

— Не. Плащаш ми да режисирам телевизионното ти шоу. Това, че съм ти приятелка е резултат на моята добросърдечност и ненаситно любопитство.

— Любопитство?

— Още откак си решила да учудиш света, аз стоя отстрани, за да не изпусна нещо.

— И как се справям според теб?

— От ден на ден все по-добре. А сега е най-разумно да измислиш нещо за довечера. Нещо, на което добрият стар Майкъл няма да може да устои.

— Някаква идея? Какво би могло да е то?

Дениъл се престори на потресена.

— Мила моя, аз не го познавам *толкова* добре! — намигна ѝ. — Но ти със сигурност го познаваш...

Когато Дениъл излезе, Бери се опита да намисли нещо романтично и невероятно, нещо, което истински да изуми Майкъл.

Прехвърли през главата си всяка своя мечта, всеки разказ за весели и безумни приключения, който някога бе чувала. И когато идеята се оформи в съзнанието ѝ, тя вече гореше от нетърпение да задейства плана си. Проведе няколко телефонни разговора, даде бързи указания на Дениъл за снимките, предстоящи тази вечер, и изхвърча от студиото, за да уреди още няколко неща.

В четири и половина влезе без предупреждение в кабинета на Майкъл.

Той седеше, навел глава над документите върху бюрото си. Беше толкова съсредоточен, че дори не погледна кой е влязъл.

— Остави ги ей там — промърмори Майкъл, без да откъсва поглед от работата си.

— Остави кое и къде?

Той изненадано вдигна глава и се вгледа в Бери. На лицето му бавно се появи нежна усмивка. Дотук добре.

— Зает ли си? — попита го тя и се разположи на ръба на бюрото му.

— Не толкова зает, че да не ти обърна внимание. Какво има? Случило ли се е нещо, откак се разделихме на обед?

— Можеш ли да си починеш малко?

— Разбира се. На твоё разположение съм — Майкъл остави молива и се отпусна в креслото си.

— Отлично. Ела с мен.

— Казах, че мога да си почина. Но това не значи, че мога да излизам от кабинета.

— Разбира се, че можеш — уверено отвърна Бери.

— Имам срещи за този следобед.

— Вече не.

— Какво искаш да кажеш? — слисано я погледна той.

— Искам да кажа, че са отменени.

— И кой ги е отменил?

— Аз.

— Но, Бери! Как можа да го направиш! Срещите бяха важни!

— Не и колкото това, което съм намислила. Попитах госпожа Хейстингс, просто за да съм спокойна — каза твърдо тя. — Сега най-добре си вземи сакото и да тръгваме.

— По блясъка в погледа ти разбирам, че няма никакъв смисъл да се дърпам — въздъхна Майкъл и се предаде.

— А нима искаш?

Той премести погледа си от нея върху госпожа Хейстингс, която стоеше пред отворената врата и ги огряваше с майчинската си усмивка.

— И вие сте замесена, нали? И знаете какво става?

— Да, господине...

— Имате ли нещо против да ми кажете?

Тя се усмихна на Бери и го погледна с невинно изражение.

— Съжалявам. Заклела съм се да пазя тайна.

— Но сте ми секретарка — напомни ѝ Майкъл и добави многозначително: — Засега...

— А съм също така и жена, която обича изненадите — отвърна тя хапливо. — И не се опитвайте да ме заплашвате, млади човече. Била съм тук преди вас и смея да твърдя, че ще остана и след като си отидете. А сега просто тръгвайте и прекарайте добре. Не бъдете такъв пъзльо!

— Пъзльо ли?! — очите му се разшириха и той хвърли обвинителен поглед на Бери. — Сега гордееш ли се със себе си? Твоя е вината, че собствената ми секретарка ме нарече „пъзльо“!

— И то с право — отвърна сухо тя. — Никога не съм виждала възрастен човек, който да изглежда толкова ужасен от една малка изненада.

— Добре — разпери ръце Майкъл. — Щом нещата стоят така, няма начин да откажа. Води ме.

Отвън ги чакаше лимузината му с изправен до нея шофьор.

— Какво приви пък той тук?

— Това е част от изненадата.

— Извикала си моята лимузина?!

— Естествено, че не — отрече възмутено Бери. — Госпожа Хейстингс го направи.

— Боже Господи! — засмя се той. — Разбирам. Има ли смисъл да питам къде отиваме?

— Никакъв.

— Не ми харесва тази работа — подхвърли Майкъл, докато влизаше в колата.

— Не ти харесва, че не управляваш ситуацията. Отпусни се.

— Аз съм практически отвлечен от кабинета си посред бял ден, а ти ми казваш да се отпусна. И освен това ти си похитителят. Защо да ти вярвам?

— Защото на мен може да ми се има доверие.

— Това още не се знае.

Тя извади от чантата си бял шал.

— Какво е това? — изгледа я подозрително той.

— Шал.

— Виждам, че е шал. Но за какво е?

Бери си пое дълбоко дъх. Предстоеше най-трудното. Тя изохка. Какво говореше? Това може би щеше да се окаже невъзможно.

— Превръзка за очите.

Още преди да бе довършила изречението си видя как Майкъл категорично поклати глава.

— А-а-а, не. Няма да стане. Дори в сценариите задрасквам сцените с превръзки за очи.

— Майкъл — подзе сладко Бери, притисна се към него и прекара пръсти по гърдите му. — Помниш ли колко хубаво ми беше, когато ме убеди да се кача на люлката?

— Какво общо има люлката с това? — попита той войнствено.

— Помниш ли колко приятно ти стана, когато ти се доверих и поех риска?

— Да — отвърна Майкъл бавно и присви недоверчиво очи. — Но няма да си сложа това нещо — беше непоклатим.

Тя го погледна в очите и зачака. Когато погледите им се срещнаха, каза:

— Моля те! — гласът ѝ беше тих и примамлив.

— Ох, добре. Дай ми проклетия шал!

— Благодаря ти! — усмихна се Бери.

Веднага щом му сложи превръзката, тя отново посегна към чантата си.

— Почакай малко така.

— Какво, по дяволите, правиш пък сега?!

— Запушалки за ушите.

— Какво?! — Викът му отекува в кабината и Бери забеляза любопитния поглед на шофьора в огледалото. — Това вече няма да стане!

— Моля те, Майкъл! Не разваляй изненадата!

— Боже Господи! Какво си намислила?

— Само още малко. Обещавам!

Когато и запушалките за уши бяха поставени на местата им, тя доволно се облегна назад и здраво хвана ръката му. Освен че ѝ беше приятно да чувства топлината му, Бери се надяваше, че това ще възпре решението му да разкъса превръзката и да извади запушалките от ушите си. Имаше чувството, че примирението му със странните ѝ капризи нямаше да трае дълго. За щастие оставаше още само половин час.

Пътуването мина в пълна тишина и когато колата най-последно спря, той посегна към превръзката със свободната си ръка. Тя светкавично сграбчи ръката му и махна едната запушалка.

— Още не — каза в ухото му и я върна на мястото ѝ.

С помощта на шофьора изведе Майкъл от колата и го поведе към високи стълби, без да обръща внимание на гневното му мърморене, нито пък на смеха и забележките на хората, които подминаваха. Когато най-сетне стигнаха до целта, Бери му помогна да седне, сама се настани до него и отпрати шофьора. До този момент Майкъл беше напълно покорен, но тя усещаше, че всеки момент може да се разбунтува. Въздъхна с облекчение, когато чу звука на двигателите.

А когато самолетът се устреми по пистата, Бери се протегна към Майкъл, за да махне превръзката и запушалките.

— Къде сме, по дяволите?! — моментално прогърмя той и се огледа. На лицето му се изписа удивление. — Ние сме в самолет! — не би могъл да изглежда по-учуден дори ако се окажеше, че бяха в космически кораб. — Какво правим тук?

— Отиваме на вечеря — небрежно отвърна тя, взе едно списание и започна да го разглежда. Майкъл го грабна от ръцете ѝ.

— Я ме погледни в очите и го повтори!

— Отиваме на вечеря! — Бери го гледаше право в очите.

— Къде?!

— На Хаваите...

Веднага щом осъзна напълно какво бе направила, той избухна в смях. За огромно нейно облекчение.

— Не си ли ядосан?

— Как бих могъл да се ядосвам на една красива жена, която ме отвежда за вечеря на едно от най-романтичните места в света? — Майкъл се замисли. — Всъщност, нали ти ме водиш? Или част от изненадата е, че ще трябва аз да плащам сметките?

— Ами... повечето неща уреди госпожа Хейстингс — усмихна се тя. — Беше сигурна, че си твърде благовъзпитан, за да ме оставиш да платя.

— Така е — съгласи се сухо той.

— Аз предложих да платя.

— Сигурен съм, че си го направила. Госпожа Хейстингс е много щедра жена... но с моите пари — Майкъл натисна бутона за повикване на стюардесата. — Мисля, че бих пийнал нещо.

Бери го наблюдаваше войнствено. Последното, което би искала да направи, беше да навреди на милата и толкова отзивчива госпожа Хейстингс.

— Не й се сърди! Идеята беше моя.

— Знам. Тя никога не би измислила подобно нещо.

— Няма да я уволниш, нали?

— Господи! Естествено, че не. Не я ли чу, когато каза, че ще остане в компанията дълго след като мен ме няма? Познава кирливите ризи на всички ни. Би могла да изнудва, когато си поиска.

— Госпожа Хейстингс никога не би направила такова нещо! Тя е най-милата, най-сладката и най-лоялна секретарка на света! И освен това те обожава.

— Не й го казвай, обаче аз също смятам, че си я бива. Въпреки това мисля да я предупредя, че следващия път, когато някоя еманципирана красавица реши да ме заведе на вечеря отвъд океана, бих предпочел да не споменава номера на кредитната ми карта.

— Ако по пътя говорим за шоуто, би могъл да приспаднеш разноските към служебните си разходи — предложи лукаво Бери. — Това ще те направи ли по-спокоен?

— Господи! Шоуто! Та ти имаш снимки довчера!

— Не се тревожи за това. Дениъл ще се справи с всичко. Репетицията вчера мина като по вода. А днес ще е съвсем лесно.

— Какво стана с благородната продуцентка, дето все повтаряше, че е част от отбор, който никога няма да изостави?

— Аз не съм ги изоставила. Само им позволявам да си опитат силите сами. На всеки може да му е от полза малко независимост, както знаеш — подхвърли тя безгрижно.

— Сигурна ли си, че Хийт няма да вмъкне някоя страстна любовна сцена, колкото да се реваншира за бягството ни?

— Дори да го направи, ще я отрежем при монтажа — успокой го Бери. — Стига си се безпокоиш.

Майкъл внезапно се засмя.

— Най-после започваш да се отпускат!

— Това пък какво значи?

— Че жената, която срещнах само преди няколко седмици, никога не би напуснала студиото заради някаква си вечеря.

— Но това не е „някаква си вечеря“! — възмути се тя. И после театрално добави: — Това е романтично бягство...

Той се усмихна и я прегърна през раменете.

— Говори ми още — прошепна в ухото ѝ. — Звучи все по-добре...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерята им на терасата, откъдето се виждаха океанът и Даймънд Хед, беше наистина съвършена. Лек бриз, напоен с тропически аромати, докосваше кожата им с нежността на любовник, а лекото полюшване на палмите звучеше като музика. Кошница със свежи хавайски плодове и бутилка ледено шампанско допълваха екзотичната атмосфера. Но това, което направи вечерта истински романтична, беше нежността на Майкъл, неговите ласки и прошепнати думи.

На разсъмване Бери лежеше до него и го гледаше. Тялото ѝ беше отпуснато, а сърцето — преливащо от любов по-силна, отколкото някога си бе мечтала. Тя съзерцаваше заспалото му лице и изведнъж забеляза как на устните му се появява усмивка. Усети леко помръдване под чаршафа, който покриваше хълбока му. Прокара пръсти по гърдите му и чу дълбок, тих стон. Той се обърна към нея и я прегърна. Бери беше готова за него, а настоящите ѝ ласки го разсъниха напълно и го подготвиха за завладяващия край, който зашемети и двамата им.

— Извинявай — прошепна Майкъл в ухото ѝ.

— Извинявай за какво? — погледна го в очите тя.

— Сигурно не ти е било много хубаво. Бях полузаспал.

— С теб винаги ми е добре. А и щом си бил заспал, откъде си сигурен, че не си пропуснал по-добрата част?

— И от какво ли се е състояла тя? — засмя се той.

— Например от това... — устните ѝ се плъзнаха по рамото му и прокараха огнена линия през гърдите му. — И това... — продължи Бери, а пръстите ѝ започнаха да гаят корема и слабините му. — Знаете ли, господин Комптън, вие наистина сте поразителен...

— Само с теб, миличка. Само с теб... — погледите им се срещнаха. — Не зная как да го кажа най-правилно, но ти си първата жена, към която изпитвам такова нещо. Чувствата, които имаме един към друг, са напълно чужди на досегашния ми живот и не искам никога да ги загубя.

— И никога няма да ти се наложи... — Сърцето на Бери изведнъж олекна и се изпълни с песен. Любовна песен. Думите му не бяха предложение или дори обяснение в любов, ала бяха искрени и разкриваха желание за пълно отдаване.

— Радвам се отново да те видя усмихната — Майкъл нежно я целуна. След това натрупа възглавниците до таблата на леглото, седна и се облегна на тях, като взе Бери в прегръдките си. — Искам да ми кажеш нещо.

— Какво?

— Сега, след като вечеряхме... и закусихме, има ли още нещо неразкрито от изненадата ти?

— Не съм мислила за след тази нощ — призна си тя и леко се намръщи. — Глупаво, нали? Сигурно съм приела, че ще трябва да вземем самолета още тази сутрин.

— Не мислиш ли, че би било ужасна грешка при наличието на такава прекрасна стая и идилична обстановка? — пръстите му нежно се спуснаха по корема ѝ и продължиха да го гаят, докато мускулите ѝ се стегнаха от непоносимо напрежение.

— Е, щом казваш... — отвърна Бери, останала без дъх.

— Какво предлагаш в такъв случай?

— Мисля, че вече си на прав път.

— И аз така си помислих... — усмихна се той.

През следващите двадесет и четири часа те нито веднъж не излязоха от стаята. Спяха само когато се чувстваха твърде изтощени, за да говорят или да правят любов и си поръчваха храна в малките часове на нощта, когато сочните ананаси и шампанското се оказваха недостатъчни. Бери знаеше, че дори да доживее до сто години, няма да срещне друг мъж, който да ѝ донесе толкова радост и който така пълно да удовлетвори всичките ѝ потребности. И когато, вече заспивайки, ѝ се стори, че чува Майкъл да прошепва, че я обича, тя усети, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие.

Когато се върнаха в Лос Анджелис на следващата вечер, Бери беше сигурна, че бе само въпрос на време Майкъл да повтори същите онези две жизненоважни слова на дневна светлина, последвани от предложение за женитба, което знаеше, че ще приеме. Вече не

изпитваше абсолютно никакви безпокойства за бъдещето или способността им да съхранят любовта си за цял живот. Майкъл ѝ бе дал свобода още от самото начало.

Но с изминалите седмици чувството за пълна хармония с него взе да охладнява от тревогите около „Сбогом, отново“. Започна да се страхува в началото на всяка седмица, когато се обявяваха резултатите от проучванията на зрителския интерес. Шоуто се бе изкачило малко през втората си седмица в ефира, но после се плъзна надолу и стигна до дъното. Екипът и актьорите бяха ужасно обезкуражени и тя с нищо не можеше да им помогне. Знаеше, че Майкъл беше прав за атмосферата на шоуто и сега, когато съответните корекции бяха направени, Бери беше уверена, че единственият проблем бе проклетият съботен час на излъчване, над който обаче нямаше никаква власт.

— Дани, не зная какво да правя. Чувствам се толкова безпомощна — каза тя в късния следобед на поредния вторник, след като бе прегледала последните резултати. — Опитах се да поговоря с Майкъл за това, но ми става все по-трудно.

— А кога се опитваш да говориш с него?

— Какво искаш да кажеш? Когато имам възможност — погледна я учудено Бери.

— Например късно през нощта? В леглото?

Бери започна да разбира какво имаше предвид Дениъл.

— Да, права си. Като че ли леглото не е най-доброто място.

— Откритието на годината! Нали самата ти непрекъснато повтаряше, че смесването на деловите с личните взаимоотношения винаги обърква нещата. Може би трябва да се опиташ отново да ги разделиш. Уреди си среща и поговори с него в кабинета му. Там е мястото, където той взема решенията си.

— И това го чувам от жената, която толкова ми натякваше, че президентът получавал най-добрите съвети за управлението на страната в леглото си!

— Възможно е, но нали първата лейди е на негова страна. В случая със „Сбогом, отново“ ти и Майкъл може да се окажете противници.

— Добре, добре — неохотно се съгласи Бери. — Ти печелиш. Ще му звънна още сега.

За съжаление в програмата му нямаше празно местенце чак до по-следващата седмица, според госпожа Хейстингс.

— Ще лети за Ню Йорк днес следобед и не мога да кажа със сигурност кога ще се върне.

— Днес следобед ли? — учуди се Бери. — Не ми е споменавал за никакво пътуване. Сигурно е нещо непредвидено.

— Не мисля така. Помоли ме да го уредя преди няколко дни.

— О, тъй ли? — промълви Бери безизразно. — Добре, няма значение, госпожо Хейстингс. Ще уредя нещо, когато се върне.

— Би било чудесно, драга — отговори секретарката и любезно добави: — Не се разстройвайте. Сигурна съм, че е искал да ви каже за пътуването. Просто напоследък е страшно зает.

— Сигурно — вяло се съгласи Бери. — Благодаря.

— Какво има? — попита я Дениъл веднага щом затвори телефона.

— Ще пътува извън града този следобед, а не ми е казал и дума за това.

— Може би не му е дошло наум.

— Дени, този човек прекара в дома ми всяка нощ от изминалия месец. Би могъл да намери поне една свободна минутка, за да ми спомене, че ще пътува до Ню Йорк. Или може би е имал намерение довечера да ми звънне от източното крайбрежие и да ми каже: „А, между другото, няма да се видим тази вечер, защото си ми малко далеч. На четири хиляди километра съм от теб.“ Така ли?

— Бери! — забеляза многозначително Дениъл. — Започваш да се ядосваш за нищо.

— За нищо ли?

— В този момент е все още нищо. Дай му някакъв шанс.

— Ама ти си била страшно благородна! Не е ли по-нормално да си на моя страна в случая?

— Аз съм на твоя страна. Точно затова се опитвам да те успокоя, преди да си казала нещо, за което ще съжаляваш.

— Никога не си позволявам безсмислени съжаления — решително заяви Бери.

— А щеше да си още по-добре, ако не си позволяваше и толкова остър език.

— Много ти благодаря!

— Пак заповядай...

Майкъл се обади от летището, за да осведоми Бери, че напуска града. По време на разговора тя си държа устата здраво затворена, само накрая каза „довиждане“ и му пожела приятно пътуване.

Когато на следващата сутрин взе специализираните издания на път към кабинета си, Бери съжали, че се бе въздържала. Още на първа страница се обявяваше отпадането на няколко от телевизионните сериали. На видно място в почти всички статии се споменаваше „обещаващата комедия“ „Сбогом, отново“.

„Въпреки специалното отношение на вицепрезидента Майкъл Комптън, това шоу от самото начало страдаше от анемичен зрителски интерес“, отбелязваше един от авторите. „Но дори неговото предразположение не можа да го спаси.“

Бери прочете статиите със стиснати юмруци. Когато свърши, вече скърцаше със зъби. Ако Майкъл беше в кабинета си, тя щеше да отиде с твърда стъпка дотам и щеше да го фрасне право в сексапилната трапчинка на брадичката! Как бе могъл, след като я бе любил толкова нощи, да има пълното безочие публично да обяви, че сваля сериала ѝ, без дори да ѝ е споменал за това?! И за да разбере, Бери трябваше да го прочете в проклетия вестник! Нищо чудно, че бе отишъл чак в Ню Йорк! Явно бе искал да бъде далеч, когато тя избухне.

Започна тихо да изрежда всички неща, които ще му стори, когато ѝ падне в ръцете. Кайма! Точно на това щеше да го направи. Въпреки че той, а не Бери, имаше репутацията на човек, който разпердушинва враговете си, без да се замисли. Но когато тя се разправеше с него, щеше да изглежда по-невинен и от Том Сойер! Беше я направил на глупачка и това не можеше да остане безнаказано. Бери грабна прекрасно инкрустираното преспапие, което ѝ бе подарил, и го хвърли. То се разби във вратата точно преди Дениъл да надникне.

— Виждам, че си узнала новината...

— Можеш да се обзаложиш, че съм я узнала — прогърмя Бери. Последва десетминутно излияние, изпълнено с обиди, от които дори моряк би пребледнял. Дениъл трепна, но влезе и седна на канапето с кръстосани крака.

— Свърши ли? — попита тя, когато Бери най-накрая млъкна.

— В никакъв случай! Той е едно арогантно, егоистично и жестоко коп... — започна тя отново.

— Ще получиш удар, ако не се успокоиш — прекъсна я небрежно Дениъл. — И освен това само си хабиш патроните за мен. Ако ще трябва да ползваш такъв език, запази си го за Майкъл.

Изведнъж очите на Бери се напълниха със сълзи и тя захлупи глава на бюрото.

— Как можа? Кажете ми, Дени, как можа да го направи, без дори да ми каже? Боже Господи! А аз си мислех, че ме обича!

— Може би точно в това е проблемът, скъпа.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаел е какво ще ти причини. Може би просто не е имал силата да ти го каже лично.

— Майкъл не е страхливец.

— Но не е и жесток, нали?

— Никога преди не съм си го помисляла — подсмъркна Бери. Мразеше се за рухването си.

— Значи трябва да има някакво обяснение.

— Вече никакво обяснение не може да му помогне. Може да ми говори и до второ пришествие, но това, което се случи, си е най-долно предателство!

Когато телефонът на бюрото ѝ иззвъня, тя категорично отказа да се обади.

— А ако е Майкъл? — попита Дениъл.

— Нека да напише това, което иска да ми каже, като служебно съобщение. Той обича съобщенията.

— Не се държиш особено професионално.

— Не се чувствам особено професионално. Чувствам се като жена, която е получила удар в гърба от мъжа, когото обича.

Пронизителният звън престана, но след малко се възобнови.

— Не издържам! — потрепери Дениъл. Скочи от мястото си и взе слушалката. — Офисът на Бери Макдоналд! — Въпреки че се опитваше да изглежда незаинтересована, Бери се напрегна да чуе дали наистина бе Майкъл. — Да, тук е, но в момента е заета — хладно каза Дениъл. — Не, Майкъл. Не зная кога ще се освободи — тя слушаше мълчаливо в продължение на няколко минути. — Как мислиш, че се

чувства? Естествено, че е нещастна! — После кимна. — Добре, ще ѝ кажа, но не мисля, че ще ме послуша. Чао.

— Какво да ми кажеш?

— Че съжалява. Че има обяснение. Че те обича. Мисля, че това дава отговор на основните въпроси.

— Вярно — промълви Бери саркастично.

— Ще звънне пак след пет минути и се надява да говори с теб.

— Няма да говоря с него.

— По-добре да приемеш и да се приключи с този въпрос. Имам чувството, че иначе няма да те остави на мира.

— И как точно смяташ, че ще ме накара да го слушам от четири хиляди километра разстояние?

— Права си. Вярно е, че не може да те принуди от толкова далеч, но така само отлагаш очевидното. Той ще се върне рано или късно.

Когато телефонът отново иззвъня, Бери се втренчи в него. Дениъл примирено вдигна слушалката.

— Не. Още не иска да говори — докато го слушаше, погледна Бери. — Каза, че си страхливка, ако не му се обадиш.

Бери изтръгна слушалката от ръката ѝ.

— Кого си позволяваш да наричаш страхливец? — викна тя. — Самият ти си такъв! Само като си помисля, че ти вярвах!

— Но, Бери, какво мога да ти кажа? Съжалявам — започна той извинително. — Искях да ти го съобщя лично, обаче новината е изтекла вчера, преди да имам възможността да го направя. Нямахме намерения да правим никакви изявления преди началото на следващата седмица, когато щяхме да сме готови с предстоящите сериали.

— И какво смяташе да направиш? Да ми се обадиш от Ню Йорк или да изпратиш телеграма?

— Имах намерение да ти го кажа лично веднага щом се върна. Никога не бих съобщил за закриване на шоу от разстояние, независимо кой е продуцентът. И със сигурност не бих постъпил така с теб, ако имах някакъв избор.

— Ох, вече си имал избор! И не се опитвай да се измъкнеш.

— Това е глупаво. Аз те обичам. Никога не бих те наранил съзнателно.

Бери не знаеше дали да се смее или да плаче. Колко си беше мечтала да ѝ каже, че я обича! Сега го повтаряше във всяко изречение, но тя ни най-малко не му вярваше...

— Имаш странно чувство за такт, Комптън. Никога не си умеел да пишеш комедии.

— Не се опитвам да те разсмея. Искам да се оженя за теб.

— Това е нелепо! Току-що разби кариерата ми. Ако си мислиш, че след това бих се омъжила за теб, значи си ненормален. Бракът не може да замени работата ми. Тя не би ме предала, както ме предаде ти.

— Не съм разбил кариерата ти, не съм искал да те предавам и не ти предлагам женитба като заместител. Предлагам ти, защото те обичам и мисля, че и ти ме обичаш. Не бъди толкова упорита и не ни лишавай от възможността за щастие.

— Най-добре забрави за това. Но трябва да призная, че репликата ти не беше лоша. Запази си я за следващата мелодрама.

— Бери...

— Още колко ни остава в ефир? — прекъсна го студено тя.

— Бери, послушай ме, моля те!

— Още колко?

— Официално вече сте свалени — въздъхна Майкъл.

Бери почувства смъдене в очите.

— Чудесно. До края на деня ще се изнеса от кабинета.

— Знаеш, че не е необходимо.

— Ще го направя — каза твърдо тя. — Необходимо е. Сбогом, Майкъл!

— Бери, почакай! Моля те!

— Сбогом... Отново.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага след като затвори телефона, Бери погледна Дениъл и каза на пресекулки:

— Събери всички. Най-добре веднага да приключа с това.

— Сигурна ли си, че искаш да им говориш, докато си в такова състояние?

Бери стисна устни, но гласът ѝ беше напълно овладян.

— Бих искала изобщо да не го правя, но им го дължа. Не мога да седя тук цял ден и да се мръщя. Извикай ме, когато си готова.

— Добре, сладур. Както кажеш — гласът ѝ беше състрадателен. Твърде състрадателен...

Веднага щом Дениъл излезе, храбростта на Бери се стопи и по лицето ѝ рукнаха сълзи. Гласът на Майкъл по телефона и молбата му да се ожени за нея я бяха сринали. Беше вярвала, че дългоочакваните думи ще имат почти магическо въздействие и че ще ѝ донесат истинско щастие. Вместо това се чувстваше празна, самотна и напълно опустошена.

Провалът на шоуто беше достатъчно неприятен. Но поне оценките бяха го предсказвали седмици наред и тя беше подготвена. Обаче нищо не би могло да я подготви за унижението да го научи от втора ръка. Майкъл явно беше взел решението още преди няколко дни и трябваше да я предупреди. Без значение каква е била причината, той трябваше да ѝ го каже лично веднага щом бе разбрал, че има вероятност да излезе в печата.

Бери въздъхна. Е, вече беше твърде късно. След като поговореше с хората, щеше да си събере нещата и да напусне. С малко повече късмет би могла да се изнесе от кабинета си, още преди Майкъл да се е върнал в Лос Анджелис.

Когато Дениъл почука на вратата, тя скочи и я последва в студиото. По мрачните лица и зачервените очи разбра, че всички приемат новината доста тежко, макар и по причини, различни от

нейните. Те бяха изгубили не само сериала, но и работата си. А Бери бе загубила и любовника си. Наистина страхотна сутрин!

Застана пред тях, решена да не им позволява да видят колко силна бе болката ѝ, и стисна ръце зад гърба си.

— Помолих Дени да ви събере за няколко минути, за да ви кажа колко се гордея с всеки един от вас — започна тя. Мелинда изхлипа, а по лицата на някои от останалите незабелязано се търкулнаха сълзи. Дори Дени, която досега бе запазила самообладание, извърна очи. Гласът на Бери потрепери, но тя събра сили, овладя се и заговори от сърце:

— Със „Сбогом, отново“ се опитахме да направим нещо нестандартно и мисля, че успяхме. Съжалявам единствено за това, че не можах да го видят повече хора, че компанията не ни даде възможност да докажем способностите си.

— Не искам никой да мисли за случилото се като за провал. От творческа гледна точка „Сбогом, отново“ беше чудесно и това се дължи главно на вашия принос в работата. Както всички знаете, този сериал беше от голямо значение за мен и работата по него много ще ми липсва. Както ще ми липсва и всеки един от вас — Бери се опита да се усмихне. — Но вече всички познават телевизията. Може само след няколко месеца отново да се съберем, за да работим върху нещо още по-предизвикателно и интересно. Ала каквото и да се случи, зная, че ви предстоят големи неща. Твърде талантиви сте, за да не е така.

Гласът ѝ се разтрепери и въпреки огромното усилие да се въздържи, от очите ѝ потекоха сълзи.

— Благодаря ви. Обичам ви — едва успя да каже накрая и забързано излезе. Някой заръкопляска зад гърба ѝ и всички го последваха. Звукът я съпроводи чак до вратата на кабинета ѝ.

Споменът за този изблик на искрена любов я поддържаше през следващите дни, когато седеше сама в апартамента си или се разхождаше по плажа, опитвайки се да реши какво иска да прави по-нататък. Телефонният ѝ секретар ѝ предаваше съобщение след съобщение от Майкъл, но тя не им обръщаше внимание. Само Дени имаше правото да я посещава, макар Бери да съжаляваше почти всеки път, когато ѝ го позволяваше. Не че би могла да я спре. По-лесно беше

да се спре товарен влак, отколкото Дениъл, когато си е наумила нещо. Сега тя бе придобила неприятния навик да споменава името на Майкъл във всеки разговор, независимо от опитите на Бери да се държи така, сякаш бе изчезнал от лицето на земята.

— Той никъде не е отишъл. Съвсем жив си е и, ако не се лъжа, много влюбен в теб.

— Да. Показа ми го по наистина очарователен начин.

— Човекът направи грешка.

— Сигурно...

— Бери, знаеш какво казват за прошката.

— Че е благородна? Точно сега не се чувствам много благородна. Как можеш да предположиш, че мога да се държа така, сякаш нищо не се е случило? Та той ми съсипа живота!

Дениъл ѝ показа купчината писма, повечето от които съдържаха предложения за работа върху нови програми.

— Струва ми се, че животът ти изобщо не изглежда съсипан. Тук сигурно има поне десетина сериозни предложения.

— Не ме интересуват.

— А какво те интересува тогава? Не ядеш. Не спиш. Не се срещаш с никого, освен мен...

— За което обикновено съжалявам.

— Продължавай. Бъди лоша колкото си искаш. Но аз няма да те оставя на мира. Ще седя тук и ще те ръчкам, докато решиш отново да се върнеш към живота.

— Невъзможна си! — разпери ръце Бери.

— Приятелка съм ти. Кажу ми сега, какво те интересува?

— Смятам да се преселя в Димойн и да отворя магазин за дрехи.

Дениъл мъдро поклати глава.

— Това наистина е страшно разумно. Мразиш студеното време. Никога не си била в Димойн и понятие си нямаш от търговия.

— Щом мога да направя едно телевизионно шоу в срок и с понисък бюджет, сигурно ще успея да избира няколко хубави рокли, да ги окача на закачалки и да ги продам.

— И междуременно да умреш от скука.

— Не и ако съм омъжена за мъжа на мечтите си — самодоволно се усмихна Бери.

— Така ли? Значи има нещо, което не си ми казала. И Майкъл също ли е решил да се оттегли в Димойн?

— Не. Но сигурно ще се намери някой свестен и нормален мъж, който да се съгласи да ме вземе. Представям си го от типа силни и тихи мъже. Може би професор по история, който носи от онези чудесни сака от туид с кръпки на ръкавите. Още по-добре и ако пуши лула. Миришат много хубаво.

— Аха, сега разбирам. Дълги вечери пред камината и научно-популярни филми по телевизията. Дълги разходки в снега.

— Без сняг — отсече Бери твърдо. — Мразя снега.

— Тогава по-добре да се преселиш във Фийникс. Освен ако нямаш намерение да прекарваш по няколко месеца, без да излизаш от къщи.

— Добре, добре. Виждам, че Димойн не е подходяща идея, ала наистина искам нещо подобно. Не мога повече да издържам на този шеметен начин на живот — като влакче в лунапарк...

— Миличка, ти процъфтяваш от този начин на живот. Нямахте търпение да започнеш първото си шоу и да се качиш на влакчето.

— Да, обаче сега разбирам, че возенето не е това, което съм очаквала.

— Напротив. Точно такова пътуване си очаквала — поправи я Дениъл. — Неравно и малко страшно, но въодушевяващо. Истинският ти проблем е Майкъл Комптън. Той е големият лупинг, на който не си се надявала. Можеш да избягаш в Димойн или Пекин, ала това няма да те освободи от спомена. Този мъж наистина те е омагьосал и е време да си го признаеш.

Бери я погледна безпомощно. Знаеше, че Дениъл е права. Колкото и ядосана да беше на Майкъл, не бе успяла да пропъди от съзнанието си мисълта за него. Всеки път, когато затвореше очи, лицето му изникваше пред нея. Дори сутрешният душ не можеше да я спаси. Плъзгането на водата по голото ѝ тяло ѝ напомняше за нежните докосвания на Майкъл и отново събуждаше болезнения спомен.

— Върнал ли се е вече?

— Връща се довечера.

— Охо! Виждам, че си осведомена за всички подробности. Имаш ли и точния му маршрут?

— Не — бодро отвърна Дениъл. — Само най-важните точки. След като ти отказваш да говориш с него, не се учудвай, че споделя с мен.

— Защо ли не излезете заедно някоя вечер — сухо предложи Бери, въпреки че скритият пристъп на ревност я накара буквално да се задави. — Виждам, че се разбирате много добре, а и ти явно си посклонна да прощаваш от мен.

— Виж, сладур, не обичам да съм втора, независимо за кого. А ти трябва да благодариш на щастливите си звезди, че мъж като Майкъл изглежда държи на теб. Когато той се върне, не е зле да се срещнеш с него. Все още имате шанс заедно, ако успееш да овладееш прекомерната си гордост, разбира се.

— Ще видим — въздъхна Бери.

— Най-после някакъв напредък! — грейна Дениъл.

Останалата част от деня Бери прекара в разходки по плажа под сивото небе, което напълно отговаряше на настроението ѝ. Дениъл със сигурност беше права за едно нещо — не можеше да продължава така. Не се чувстваше само нещастна, вече беше и отегчена. Имаше нужда да се върне към работата си и магазинът за облекла в Димойн или нещо подобно не бяха решение на проблема. Дълбоко в себе си тя осъзнаваше това, въпреки че идеята за бягството ѝ се бе сторила привлекателна в първите минути след провала.

Когато се прибра, Бери извади от чекмеджетата картончетата, на които нахвърляше бележки и идеи за нови шоупрограми. Понякога това беше описание на характер, друг път — декор или пък професия, която евентуално би могла да ѝ послужи. Както ги подреждаше, започна да си води бележки, да се смее на някои от идеите и да отхвърля други.

След като цял час прехвърля различните картички, накрая се спря на една от тях. Шоуто щеше да представи преуспяващ баща работохолик и погълната от кариерата си майка. А децата им щяха да са на ръба на бунт, предизвикан от нещастно юношество, прекарано в косене на трева, приготвяне на вечерята и пазаруване. И, помисли си с весел смях тя, щеше да има място и за овчарско куче...

Когато чу звънеца, вече си представяше как пухкавият звяр седи на кухненския под, а децата се препъват в него. Или дори се опитват да го използват вместо четка. Сърцето ѝ сякаш спря, когато отново се

позвъни. Нямаше и съмнение кой беше. Интуицията на Майкъл беше безпогрешна. Бери тъкмо беше решила да създаде шоу с овчарско куче и той нямаше търпение да сложи ръка върху него...

Отвори вратата и го погледна мълчаливо. Изглеждаше ужасно. Беше блед и измъчен, със зачервени от недоспиване очи и посивели от наболата брада бузи. Дори трапчинката на брадичката му изглеждаше умърлушена. Въпреки външния му вид, усети как сърцето ѝ трепва.

— Тежък полет? — попита тя небрежно.

— Не. Полетът си беше наред — отпаднало отвърна Майкъл и мина покрай нея. — Трябва да поговорим.

— Не ти ли се струва, че този разговор трябваше да се състои преди около седмица?

— Сигурно. Но тъй като не сме го направили, ще поговорим сега.

Бери го изгледа учудено как си налива чаша уиски. Май беше доста нервен. Никога не го беше виждала да пие нещо по-силно от вино.

— Държиш се ужасно деспотично за човек, който се опитва да си възвърне благоразположението ми — подразни го тя. — Не е лошо да преразгледаш тактиката си.

— Преди седмица имах повече желание да се разкайвам — леко се усмихна той. — Преди няколко дни бих се опитал да те спечеля с чара си. Но сега просто имаш късмет, че още не съм те сложил на коленете си, за да те нашляпам по задника.

Бери се вгледа в него. Беше напълно сериозен. Отстъпи една-две крачки назад и каза замислено:

— Грубата сила би била интересен подход към разрешаването на проблема.

— Помага при децата, когато се самозабравят.

— Аз не съм дете.

— Но се държиш като такова.

— И имаш наглостта да ми кажеш това след всичко, което направи?!

— Направих отвратителна грешка и жената, която обичам повече от всичко на света, пострада. Съжалявам. Вече ти го казах. Когато разбрах, че статиите са под печат, беше твърде късно.

— Можеше да ми кажеш още когато взе решението да свалиш шоуто от ефир.

— Точно там е работата — не съм взимал никакво решение. Направили са го в Ню Йорк. Отидох там, за да ги разубедя. Исках да сменя часа за излъчване и да ви дам още една възможност. Мислех, че промените, които направи...

— Които ние направихме... — промърмори тя, докато се опитваше да проумее думите му. Значи решението дори не е било негово. Искал е да спаси шоуто. Това променяше всичко.

— Както и да е. Бях сигурен, че те дават резултат и шоуто е вече на прав път. Мислех, че новото време ще позволи на повече зрители да го забележат.

Бери седна до него с олекнало сърце.

— И ти наистина ли щеше да направиш това? — каза тя тихо. — Щеше да се бориш за нас?

— Исках. Ала не ме приеха веднага. И преди да имам възможност да разясня промените, които имах предвид, вестниците гръмнаха. Беше вече твърде късно.

— Но защо не ми каза по-рано?

— По какъв начин? Да оставя съобщение на телефонния ти секретар?

— Можеше да кажеш на Дениъл.

— Направих го.

— Тя дори не ми е споменала за това.

— Аз я помолих. Казах й, защото исках да е на моя страна, обаче исках аз да ти го кажа лично.

Бери го прегърна през врата и го целуна по брадясалата буза.

— Благодаря ти...

— За какво?

— За вярата ти в „Сбогом, отново“.

— Още в началото ти казах, че вярвам в това шоу. Точно както вярвам и в нас двамата.

— Онова нещо, дето го спомена по телефона на следващия ден... Сериозно ли беше?

— Не ми даде възможност да кажа много неща. Кое по-точно имаш предвид? — усмихна се Майкъл.

Тя го смушка в ребрата.

— Много добре знаеш. Не ме карай да го повтарям.
— Защо пък не? Мисля, че ми дължиш нещо заради явното си недоверие. Та какво съм казал?
— Върви по дяволите, Комптън! Разваляш цялата романтика!
— Цялата романтика на кое?
— На проклетото ти предложение за женитба. Помоли ме да се ожения за теб.
— Така ли? Леле-мале, сигурно съм бил съвсем шашнат!
— А сега шашнат ли си?
— Не.
— Тогава?
— Добре — предаде се той накрая. Нежно хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето. Вгледа се в изпълнените ѝ с надежда очи и изрече: — Обичам те, Бери Макдоналд. Ще се ожениш ли за мен?
— Да — въздъхна тя усмихната. — Но при едно условие...
— Боже мой, това нещо като сключване на договор ли ще бъде?
— Нещо такова.
— Да се обадим ли на адвоката ти?
— Няма нужда. Мисля, че в този случай и сама мога да се погрижа за интересите си.
— И какво е условието?
— Че никога няма да ми казваш „довиждане“ отново.
— Това много би затруднило тръгването ми за работа сутрин — засмя се Майкъл.
— Няма да ходиш тогава — предложи Бери, а пръстите ѝ докоснаха вътрешната страна на бедрата му. — Мога да те държа зает.
— Ще бъдем бедни.
— Ще бъдем щастливи.
— Ще ни бъде скучно.
— Така ли мислиш? — погледна го учудено тя и усили натиска на пръстите си.
— Суката отпада — изръмжа той.
— Обещаваш ли? Че никога вече няма да ме напуснеш...
— Никога вече няма да те напусна — закле се тържествено Майкъл и устните му жадно се устремиха към нейните.
Когато езикът му усети сладостта ѝ, Бери изстена и се притисна към него. Но когато ласките му станаха по-интимни и пръстите му

започнаха да докосват раменете, гърдите и вече пулсиращия ѝ корем, тя не можа да се въздържи и се отдръпна от него, за да отбележи с превзет и възмутен глас:

— Но, Майкъл! Още няма осем часа! Не мислиш ли, че малко се увличаш за този час на излъчване?

— Достатъчно свободни възгледи имаш, за да приемеш по всяко време онова, което съм си наумил — отвърна спокойно той. — Освен това, не сме в ефир.

— Слава Богу! — отпусна се в прегръдката му Бери.

— Слава Богу, наистина...

Издание:

Шерил Удс. Не в осем, скъпи

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1992

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-11-0023-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.